

Издательство
„БЯЛО БРАТСТВО“

© Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“
София, 2014

© Publisher "BIALO BRATSTVO"
Sofia, 2014

ISBN 978-954-744-228-3

1000

ГОДИНИ „СИЛА И ЖИВОТ“
ЛЕТ «СИЛА И ЖИЗНЬ»
YEARS OF “LIFE AND POWER”
ANS « FORCE ET VIE »
JAHRE „KRAFT UND LEBEN“
AÑOS "PODER Y VIDA"
ANNI „FORZA E VITA“
ANOS “FORÇA E VIDA”
ROZLNICA „SIŁA I ŹYCIE”
LET „SÍLY A ŽIVOTA“

100 ГОДИНИ „СИЛА И ЖИВОТ“

Обичайно стоте години се приемат като мярка за определяне достойнството и трайността на едно дело; тази времева единица, в определен смисъл, е общоприета историческа константа. Тази необходима дистанция на времето е както критерий за оценка, така и фактор за по-доброто разбиране на историческия контекст, на условията и обстоятелствата, при които е възникнало събитието. Това е времето, което трябва да измине, за да се оценят плодовете на едно жизнено дело.

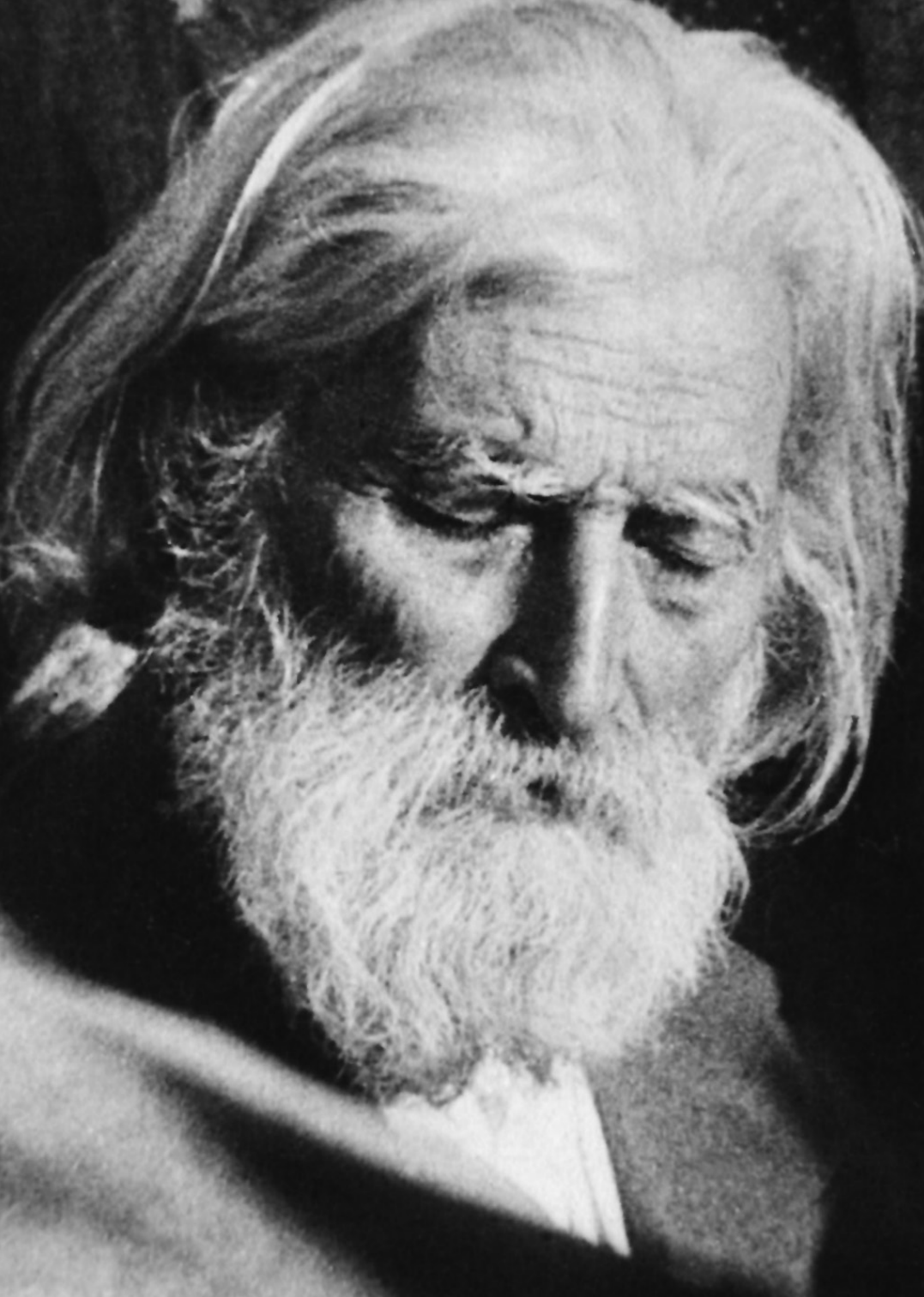
Сто години са изминали от 1914 – годината, която ознаменува началото на едно важно събитие в историята на българския народ: неделните беседи на Учителя Петър Дънов, започнали да се публикуват една година по-късно със заглавието „Сила и Живот“. Словото, предадено в тези неделни беседи, постепенно пробужда изначално вложеня във всяка душа стремеж към съвършенство. Така самият архиобраз на Словото се проявява тук като нравствена чистота и непреодолим стремеж към възвишеното.

От тогава досега тези неделни слова на Учителя се вливат непрестанно в битието на човечеството като непресъхващ извор на живот за всяка разумна душа. Словото, завещано в „Сила и Живот“, се проявява в три главни посоки: то събужда душата за

Божествения живот и формира духовното тяло на човека; обучава човека в духовния му път, давайки му така нужните знания за Всемира, като постепенно му разкрива Великата Истина на Живота, разкрива му свещените знания за устройството, функционирането и целите на космическото развитие; освобождава човешката гуша от илюзиите на съществуването и разкрива светлите бъднини на разумния живот. Тази тройна функция на Словото „Сила и Живот“ пряко изхожда от трите основни принципа на Новото Учение – Любовта, Мъдростта и Истината.

И сега, 100 години след първата беседа „Ето Човека“, продължава усвояването и оделотворяването на безценния дар на духовното познание, което говори на единен и универсален език – езика на Духа. Този именно Дух, проявяващ се в различни моменти на историческото битие под различни форми, възвестява и днес универсалните ценности на братство и свобода, на любов и солидарност, на толерантност и уважение.

Мирослав Бачев
София, 2014

ЕТО ЧОВЕКА

*Беседа, държана
от Учителя Петър Дънов
на 29 март 1914 г., София*

*Тогавга излезе Исус въвн и носеше
трънения венец и багренага
дреха. И казва им Пилат:
„Ето човека!“*

Йоан 19:5

Под гумата *човек*, или *человекъ*, на български се разбира същество, което живее цял век. Но в първообразния език, в езика, на който е написана тази фраза, *човек* има друго значение – значи *Исус, Човекът, който иде на Земята, Брат на страдащите*. Какво трябва да разбираме под тези гуми? Могат ли, когато излезем пред света, да кажат хората за нас: „Ето човека“? За да се удостои човек с това име, трябва да съдържа в себе си четири неща: да е богат, да е силен, да има знания, да има добродетели. Ще кажеме: „Какво търси тук богатството?“. Богатството е почвата, условията, при които може да се развива човек; то е почвата, в която се развива силата, а тя внася топлина и светлина, които въздействат на растенето, на развитието. Като дойдем до знанието – то е методът, чрез който трябва да се разбира и регулира нашият живот. Добродетелта пък е целта, към която трябва да се стремим.

Хората често задават въпроса: „Какво трябва да правим?“. Посейте едно житно зърно и то ще

ви покаже какво трябва да правите. Ще кажете: „Как?“. Сложете влага и слънчевите лъчи ще покажат накъде се стреми житното зърно – към една посока, към Слънцето – извора на живота. И ние като житното зърно трябва да растем – да се стремим към Бога. Някой може да попита: „Когато зърното израсте, стига ли до Слънцето? А аз искам да намеря Бога“. На теб не ти е необходимо да знаеш къде е Бог, само трябва да се стремиш към Него. Зърното е разбрало какво нещо е Слънцето и е приело това, което желае, същият закон важи и за нас – и ние трябва да произведем същия резултат. Трябва да бъдем посетени, животът ни непременно ще има мъчнотии, които съставляват тия малки, но необходими спънки, както е с житното зърно – известно налягане е необходимо, и след това ще дойде процесът на растенето – Знанието. А когато завържем плод, това вече е добродетелта.

Следователно трябва да бъдем посетени, трябва да ни се сложи малко пръст, да има малко налягане; след това трябва да растем нагоре и да придобием знание, а когато това знание израсте до известна степен, трябва веднага да се превърне в житно зърно. След това Господарят ще изпрати да ожънат житото и Той ще отдели необходимото от непотребното – житото от къклицата. Ние се раждаме – това значи изникваме; растем, развиваме се, умираме и ни заравят в гроба – това е тъпкане, вършеене. И от гумното Господ ще прибере онова, което му трябва.

Това съответства на плевнята и житницата: плявата прибират в плевнята, а зърната – в житницата.

Прочетох ви 19-а глава от Евангелието на Йоан, за да видите четирите неща, които Христос носеше на кръста – четири неща, които и ние трябва да научим: като поставим добродетелта на главата, която не беше прикована, от лявата страна – знанието, от дясната – силата, а отдолу при краката – богатството, ние ще имаме тогава различния човек. Тоест като приковем богатството, силата и знанието, техните сокове ще възлязат към главата – към добродетелта. Когато Господ иска да направи човека добър, приковава го на кръста – заковава неговите богатства, сила, знания. А какво значи *заковаване*? Слагат го в касата, за да не го вземе някой, да не разполага никой с него, защото Господ ще разполага. Той казва: „Когато Аз работя, ти ще бъдеш спокоен“; и понеже човек не иска да стои спокоен, Господ казва: „Заковете го, за да бъде спокоен, Аз да работя“. А когато ни приковат на този кръст, не бива да плачем, защото тогава Господ работи за нас. Нещастен е онзи, който не е прикован на кръста. Който иска с него да се занимава Господ, трябва да мине през този процес на развитие. Говоря ви алегорично.

Преди моя процес на развитие непременно трябва да има вяра, вяра непоколебима в общия Божествен план, който има предвид всички твари, които Бог е създал. Не трябва да се съмняваме в Бога, понеже Той е съвършен, всесилен. Нали и Исус на едно място казва: „Невъзможното за човека за Бога е възможно“.

Божествените пътища са неизповедими, не бива да се допуска мисълта, че те могат да бъдат изопачени и възпрени – това е невъзможно. А когато сме приканени и сме тръгнали в Божествения път, трябва да имаме оная проста вяра, която имат децата и да избягваме недостатъци като посочените в следния разказ.

В Англия един велик художник искал да изрисува картина, в която да изобрази крайната беднотия. С дни и месеци обикалял той Лондон, за да намери субект, който да подхожда на идеята, и най-после намира едно окъсано дете, което му прилегло на сърцето, и си казал: „Ето лицето, което ще послужи за създаване на картината“. Приближил се до него, дал му своята визитка с адреса си и му казал: „Елате след четири дена, трябва да разговарям с Вас за нещо“. Това дете, като видяло този добре облечен човек, си казало: „Как ще отида при него така – почти изпокъсано?“. И отишло при познати да се пооблече и да се представи, както се представят на царете – намерило грехи, облякло се и отишло у живописеца. „Кой сте Вие?“ – попитал го художникът. – „Аз съм еди-кой си.“ – „Я си вървете! Ако исках такива, облечени, има ги с хиляди. Вие ми трябвахте тъй, както Ви видях тогава“.

И ние, когато Небето ни покани на работа, искаме да се облечем, но силата не е в нашите грехи, шапки, ръкавици и обувки, нито в яките, вратовръзките и часовниците – те не съставят нищо важно. Силата е в нашия ум, в нашето сърце, в благородните пориви и стремежи да правим добро; когато имаме

тия неща, другите сами по себе си, на своето време ще дойдат. Нима, когато отидем на Небето, трябва да си вземем грехите оттук? Господ, когато ни вика на Небето, съблича ни тук, Той не иска нашите грехи, а казва: „Донесете го както си е“. Когато някой умре, всеки от нас се отвърща от него, дори и ония, които са го обичали, казват: „Махнете го по-скоро!“. Къде е тогава тяхната любов? Но Господ не се отвърща и казва: „Донесете го, на Мен ми трябва такъв, какъвто си е“. И когато ни положат в гроба и ни оставят, какво прави Господ? Той започва да говори с нас, не е, както някои мислят – че умрелите се освобождават. Пита ни: „Е, разбра ли живота, разбра ли какъв е смисълът на живота, който Аз ти пратих?“. Именно в този разговор Господ рисува Своята велика картина, тогава се заражда онзи процес: хората, след като изпратят човека, започват да плачат и да изреждат всички неговии добри качества – виждат Божествената картина, която е изобразена в тия качества.

Ние трябва да претърпим страданията, които ни идват, и да извлечем поука от тях. Исус със Своите земни страдания искаше да ни даде пример, че трябва да се подчиняваме на този Божествен процес. На едно място Той казва: „Нима Аз нямам власт да поускам Отец Мой да изпрати хиляди ангели да Ме избавят? Но ако не изпълня това, за което Съм дошъл, как ще се повдигнат човеците?“. А и сам Той искаше да се издигне. Вие сте на Земята, един ден и за вас ще дойдат бури, мъчнотии и може би същата участ, но

когато дойде този час, ни най-малко не трябва да го считате за нещастие, защото там, където няма страдание, няма и забогатяване. Там, където има скърби, има и радости; където има смърт, има и възкресение. И онзи, който не иска да участва в страданията на човечеството, не ще спечели нищо. Какво са страданията? Следствия от грешки, причинени някога по наше неумение, и именно тия грешки се изправят чрез процеса на страданието. Този процес е метод да се приспособим и достигнем до ония висши, възходящи трептения, които ни очакват на Небето. Трябва да се пренесат сто скърби, за да се понесе една Божествена радост; тогава ще оценим както трябва тази радост и ще я задържим. И затова Господ започва със страданията – за да ни кали (както железарят калява желязото, за да го направи годно за работа), да издържим радостта, която ще дойде после.

Всеки от нас е нужен, и много нужен на Господа. Може за света вие да не представлявате нищо, да сте една нула, но за Бога сте важна единица. Само Господ, Който ви е пратил на Земята, оценява вашите страдания и следователно не трябва да се безпокоите какво светът мисли за вас; Онзи, Който ви е пратил, мисли за вас и ви оценява. За вас е важно да имате одобрението на Бога. Ако Господ е с вас, вие ще бъдете красиви, а светът обича красивото; ако Той е с вас, вие ще бъдете богати, силни, добри, а доброто всякога се почита.

Сега ще ви говоря за Бога не като за същество, както казват философите, отвлечено, разпръснато из

пространството, което не знаете къде е, а за онзи Господ, за Когото проповядвам, Който мисли за нас, Който наблюдава постъпките ни, изправя, поправя, наказва, облича, съблича, кара да се раждаме и умираме. Какво е умирање? Господ прави операция – вижда, че вие ще изгубите много, и съкращава процеса на вашия живот: „За да не направи повече дългове, вземете му капитала, който Съм му дал, времената сега не са благоприятни, оставете го за друго време, доведете го при Мен“. И в този процес ние мислим, че светът ни е забравил. Но ако светът ни е забравил, Господ мисли за нас. А светът трябва непременно да ни забрави. Една мома никога не може да се омъжи, ако люби всички момци; трябва да избере един и да каже: „Това е моят свят“. И в живота този факт е също тъй верен – вие трябва да имате само един Господ. Има много богове в света, които ще искат да ви приберат, но вие трябва да намерите вашия Бог, с Когото можете да живеете, да се развивате, богатеете.

Писанието казва: „Бог не е само на Небето, Той живее в сърцата на смирените“. Следователно първото качество, което трябва да придобиете, за да може Той да заживее във вас, е смирението. Но това смирение не е като смирението на една овца – като ви набият или ви счупят краката, да кажете: „Няма какво да се прави“; не е смирение, когато ви вземат всичкото богатство, да кажете: „Ние се смирихме“. Смирение е, когато имате всички богатства, сила, знания, доброта, да съзнаете и да кажете: „Господи,

Ти разполагаш с всичко, каквото имам!“ . А сега всеки един прави следното: всички проповядват Евангелието и все света оправят, но щом опре Господ го техните препълнени кесии, извикват: „А, там не може! Половината, виж, можем да дадем, но всичкото – не“. Като дойде го силата, казват: „Ти не можеш да разполагаш с всичката ми сила“. Ала когато се намираме в нужда, искаме и Го молим да ни ръководи и помогне. Този начин на човешко разбиране на живота преобладава във всички философии от хиляди години насам и нашите нещастия идват тъкмо от това. А Исус със Своя живот иска да ни покаже Пътя.

Мнозина християни разбират, че като станат християни, трябва да напуснат света. Вие можете да се откажете от вашите къщи, богатства, жени, деца и при все това пак да мислите за тях. Можете да отидете в някой уединен манастир и пак да мислите: „Какво ли стана с жена ми, децата ми, къщата ми?“ – а това значи, че не сте се отказали от тях, че не сте свободни. Да се откажем от нещата не значи да ги забравим, а да оставим хората свободни – да оставим жената да постъпва както знае, да оставим сина да постъпва както знае. Да се откажем от света значи да го напуснем, да не му пречим – нека си върви по своя път. Можем ли да спрем течението на реката? Трябва да я оставим да върви по своя път; можем да направим само едно – да я използваме. Така не можем да спрем и живота, а трябва само да използваме нещата. И Исус ясно и положително ни казва: „Ако Ме

обичате“ – а трябва да Го обичаме – никак не казва: „Горко вам, ако не Ме обичате!“ . Не, Господ никога не иска насила жертви от нас.

Хората казват: „Защо Господ, като е всемогъщ, не оправи света?“ . Как да го оправи? – „Онзи, който лъже, да му изсърхне езикът; онзи, който краде, да му изсърхне ръката.“ Ами тогава ние щяхме да имаме един свят само от него и сакати. Как мислите, щеше ли да ни бъде приятен такъв свят от само недъгави хора? Господ обаче дава диаметрално противоположно управление, върви по обратния на този процес и казва, че който иска да бъде господар, трябва да бъде слуга. Тоя процес се състои в следното: силните хора обикновено искат всички реки да се вливат в тяхната река; в доброто обаче процесът е тъкмо обратен – Господ се разлива в малки рекички и наместо Той да ги управлява, оставя те сами да се управляват. Може да направите един малък опит във вашия дом: да излезе от вас мисълта вие да управлявате; сложете в ума си идеята да станете слуга – да станете слуга заради Господа, и тогава ще слезете на мястото на Господа. Търсите Господа на Небето, но Той не е там; когато вие пъшкате и страдате, Той е във вас. И в това, което хората наричат *растене, напредване*, в този процес работи Господ, Той е най-добрият работник.

Някои се оплакват: „Защо Бог не вижда нашите страдания?“ , но Той казва: „Нямам време, аз съм толкова зает с вашите работи, зает съм с много по-важни ваши работи; когато остане време, ще се занима

и с вашите външни грѣбни недоразумения“. Това не е алегория, а действителност. Има един стих в Свещеното писание, в който Господ казва: „Аз бях на Израил като натоварена каруца, в която хората постоянно слагат всичко“. Но страданията, които изпитваме тук, са страдания на Господа – Той страда и плаче във вас. Казваме: „Аз плача, скръбна ми е душата“; но когато кажем: „Господи, прости, аз Ти причиних толкова страдания с нечисти мисли и действия!“, тогава ще дойдем на онзи истински път, който ще ни избави от съвременното зло. И най-сетне трябва да оставим нашия Господ да закрепне в нас. Ние сме Го свързали с въжета и сме Го приковали. Трябва да Го положим и оставим спокоен в гроба, и тогава Той ще възкръсне и ще ни освободи. И бъдете уверени в едно: ония, които спъват пътя Му, сме ние, хората; дяволите не спъват пътя Господен. Понеже Той е положил закона на свободата, Той не може, не иска да измени този закон; и докато не дойдем до това съзнание – доброволно да се подчиним, Той няма да ни избави. Трябва дълбоко в нас да проникне съзнанието да бъдем подобни на Него, тогава нашите богатства, сила, добродетели ще употребим за въздигане. На кого? На нашите братя, на нашите ближни. Всеки от вас трябва да търси и цени душите на своите братя, а не да обича техните тела.

И мога да ви кажа, че Исус, като е дошъл тук, и сега не е напуснал Земята; Той живее между човеците, работи между тях и трябва вече да възкръсне в нас. Да имаме вяра, но не оная вяра и онзи страх, които

имаха евреите – „Ние нямаме друг цар, освен кесаря“, и когато този кесар след няколко години разруши Йерусалим и събори храма им, те се отказаха от него. И сега може да каже човек: „Кесарят е моят цар“, но последствията ще бъдат същите.

Нека се върна: първо трябва да живеем в този свят, да се подготвим; не можем да живеем на Небето, защото там топлината и светлината са много ярки. Както градинарят, когато пресажда борове, снет от високо място, прави разни присадки, докато ги аклиматизира, тъй и Небесният Отец не може да ни вземе оттук и направо да ни посади в Райската градина. Дори и нашата училищна система е тъй наредена: най-напред трябва да минем първи клас, после – втори, по-нататък – класовете, университета и най-после да влезем в света. Това са все методи на културата, към които трябва да се приспособи онзи, който иска да напредне. Един християнин, по моето схващане, не трябва да бъде глупав човек и да казва: „Както даде Господ“. Когато сте изорали нивата си, вие посявате жито, защото ако не посеете жито, какво ще даде Господ – бурени и тръни. Обработете лозето, посадете го и то ще ви даде плод; каквато лоза посадите, такъв плод ще даде – ако посадите долнокачествени пръчки, ще ви даде киселица. Господ даде на вашето дете добър ум, но вие какво посадихте в неговия ум – дали ония зародиши, които ще дадат добър плод?

Ние искаме да бъдем добродетелни, силни, богати; можем да имаме и добродетел, и сила, и богатство, и

е необходимо да ги имаме. Условията, при които те ви-
реят и може да се развиват, са: Божественият зародуш,
Божественият закон и Божественото равновесие. Равно-
весието – това е добродетелта, законът – това
е знанието, условията – това е силата, зародушът
– това е богатството. Ще ме попитате: „Как ще
намерим Господа?“. Много лесно.

Един искал да направи шега и да гразни друг, кой-
то му казал: „Ние сме в градина, в която има много
хубави ябълки“. – „Но аз не виждам нищо“ – отговорил
му другият, като си затворил очите; приятелят му
зашлевил една плесница и онзи прогледнал и видял. Така
и Господ понякога ни зашлевява плесница и ние започва-
ме да виждаме. Онези от вас, на които са затворени
очите, трябва да искат да им се отворят. Съвремен-
ният свят аргументира и казва: „Къде е Господ? Той е
и в дърветата, и в камъните, и в земята“; но когато
дойде нещастие, всеки се обръща нагоре, вижда, че
Той е там, и извиква: „Господи!“. Ето затова са не-
щастията – те са плесницата, която ни зашлевява
Господ, като ни казва: „Аз ви създадох да гледате, а
не да стоите със затворени очи“. И ние, за да се из-
дигнем, трябва да добием състоянието на децата – да
търсим и да бъдем възприемчиви.

Сега ще ви кажа друго. Какъв е методът, по
който трябва да работим? Отсега нататък трябва
всякога да сме свързани умствено и сърдечно с всички
хора по Земята, защото спасението е в нашите общи
молитви – „Съединението прави силата“. А когато

умовете и сърцата на хората се съединят, тогава ще настъпи Царството Божие на Земята.

У приятел, когото действително обичаме, не бива да търсим недостатъците му – и той като нас може да ги има; недостатъците са външната греха, с която е облечен човек, но човешката гуша е чиста, тя не може да се развали, не може да се разруши. Вашата Божествена гуша никога не е в състояние да поквари; може да се нацапа отвън, но вътрешно не може, понеже Бог обитава в нея, а немислимо е да се разруши нещо, което Бог пази. Ние можем да се подчиняваме на света, както е казал Исус на Пилат, който му рекъл: „Аз имам власт да те разпна“. – „Подчинявам се на Онзи, който ти е дал тази власт, но Моята гуша е свободна“. Трябва да се подчиним на временните страдания; ние не можем да ги разберем, но когато умрем и възкръснем, ще разберем защо са били те.

Всички досега са се терзали от трепети и страхове в живота, а това не е живот. Живот е, когато човек е изпълнен с благородни чувства. Щастлив е онзи, който се радва, че е могъл да направи добро безкористно. Някой ви е обидил – не му снемате шапка, не се ръкувате; може и да се ръкувате, без това да е ръкуване; може да му снемете шапка, без това да е зачитане. И обикновено снемаме шапка на по-голям, но с това някак му казваме: „Можеш ли да ме повишиш?“. Има една дяволска риба в морето, която, каквото срещне по пътя, все го поздравява. И човек хваща някого за ръка – защо? Тия дяволски пръсти на

човешката ръка говорят много: например най-малкият казва: „Пари можеш ли ми дадеш, трябва търговия да започна, загуби имам от нея, ограбен съм, можеш ли да ми помогнеш?“, безименният: „Аз желая художническа слава и знания!“, средният: „Аз искам права и привилегии!“, показалецът: „На мен ми трябва почит и уважение!“, палецът: „Аз искам сила и умение!“. Поздравеният, ако може и желае, ще му даде. И тръгнат двамата, после и трима в обществото и образуват кохорта, ала не намират онова, което търсят.

И най-после дойде Исус и каза: „Това, което вие търсите – богатство, сила, знания, доброта, Аз мога да ви го дам. Няма никой от вас, който да е оставил баща си и майка си заради Мен, и да не е приел стократно бъдещия живот“. Ето Човека, Който може да се ръкува с нас, Който може да ни даде и богатство, и сила, и знания, и доброта. Но хората казаха: „Махнете, разпнете Го“, на което Пилат им каза: „Вие Го изгубвате“. Исус и днес седи пред вас и аз ви казвам: „Ето Човека, Когото вие търсите, Човека, Който единствен може да внесе спокойствие във вашите сърца, да ви даде ум, да ви даде здраве, обществено положение, да ви повдигне, да ви покаже пътя, за да се проясни вашият ум“. Но вие във вашето съмнение казвате: „Покажете ни Го да Го видим!“.

Аз ще ви приведа едно сравнение. Задава се вечер отдалеч човек с малка свещ и аз ви казвам: „Ето човека, който ви носи светлина“, вие обаче виждате свещта, не виждате човека. Него кога ще видите?

Когато изгрее Слънцето. Търсете сами тая светлина, която носи Човекът – тя ще ви помогне да намерите пътя, по който трябва да вървите. Така трябва да схващате въпроса.

Да ви дам едно друго, по-ясно сравнение. Допуснете, че ви въвеждам в една богата, но тъмна приемна, и ви казвам: „Това е една стая с чудни украшения, с грамадни богатства: там, в онзи ъгъл, има това, в другия – онова и т.н.“. – „Може, но кой знае, не виждам нищо“ – възразявате. Внеса ли малка свещ, тогава близките предмети започват да се очертават; внеса ли още една, още по-ясно се очертават; като се увеличат свещите, стаята постепенно се осветява все повече и повече; като светне електрическата лампа, предметите стават ясни, а като дойде дневната светлина, всичко се вижда. Светът е като тая стая и всеки от нас трябва да бъде светлonoсец – да носи по една свещ. И като влезем всички със своите свещи и ги сложим една до друга, увеличавайки светлината, ще видим много. Вашите мозъци са свещи. Аз не обичам хора, които носят угасени свещи, а само такива, които носят запалени свещи, като на Разпети петък. Всеки от нас сам трябва да бъде запалена свещ. Преган, любящ, добър човек е запалена свещ и грешка голяма е да бъде човек изгасена свещ.

Питате: „Какво да правим?“. Трябва да се молиме един за друг, да изпращате добри мисли на своите приятели, да се молите за тях, да искате да бъдат благословени и Господ, като благослови тях, ще благо-

слови и вас. А защо да се молим? През летния сезон на 1899 г. в Новопазарско стана голяма суша. Околните турци от тридесет и девет села се събират и се молят за гържд – и завалява гържд. Българите си казват: „Бог, като изпраца на тях гържд, ще изпрати и на нас“, но не падна над техните села и говедата им измършавяха от глад. Когато хората се молят, моли се и ти – и ти трябва да си подагеш молбата; Господ няма да гържи особена графа за теб, ако не се молиш. Молитвата има велика сила и съвременните хора трябва да бъдат хора на молитвата – с молитвата ще подготвим своя ум и своето сърце. И не за себе си да се молим, то е егоизъм.

Не искам да се занимавам с умовете на хората, моето желание е да се занимавам с техните сърца, защото всичкото зло се таи в сърцата. И сам Господ казва: „Сине Мой, дай си сърцето“. Трябва да започнем сега едно пречистване, като за Великден – да отворим прозорците и да измием пода. Всички пъшкаме под едно бreme, навсякъде има обща дисхармония: мъж и жена не могат да се споразумеят – къща делят, пари делят, жената не е доволна, че мъжът гържал парите. Дали мъжът ги гържи, или жената, това е безразлично – спогодете се кой да бъде касиерът. Спорят кой да гържи първо място вкъщи – дали кокошка, или петел да пее. Що за кокошки и петли? Това не съставлява никаква важност в живота; казах: друго е важно.

Исус е дошъл и работи. И когато светлината идва, тя идва постепенно, тихо, без шум. Той няма да

дойде като гръмотевица, както някои Го очакват. И това може да стане, но там не е Исус. Когато пророк Илия отишъл в пустинята и се предал на пост и молитва, и когато дошли буря и огън, а Илия закрил очите си, Бог не е бил в бурята и огъня, а в тихия глас, който говорел. Господ не е във вашите страдания, във вашата сила, във вашите знания. Къде е? В Любовта. Ако любите, Той е във вас; не любите ли, няма Го. И вие трябва да любите – това е законът. Ние не любим, а чакаме хората да ни любят – това значи да седим пред печка и да чакаме друг да ни донесе дърва, за да се стоплим. Ние, ние сами трябва да имаме това гориво, което да използват и други.

Ние, които следваме Христос, Който ни е дал достатъчно сили, трябва най-сетне да Го пуснем да влезе в нас. Сега аз ви оставям този Човек. Ще Го приемете ли, или ще Го разпнете, ще Го пуснете ли, или ще кажете „Не Го искаме“ – този е въпросът, който трябва да решите. Ако кажете: „Пуснете Го, Той е наш Господ“, вие сте разрешили въпроса и ще дойде благословението. И тогава ще се изпълнят думите на Писанието: „Аз и Отец Мой ще дойдем и ще направим жилище във вас“. Тогава светлината ще бъде в нас и ние всички ще се примирим.

СТО ЛЕТ СЕРИИ «СИЛА И ЖИЗНЬ»

Обычно сто лет принимаются как мера определения достоинства и долговечности какого-либо дела; эта единица времени, в определённом смысле, – общепринятая историческая константа. Эта необходимая дистанция во времени является и критерием оценки, и фактором лучшего понимания исторического контекста, условий и обстоятельств, при которых возникло определённое событие. Это время, которое должно пройти, чтобы были оценены плоды жизненно важного дела.

Год, который ознаменовал начало важного события в истории болгарского народа, – тысяча девятьсот четырнадцатый: воскресные беседы Учителя Петра Данова, которые начали публиковаться годом позже под заглавием «Сила и Жизнь». Слово, переданное в этих воскресных беседах, постепенно пробуждает вложенное в каждую душу стремление к совершенству. Так, сам первообраз Слова проявляется здесь как нравственная чистота и непреодолимое стремление к возвышенному.

С тех пор и до сегодняшних дней эти воскресные слова Учителя непрестанно вливаются в бытие человечества как неиссякаемый источник жизни для каждой разумной души. Слово, завещанное в беседах «Сила и Жизнь», проявляется в трёх главных направлениях:

оно пробуждает душу к Божественной жизни и формирует духовное тело человека; обучает человека на его духовном пути, давая таким образом необходимые знания о Вселенной, что постепенно раскрывает перед ним Великую Истину Жизни, раскрывает священные знания об устройстве, функционировании и целях космического развития; освобождает человеческую душу от иллюзий существования и раскрывает светлые дни разумной жизни. Эта тройная функция Слова в беседах «Сила и Жизнь» напрямую исходит из трёх основных принципов Нового Учения – Любви, Мудрости и Истины.

И сейчас, спустя сто лет после первой беседы «Вот человек», продолжается усвоенное и претворение в жизнь бесценного дара духовного познания, которое говорит на едином и универсальном языке – на языке Духа. Именно этот Дух, проявляющийся в различные моменты исторического бытия в различных формах, возвещает и сегодня универсальные ценности братства и свободы, любви и солидарности, толерантности и уважения.

Мирослав Бачев
София, 2014

ВОТ ЧЕЛОВЕК

*Беседа, произнесена
Учителем Петром
Дыновым, 29 марта
1914 года, в Софии*

*Тогда вышел Иисус в терновом
венце и в багрянице. И сказал им
Пилат: се, Человек!*

От Иоанна 19: 5

Под словом «человек» в болгарском языке понимают существо, которое живёт целый век. Однако в первообразном языке, в языке, на котором написана эта фраза, слово «человек» имеет другое значение – Иисус, Человек, который приходит на Землю, брат страждущих. Что нужно понимать под этими словами? Могут ли люди, когда мы выйдем перед миром, сказать о нас: «Вот Человек»? Чтобы человек удостоился этого имени, он должен содержать в себе четыре качества: быть богатым, быть сильным, иметь знания, иметь добродетели. Вы просите: «А причём здесь богатство?» – богатство – это почва, условия, при которых может развиваться человек, это почва, в которой развивается сила. А сила вносит тепло и свет, которые оказывают воздействие на рост и развитие. Когда мы достигём до знания, то это – метод, с помощью которого нужно понимать и регулировать нашу жизнь. А добродетель – цель, к которой нужно стремиться.

Часто люди задают вопрос: «Что нужно делать?». – Посейте пшеничное зерно, и оно вам покажет, что

нужно делать. Вы спросите: «Как?» – Добавьте влаги, и солнечные лучи покажут, куда стремится пшеничное зерно – в одном направлении: к Солнцу – к источнику жизни. И мы, как и пшеничное зерно, должны расти – стремиться к Богу. Но могут спросить: «Когда зерно вырастет, достигнет ли оно Солнца? Я хочу найти Бога». Тебе нет необходимости знать, где Бог, нужно только стремиться к Нему. Зерно поняло, что такое Солнце и приняло то, чего желает. Тот же закон действует и по отношению к нам – и мы должны произвести такой же результат. Мы должны быть посеяны. В нашей жизни непременно будут трудности, которые предстанут для нас теми маленькими, но необходимыми препятствиями, как и у пшеничного зерна, – определённое давление нужно. И после этого начнётся процесс роста – знание; а когда мы завяжем плод, это уже Добродетель. Следовательно, мы должны быть посеянными, нас нужно слегка присыпать землёй, чтобы было небольшое давление. После этого мы должны расти и приобретать знания. А это знание, когда вырастет до известной степени, должно сразу же превратиться в пшеничное зерно. И после этого Господин пойдёт жать пшеницу, и Он отделит потребное от непотребного – пшеницу от сорняков. Мы рождаемся – это значит, прорастаем, растём, развиваемся, умираем и нас закапывают в землю – так нас топчут и обмолачивают. И с гумна Господь соберёт то, что Ему нужно. Это соответствует сеновалу и амбару: сено сложат на сеновал, а зерно – в амбар.

Я прочёл вам девятнадцатую главу Евангелия от Иоанна, чтобы вы увидели четыре вещи, которые Христос нёс на кресте, четыре вещи, которые мы должны изучить: если мы поместим добродетель туда, где голова, которая не была прикована, с левой стороны – знание, с правой – силу, а внизу у ног – богатство, получится распятый человек. То есть, если мы прикуём богатство, силу и знание, то их соки поднимутся к голове – к добродетели. Когда Господь хочет сделать человека добрым, Он приковывает его к кресту – заковычивает его богатство, силу и знание. Что значит «заковать»? – Человека кладут в сейф, чтобы его никто не взял, чтобы им никто не распоряжался, потому что Господь будет им распоряжаться. Он говорит: «Когда Я работаю, ты должен оставаться в покое». И поскольку человек не хочет быть спокойным, Господь говорит: «Прикуйте его, чтобы он был в покое, а Я мог работать». А когда нас прикуют к кресту, не нужно плакать, потому что тогда Господь работает для нас. Несчастен тот, кто не прикован к кресту. Кто хочет, чтобы им занимался Господь, должен пройти через этот процесс развития. Я говорю вам аллегориями.

Этому процессу развития непременно должна предшествовать вера, непоколебимая вера в общий Божественный план, учитывающий всех тварей, которых Бог создал. Не нужно сомневаться в Боге, поскольку Он совершенный, всемогущий. Ведь и Иисус в одном месте говорит: «Невозможное человекам возможно Богу». Бо-

жественные пути неисповедимы. Не стоит даже допускать мысли, что эти пути можно исказить или воспрепятствовать им – это невозможно. А если нас призвали и мы пошли Божественным путём, то у нас должна быть простая вера, как у детей. И нужно избегать ошибок, указанных в следующем рассказе. В Англии один великий художник хотел нарисовать картину и изобразить в ней крайнюю бедность. Он днями и месяцами ходил по Лондону, чтобы найти того, кто подошёл бы его идее. Наконец он нашёл совсем оборванного ребёнка, который пришёлся ему по сердцу, и сказал себе: «Вот кто подойдёт для моей картины!». Он подошёл к ребёнку, дал ему свою визитную карточку с адресом и сказал: «Приходите ко мне через четыре дня, мне нужно Вам кое-что сказать». Ребёнок, видя хорошо одетого человека, подумал: «Как я приду к нему таким оборванцем!». И он пошёл к своим знакомым, чтобы одеться и предстать перед художником, как предстают перед царями. Нашёл он одежду, принарядился и пошёл к художнику. – «Кто Вы такой?» – спросил его художник. – «Я такой-то.» – «Уходите. Если бы я искал таких хорошо одетых, то у меня их были бы тысячи. Вы мне нужны были таким, каким я Вас увидел тогда.»

И мы, когда Небо приглашает нас на работу, хотим приодеться. Однако сила не в нашей одежде, не в шляпах, не в перчатках и не в ботинках, не в воротничках, не в галстуках и не в часах – они не представляют собой ничего важного. Сила в нашем уме, в нашем сердце, в благородных порывах и стремлении

ях делать добро. Когда у нас есть это, всё остальное само по себе придёт в своё время. Неужели, когда пойдём на Небо, мы должны брать одежду отсюда? Господь, когда позовет нас на Небо, разденет нас здесь, Ему не нужны наши лохмотья. Он скажет: «Принесите его таким, как есть». Когда человек умирает, каждый из нас отворачивается от него; даже те, кто его любили, говорят: «Поскорей уберите его!». Где же тогда их любовь? Но Господь не отворачивается, Он говорит: «Принесите его, Мне он нужен такой, какой есть». И когда нас кладут в могилу и оставляют там, что делает Господь? Он начинает говорить с нами. Это не то, как некоторые думают, что умерший освобождается. Господь спрашивает нас: «Ну как, понял ты жизнь, понял, каков смысл жизни, которую Я тебе послал?» Именно в этом разговоре Господь рисует Свою великую картину. И тогда зарождается этот процесс: люди, после того как проводят человека, начинают плакать и перечислять все его хорошие качества – они видят Божественную картину, изображённую в этих качествах.

Мы должны претерпеть страдания, которые приходят к нам, и извлечь урок из них. Иисус своими земными страданиями хотел нам дать пример того, что нужно подчиняться этому Божественному процессу. В одном месте сказано: «Неужели Я не во власти просить Отца Моего, чтобы Он послал тысячи ангелов избавить Меня? Но если Я не исполню того, ради чего пришёл, как пробудятся люди?». Да и сам Он хотел

подняться выше. Вы живёте на Земле, когда-нибудь и к вам придут бури, трудности и, может быть, та же самая участь. Но когда настанет этот час, ни в коем случае не нужно считать его несчастьем, потому что там, где нет страдания, нет и возможности разбогатеть. Там, где есть скорби, есть и радости; где есть смерть, есть и воскресение. И тот, кто не хочет участвовать в страданиях человечества, не получит ничего. Да и что такое страдания? Следствия ошибок, совершённых когда-то по нашему неумению. Именно эти ошибки исправляются в процессе страдания. Этот процесс – метод приспособиться и достичь тех высших, восходящих вибраций, которые нас ожидают на Небе. Нужно вынести сто скорбей, чтобы нести одну Божественную радость. Тогда именно мы оценим как нужно эту радость и удержим её. И поэтому Господь начинает со страданий, чтобы закалить нас – как кузнец куёт железо, чтобы сделать его пригодным к работе – и чтобы мы могли выдержать радость, которая придёт после.

Каждый из вас нужен, очень нужен Господу. Может быть, для мира вы и не представляете собой ничего, может быть вы – ноль, однако для Бога вы – важная единица. Только Господь, который послал вас на Землю, оценит ваши страдания. И следовательно, не нужно беспокоиться о том, что мир думает о вас. Тот, кто вас послал, Он думает о вас и ценит вас. Для вас важно получить одобрение Бога. Если Господь с вами, вы будете красивы, а мир любит красивое. Если

Он с вами, вы будете богаты, сильны и добры, а добро всегда в почёте.

Сейчас я буду говорить вам о Боге не как о существе, о котором говорят философы, – отвлечённом, рассеянном по пространству, которое пребывает неведомо где. Тот Господь, Которого я проповедую, думает о нас, наблюдает за нашими поступками, исправляет, поправляет, наказывает, одевает, раздевает – заставляет нас рождаться и умирать. Что такое умирание? Господь проводит операцию. Он видит, что вы много потеряете, и сокращает процесс вашей жизни: «Чтобы он не наделал больших долгов, возьмите у него капитал, который Я ему дал. Времена сейчас неблагоприятные, оставьте его для другого времени и приведите ко Мне». И когда мы в этом процессе, мы думаем, что мир нас забыл. Но если мир нас и забыл, Господь думает о нас. А мир непременно должен нас забыть. Девушка никогда не сможет выйти замуж, если будет любить всех парней. Она должна выбрать одного и сказать: «Это мой мир». Да и в жизни этот факт тоже верен – у вас должен быть только один Господь. В мире много богов, которые хотят прибрать вас к рукам. Но вы должны найти вашего Бога, с Кем можете жить, развиваться, богатеть.

Писание говорит: «Бог не только на Небе. Он живёт в сердцах смиренных». Следовательно, первое качество, которое вам надо приобрести, чтобы Он мог жить в вас, это смирение. Но это смирение – не смирение овцы: когда вас побьют или переломают ноги,

сказать: «Ничего не поделаешь». Это и не то смирение, когда у вас отнимут всё богатство, сказать: «Мы смирились». Смирение – это когда вы, обладая всеми богатствами, силой, знанием и добром, осознанно говорите: «Господи, располагай всем, что у меня есть!». А сейчас все проповедуют Евангелие и все исправляют мир; но как только Господь коснётся их переполненных кошельков, кричат: «Нет, сюда нельзя! Половину ещё можем дать, но всё – нет». Когда дело доходит до силы, они говорят: «Ты не можешь располагать всей моей силой». Но оказавшись в нужде, молимся Ему и просим руководить нами и помогать нам. Такой способ человеческого понимания жизни преобладает во всех философиях тысячи лет подряд. И наши несчастья идут только от этого. А Иисус своей жизнью хочет показать нам Путь.

Многие христиане полагают, что когда они станут христианами, должны оставить мир. Вы можете отказаться от ваших домов, богатства, жён, детей и при этом всё равно думать о них. Вы можете отправиться в какой-нибудь уединённый монастырь и всё равно думать: «Что там с моей женой, с детьми, с моим домом?». А это значит, что вы не отказались от них, что вы не свободны. Отказаться – не значит забыть, это значит предоставить людям свободу: дать жене поступать, как она считает нужным; дать сыну поступать, как он считает нужным. Отказаться от мира – значит оставить его, не мешать ему, пусть себе идёт своим путём. Можем ли мы остановить течение

реки? – Нужно дать ей течь своим путём, а мы можем сделать только одно – использовать её. Точно так же мы не можем остановить и Жизнь, а можем только использовать её. Иисус ясно и положительно говорит нам: «Если любите Меня». Нужно Его любить, но Он не говорит: «Горе вам, если не любите Меня!». – Нет! Господь никогда не желает от нас жертв насильно.

Люди говорят: «Почему Господь, будучи всемогущ, не исправит мир?» – Как Он его исправит? – «У того, кто лжёт, пусть отсохнет язык. У того, кто крадёт, пусть отсохнет рука». – Но тогда мы имели бы мир только из немых и калек. Как вы думаете, будет нам приятен мир, состоящий только из нездоровых людей? Господь, однако, задаёт диаметрально противоположный способ управления, Он следует путём, обратным этому процессу: Он говорит, что тот, кто хочет быть господином, должен стать слугой. Этот процесс состоит в следующем: сильные люди хотят, обыкновенно, чтобы все реки вливались в их реку. А в добре движение точно обратное: Господь разливается в малые речушки, и вместо того чтобы управлять ими, Он предоставляет им самим управлять собой. Вы можете проделать маленький опыт в своём доме: чтобы от вас ушла мысль «управлять», вложите в свой ум мысль «стать слугой» – стать слугой ради Господа. И тогда вы сойдёте на место Господа. Вы ищете Господа на Небе, но Он не там; когда вы стонете и страдаете, Он в вас. И то, что люди называют ростом, продвижением, происходит потому, что в этом

процессе работает Господь. Он самый лучший работник. Некоторые жалуются: «Почему Господь не видит наших страданий?». Но Он говорит: «У Меня нет времени, Я так занят вашими делами, занят значительно более важными вашими делами. И если останется время, я займусь вашими мелкими внешними недоразумениями». Это не аллегория, а действительность. Есть стих в Священном Писании, в котором Господь говорит: «Я был для Израиля как гружёная колесница, в которую люди постоянно кладут всё». Однако страдания, которые мы здесь испытываем, это страдания Господа – Он страдает и плачет в вас. Мы говорим: «Я плачу, скорбит душа моя». Но когда скажем: «Господи, прости, я причинил Тебе столько страданий своими нечистыми мыслями и действиями», тогда мы дойдём до истинного пути, который избавит нас от современного зла. И наконец, надо дать нашему Господу окрепнуть в нас. Мы Его связали верёвками, мы Его приковали. Нужно положить Его в могилу и оставить в покое, и Он тогда воскреснет и освободит нас. И будьте уверены в одном: именно мы – люди препятствуем Его пути. Дьяволы не препятствуют пути Господа. Поскольку Он установил закон свободы, Он не может и не хочет изменить этот закон. И пока мы не дойдём до сознания того, что надо добровольно подчиниться, Он нас не спасёт. В нас должно глубоко проникнуть сознание стать подобными Ему. Тогда наши богатства, силу, добродетели мы используем для развития. Кого? – наших братьев, наших ближних. Каждый

из вас должен находить и ценить души своих братьев, а не тела их любить.

И я могу вам сказать, что с тех пор как Иисус пришёл, он и до сих пор не покинул Землю. Он живёт среди людей, работает среди них и должен уже воскреснуть в нас. Нам нужна вера. Но не та вера и не тот страх, которые были у евреев: «У нас нет другого царя, кроме кесаря»; а когда этот кесарь через несколько лет разгромил Иерусалим и разрушил их Храм, они отказались от Него. И сейчас человек может сказать: «Кесарь – мой царь», но последствия будут такими же.

43

Вернусь к тому, о чём говорил: сначала мы должны жить в этом мире, чтобы подготовиться. Мы не можем жить на Небе, потому что там тепло и свет очень сильные. Когда садовник пересаживает сосны, взятые с высоких мест, он делает им различные прививки, пока они не акклиматизируются. Так и Небесный Отец не может взять нас отсюда и сразу посадить в Райском саду. Даже и наша школьная система так же устроена: сначала мы должны пройти начальные классы, потом средние, старшие, затем университет, чтобы наконец войти в мир. Всё это методы культуры, к которым должен приспособиться тот, кто хочет идти вперёд. Христианин, по моему мнению, не должен быть глупым человеком и говорить: «Что Бог пошлёт». После того как вспахали поле, вы засеиваете его пшеницей, потому что если не посеете её, что даст Господь? – Бурьян и колючки. Обрабатывай-

те виноградник, засадите его, и он даст вам плод. И какую лозу посадите, такой плод и получите: если посадите низкокачественную лозу, она вам даст кислый виноград. Господь дал вашему ребёнку хороший ум, но что вы посадили в его уме – те ли семена, которые принесут хороший плод?

Мы хотим быть добродетельными, сильными, богатыми. Мы можем иметь и добродетель, и силу, и богатство, и необходимо их иметь. Условия, при которых они бурно растут и могут развиваться, это: Божественный зародыш, Божественный закон и Божественное равновесие. Равновесие – это добродетель, закон – это знание, условия – это сила, зародыш – это богатство. Но меня спросят: «Как найти Господа?». Очень легко. Один человек захотел подшутить и подразнить своего друга, когда тот ему сказал: «Мы в саду, в котором много хороших яблонь». – «Но я ничего не вижу», – ответил он, закрыв глаза. Тогда приятель дал ему оплеуху, и он прозрел и увидел. Так и Господь иногда даёт нам оплеуху, и мы прозреваем. Те из вас, у кого глаза закрыты, должны пожелать, чтобы они открылись. Современный мир приводит аргументы и спрашивает: «Где Господь? – Он и в деревьях, и в камнях, и в земле». Однако когда приходит несчастье, каждый поднимает глаза вверх и видит, что Он там, и взывает: «Господи!». Вот для чего несчастья – это оплеуха, который даёт нам Господь, говоря: «Я вас создал, чтобы вы смотрели, а не стояли с закрытыми глазами». Так и мы, чтобы

развиваться, должны обрести состояние детей – искать и быть восприимчивыми.

Сейчас я вам скажу ещё кое-что. Каким методом мы должны работать? Отныне мы всегда должны быть связаны умственно и сердечно со всеми людьми на Земле, потому что спасение в наших общих молитвах – «в единении сила». А когда умы и сердца людей соединятся, тогда наступит Царство Божие на Земле. В груге, которого мы действительно любим, не нужно искать недостатки – у него, как и у нас, они могут быть. Недостатки – это верхняя одежда, в которую облечён человек. Но человеческая гуша чиста, её нельзя испортить, нельзя разрушить. Вашу Божественную гушу никто не в состоянии испортить; она может испачкаться снаружи, но внутри не может, поскольку Бог обитает в ней. Немыслимо разрушить то, что Бог хранит. Мы можем подчиняться миру, как Иисус, когда Он ответил Пилату на его слова: «У меня есть власть Тебя распять». – «Я подчиняюсь тому, кто дал тебе эту власть, но Моя гуша свободна». Мы должны подчиниться временным страданиям; мы не можем их понять, но когда умрём и воскреснем, мы поймём, почему они были.

Все мы до сих пор терзались беспокойством и страхами в жизни, а это не Жизнь. Жизнь – это когда человек исполнен благородными чувствами. Счастлив тот, кто радуется, что смог сделать добро бескорыстно. Вам кто-то досадил, вы не снимаете перед ним шляпы, не подаёте ему руки. Вы можете поздороваться и без рукопожатия, можете снять перед ним

шляпу и без уважения. Обычно мы снимаем шляпу перед вышестоящим. Но этим мы как бы говорим ему: «Ты можешь меня повисить?». Есть в море одна гьявольская рыба, которая, кого ни встретит по пути, всех приветствует. И человек хватается кого-нибудь за руку. Зачем? – Эти гьявольские пальцы человеческой руки многое говорят. Например, мизинец говорит: «Денег можешь мне дать? Я должен начать торговлю, а у меня сплошные потери, я ограблен. Можешь ты мне помочь?». Безымянный: «Я желаю славы и знаний художника!». Средний: «Я хочу прав и привилегий!». Указательный: «Мне нужны почёт и уважение!». – Большой палец: «Я хочу силы и умения!». А тот, с кем здороваются за руку, если может и желает, даст ему это. И отправляются они вдвоём, а потом втроём и образуют группу сообщников, однако не находят того, чего ищут...

И наконец приходит Иисус и говорит: «То, что вы ищете – богатство, силу, знания, доброту – Я могу вам дать. Нет никого из вас, кто оставил бы отца своего и мать свою ради Меня и не принял бы во сто крат больше в будущей жизни». Вот Человек, который может здороваться с нами за руку, который может дать нам и богатство, и силу, и знания, и доброту. Но люди сказали: «Уберите Его, распните Его», на что Пилат им ответил: «Вы Его потеряете». Иисус и сегодня стоит перед вами, и я вам говорю: «Вот Человек, которого вы ищете, единственный, кто может внести спокойствие в ваши сердца, дать вам ум, здоровье, общественное положение, возвысить вас, по-

казать вам путь, на котором прояснится ваш ум». Но вы с сомнением говорите: «Покажи нам Его, мы хотим Его видеть».

Я вам приведу сравнение: появляется вечером вдали человек с маленькой свечой, и я вам говорю: «Вот человек, который несёт вам свет». Вы, однако, видите свечу и не видите человека. Когда вы его увидите? – Когда взойдёт Солнце. Ищите сами тот свет, который несёт Человек: Свет вам поможет найти Путь, по которому нужно идти. Так следует понимать этот вопрос. Дам вам другое, более ясное сравнение: допустим, я ввожу вас в богатую, но тёмную приёмную и говорю: «Это комната с чудными украшениями, с огромными богатствами. В этом углу – то, в другом – то и это». – «Может быть и так, но кто знает – я ничего не вижу», – возразите вы. Если я внесу маленькую свечу, тогда близкие предметы начнут вырисовываться. Если внесу ещё одну свечу, очертания предметов станут яснее. Количество свечей увеличивается, и комната постепенно всё больше и больше освещается. Когда зажжётся электрическая лампа, предметы уже чётко видны, а когда придёт дневной свет, всё видно. Мир, как эта комната, и каждый из нас должен быть носителем света – нести по одной свече. И когда все мы войдём со своими свечами и поставим их рядом, мы внесём столько света, что увидим многое. Ваш мозг – это свеча. Я не люблю людей, которые несут погасшие свечи, а люблю только тех, кто несёт зажжённые свечи, как на Страстную пятницу. Каждый из нас сам должен

быть зажжённой свечой. Преданный, любящий, добрый человек – это зажжённая свеча. И большая ошибка для человека – быть погасшей свечой.

Вы спрашиваете: «Что делать?» – Нужно молиться друг за друга, посылать добрые мысли своим грузьям, молиться за них, просить, чтобы их благословили, и Господь, благословляя их, благословит и вас. А зачем молиться? – Летом 1899 года в Новоазарской области была большая засуха. Окрестные турки из тридцати девяти сёл собрались молиться о дожде – и дождь пошёл. Болгары сказали: «Если Бог пошлёт им дождь, Он пошлёт и нам». Однако наг их сёлами дождя не было, и скот их отощал от голода. Когда люди молятся, молись и ты – и ты должен подать своё прошение. Господь не заведёт особой графы для тебя, если ты не молишься. Молитва обладает великой силой, и современные люди должны быть людьми молитвы – молитвой мы подготовим свой ум и своё сердце. И не о себе нужно молиться, это эгоизм.

Я не хочу заниматься умами людей, моё желание – заниматься их сердцами, потому что всё зло таится в сердцах. Да и сам Господь говорит: «Сын мой! гай Мне сердце твоё». Нужно начать очищение сейчас, как перед Пасхой – открыть окна, вымыть пол. Все мы стоим под бременем, повсюду общая дисгармония – муж и жена не могут договориться между собой – делят дом, делят деньги, жена недовольна, что муж держит деньги у себя. Муж или жена держит деньги, это различно – договоритесь, кто будет кассиром. Спорят,

кто займёт первое место в доме: курица будет петь или петух. Что за курицы и петухи? Это совершенно неважно в жизни. Я сказал: другое важно.

Иисус пришёл и работает. Когда свет приходит, он приходит постепенно, тихо, без шума. Он не придёт громом и молнией, как некоторые Его ожидают. И так может произойти, но Иисус не в этом. Когда пророк Илия ушёл в пустыню и предался посту и молитве, и когда поднялась буря и огонь, а Илия закрыл глаза, то Бог был не в буре и не в огне, а в тихом голосе, который говорил ему. Господь не в ваших страданиях, не в вашей силе, не в ваших знаниях. Где Он? – В Любви. Если вы любите, Он в вас. Если не любите, Его нет в вас. Вы должны любить – это закон. А мы не любим, но ожидаем, что люди будут нас любить. Это значит, сидеть перед печкой и жгать, когда другие принесут нам дрова, чтобы мы согрелись. У нас, у нас самих должно быть это топливо, чтобы и другие могли им пользоваться.

Мы – те, кто следует за Иисусом, давшим нам достаточно сил, должны, наконец, позволить Ему войти в нас. Сейчас я оставляю вам этого Человека. Примете вы Его или распнёте; отпустите Его на свободу или скажете: «Не хотим Его» – это вопрос, который вы должны решить. Если скажете: «Отпустите Его, это наш Господь» – вы решили вопрос и придёт благословение. И тогда исполнятся слова Писания: «Я и Отец мой придём и жилище в вас сотворим». Тогда свет будет в нас и мы все примиримся друг с другом.

100 YEARS “LIFE AND POWER”

50

The one hundredth anniversary is usually taken as a sign of worth and longevity of every deed; in a sense, the period of a hundred years is a commonly accepted historical test of value. It is a necessary time frame for a certain event to be properly assessed; but it is also a factor for better understanding of the historical context, including the conditions and circumstances, within which it happened. That is the time criterion needed for evaluating the fruits of one's life-work.

The year 1914 marked the beginning of an important event in the history of the Bulgarian nation: it is when the spiritual teacher Beinsa Duno – Petar Danov began to give his Sunday lectures. Their publication started a year later, in 1915, and this series of books was entitled “Power and Life”. The Word presented in the lectures was gradually awakening the aspiration toward perfection instilled in every human soul. Thus the archetypal image of the Word itself was revealed in the Sunday lectures as moral purity and passionate appeal toward search of the Sublime.

From that time until now, this Word has been unceasingly infusing Life into the existence of humanity as a never-failing source for every intelligent soul. This Word as it has been given in “Power and Life” manifests itself in three basic directions: It awakens the human soul for the Divine life and creates one's spiritual body; It teaches the

spiritual way of living and gives the needed information about the Universe, gradually revealing the Great Truth of Life and the sacred knowledge on the structure, functioning, and purposes of cosmic evolution; It also frees the human soul from the illusions of material existence and uncovers the bright future for the life of higher consciousness. The triple impact of the Word revealed in “Power and Life” originates directly from the three main principles of the New Teaching: Love, Wisdom, and Truth.

Now, a hundred years after the delivery of the first Sunday lecture “Behold the Man”, the comprehension and application of this priceless treasure of spiritual knowledge given in the Universal unified language – the Language of the Spirit, continues to grow. The Spirit manifested in various forms in the different historical periods of human development is still announcing the Universal values of brotherhood and sisterhood, freedom and love, cooperation, tolerance and respect.

Miroslav Bachev
Sofia, 2014

BEHOLD THE MAN

*Lecture by
the Master Petar Deunov,
held on March 29, 1914,
in Sofia.*

*“Then Jesus came out, wearing the
crown of thorns and the purple robe.
And Pilate said to them,
Behold the Man!”*

John 19:5

The Bulgarian word chovek or chelovek (old style), which is translated as “man” in English, refers to a being who can live for more than a century. However, in the ancient language in which this phrase was written, the word chovek refers to Jesus, the Man, who came to the Earth; the Brother of those who suffer. What is the meaning of this word? When we go into the world, would people say about us, “Behold the Man?” To deserve this name, one should possess four qualities: wealth, strength, knowledge, and virtue. Some may ask, “What has wealth to do with this?” Wealth represents the soil, in other words, the conditions under which humans can develop; it is the foundation necessary for attaining strength. Strength brings warmth and light that results in growth and development. Knowledge involves understanding and the regulation of our lives. Virtue, on the other hand, is the goal people need to strive for. Plant a grain of wheat and it will show you what you should do. “How?” you may ask. Water it and the sunrays will guide the grain of wheat toward the Sun, toward the source of life.

Similar to the grain of wheat, we need to grow, to strive for God. But someone may ask, "Can the grain of wheat reach the Sun while growing? Will I reach God?" You do not need to know where God is, you only need to strive toward Him. The grain of wheat knows what the Sun is and has received what it needs from it. The same Law is true for people and we need to produce the same result: we need to be sown. We are going inevitably to meet hardships in our lives, small but necessary obstacles, as in the case with the grain of wheat. Some pressure is needed so that the process of growth and true Knowledge can begin. When we bear fruit, we already have Virtue. Therefore, we need to be sown, covered with soil, and experience some pressure. After that, we should grow up and should attain Knowledge. And that Knowledge, after growing to a certain extent, should be immediately transformed into a grain of wheat. After we attain Knowledge, the Master will order the wheat to be harvested, separating the useful from the useless; the wheat from the chaff. While our birth is similar to wheat sprouting, our death is similar to the threshing of wheat. From the threshing floor, the Lord will take what He needs. This corresponds to the barn and the granary: the chaff is placed in the barn and the grain is placed in the granary.

I read the 19th chapter of the Gospel of John to remind you of the four things that Christ carried on the cross, the four things that we need to learn. Virtue was on His head, which was not nailed; on the left side was Knowledge; on the right side was Strength; and below, at

His feet, was Wealth. These four together represent the crucified man. In other words, when we nail Wealth, Strength, and Knowledge; their essence rises up to the head, toward Virtue. Whenever God wants to do something good for someone, He nails this one to the cross; He nails one's wealth, strength, and knowledge to create a virtuous person.

What does it mean "to nail"? It means that God is securing the person so that no one can take him away; no one can be that person's master because God is his Master. God says, "Stay calm when I am working." But since man does not want to stay calm, God says, "Nail him down so that he will be calm while I am working." When we are being nailed to the cross, we should not cry because God is working for our improvement. Those who are not nailed to the cross are unhappy. Whoever wants God's attention should pass through this process of development.

I am speaking allegorically. Before this process of development can take place, steadfast faith in the universal Divine Plan is required. We should not have doubt in God because He is perfect and almighty. Jesus said, "Things impossible to men are possible to God." The ways of God are unfathomable. Do not think that God's ways can be distorted and obstructed. When we are called upon to walk the Divine path, we should have the simple faith, which children have. We should avoid any shortcomings as the ones illustrated in the following story.

A great artist in England wanted to portray extreme poverty. For days and months, he roamed the streets of London to find a subject corresponding to his idea. Finally,

he found a child dressed in rags who appealed to his heart and he thought, "This is going to be the model for my painting." He approached the child, gave him a card with his address, and said to him, "Come to my place in four days, I have something to talk to you about." The child, looking at the well-dressed gentleman, thought, "How can I go to this man in rags?" The boy decided to borrow clothes from his friends so he could look presentable. But when the child went to the painter, the man asked, "Who are you?" When the painter realized it was the poor boy, he said, "Go away! If I wanted someone dressed like this, there would have been thousands to choose from. I needed you dressed in rags like when I first saw you."

When Heaven invites us to work, we, too, wish to dress well. However, our power is not in our clothes, hats, gloves, shoes, collars, ties, or watches. These are not of any importance. The power is in our minds, in our hearts, in our noble impulses and aspirations to do good. When we have these, all others will come in time. When we go to Heaven, do we need to take our clothes? God does not want our rags, so He says, "Bring him the way he is." When a person dies, it is common for most people to turn away from him. Even loved ones say, "Take him away as soon as possible." Where is their love then? Only God does not turn away from him, but says, "Bring him to Me just the way he is." When we are placed in the grave and left there, what is God doing? He begins conversing with us; the soul is not immediately liberated as some people think. He asks us, "Have you understood

the meaning of the life that I gave to you?” During this conversation, God is painting His masterpiece. The people who have said goodbye to the departed person begin weeping and reciting his good qualities. These people see the Divine painting in these qualities.

We need to endure the suffering we experience and learn from it. With His earthly suffering, Jesus wanted to provide us with an example of surrendering to this Divine process. He points out, “Do I not have the power to ask my Father to send thousands of Angels to rescue me? But if I do not fulfill that for which I have come, how will human beings be raised up? Jesus desired to ascend to the Heavens. You are on Earth and one day, you will experience turmoil as well and maybe even the same fate as Jesus. But when this moment comes, do not consider it as a misfortune, for without suffering, there can be no gain. Where there is sorrow, there is joy; where there is death, there is resurrection. Those who do not want to participate in the suffering of humankind will gain nothing. After all, what is suffering? It is a consequence of the errors made in the past due to our ignorance. These errors are corrected through the process of suffering. This process is a method of accepting and attaining the sublime elevating vibrations that awaits us in Heaven. One needs to endure a hundred sorrows in order to experience one Divine joy. Only then can a person properly appreciate and retain Divine joy. That is why God tempers us with sorrow, the same way as a blacksmith tempers the iron to make it fit for work, so that we can endure the joy that will come later.

Each of us is needed, very much needed by God. To the world, you may be valueless, but for God, you are an important part of the whole. Only God, Who has sent us to the Earth, values our suffering. Therefore, you should not be concerned with what the world thinks of you. The One who has sent you here thinks about you and values you. It is important for you to have God's approval. If God is with you, you will be beautiful and the world loves the beautiful ones; if He is with you, you will be wealthy, strong, and good; goodness is always honored.

Now I would like to speak to you about God. I will not talk about an abstract Being scattered into space and difficult to reach, as presented by many philosophers, but about God Who thinks of us, Who observes our actions, corrects, punishes, dresses and undresses us; and Who allows us to be born and to die. What is dying? Dying occurs when God performs "surgery" and observing that you will lose a lot, shortens the process of your life. As if He says, "To prevent creating more debt, take away the capital that I gave to this person. Times are not favorable now, let him come at a different time, bring him to Me now." During this process, it is possible to think that the world has forgotten us. But even when the world has forgotten us, God is still thinking of us. And the world shall forget us. A girl can never marry if she is in love with many young men; she needs to choose one of them claiming, "He is my world." This fact is true for faith as well. There must be only one God. In this world there are many gods who

would like to sway you, but you need to find your God who will help you to live, evolve, and grow.

It is said in the Scriptures, “God is not only in Heaven; He abides within the hearts of the meek.” Therefore, in order for God to live within you, the first quality you need to attain is humility. But this is not the humility of a sheepish person. When you are beaten or someone breaks your leg, it is not right to think, “There is nothing I can do.” It is not humility when all your wealth is taken away to say, “We became humble.” Humility is when you have all the wealth, power, knowledge, goodness; and being aware of your blessings to say, “God, everything I have is Yours.” Many people today show interest in preaching the Gospel and participate actively in organizing the affairs of the world, yet at the same time, they are unwilling to make any self-sacrifice. As soon as God touches their overfilled purses, these people cry out, “Ah, this is not permitted! We may give half of what we have but not everything.” When it comes to power, they say, “You cannot dispose me of all my power.” But whenever we find ourselves in need, we pray to God to lead and help us. This kind of human understanding of life has dominated philosophies for thousands of years. All our misfortunes come because of this understanding.

Through His life, Jesus wants to show us the path. Many people think that once they become Christians, they should leave the secular life. You may give up your houses, riches, wives, children and still think about them. You may go to some secluded monastery and still think, “What is happening to my wife, my children, my house?” And that

means that you have not given them up, so you are not free. To give up things does not mean exactly forgetting about them. It means that you leave people to do what they wish: allow your wife to act as she wants; leave your son to act as he would like. To renounce the world means to abandon it, not to be in its way and allow life to follow its course. We cannot stop the flow of a river. We should let it follow its own way. We can only do one thing: make use of it. In the same way we cannot stop life, but we should make use of things. Jesus, clearly and positively told us, "If you love Me, keep My Commandments." And we should love Him. He did not say, "Pity on you if you do not love Me!" The Lord never requires forced sacrifices from us.

People say, "Why does the almighty God not put the world in order?" How shall He put it in order? "Those who tell lies, let their tongue wither; those who steal, let their hand wither." If that was the case, we would have a world of mute and crippled people. Would a world of handicapped people be pleasant? In fact, God gives a totally opposite ruling. He goes along with the opposite of this process, saying that whoever wants to be a master should become a servant. Strong people usually desire that all rivers flow into their river; but when goodness is present, the process is completely the opposite. God flows into small rivers and instead of directing them; He allows them to rule themselves. You can conduct a small experiment in your home. Remove the thought that you rule and instead strive to become a servant for God. And

then you will come down to God's Place. You seek God in Heaven, but He is not there; when you moan and suffer, He is within you. What people call growth and advancement indicates the fact that God is at work in this process. God is the best Worker.

Some complain, "Why does God not see our suffering?" Yet, He tells, "I am so busy with your affairs, I have no time. I am occupied with your important issues. When I have some free time, I am going to look into your trivial, petty disagreements." This is not an allegory but a reality. There is a verse in the Scriptures where the Lord says, "I was in Israel as a loaded wagon into which people constantly place everything."

The suffering we experience here is the Lord's suffering. He suffers and weeps within us. We say, "I weep. My soul is full of grief." However, when we say, "Lord, forgive me. With my impure thoughts and actions I have caused You much suffering," we will come to that true path that will deliver us from everyday evil.

We should allow our Lord to become stronger within us. We have tied Him with ropes and nailed Him. We need to lay Him in the grave and leave Him there at peace. Only then will He resurrect us and set us free. Be sure of one thing: we are the ones who obstruct His path. It is the human beings and not the devil obstructing God's way. Because God has established the Law of Freedom, He cannot and does not want to change this Law. Unless we come to this understanding, unless we voluntarily surrender, He will not deliver us. The striving to become like Him needs

to penetrate us. We need to be engulfed by the striving to become God-like. Then, we are going to use our wealth, power, and virtues for uplifting our brethren, our fellow man. Each one of you needs to search and value the souls of your brethren, rather than their bodies.

I can tell you that Jesus, Who came down here, has not left the Earth even now. He is living and working among humans and it is time for Him to rise within us. We need to have true faith, not fearful faith as the Jews who said, "We have no other king but Caesar." However, a few years later, when Caesar destroyed Jerusalem and demolished their temple, they renounced him. Even now a person may say, "Caesar is my king," but the consequences will be the same.

Let me explain. We need to live first in this world in order to be prepared for the World beyond. We cannot live in Heaven because the heat and light there are very high. As a gardener transplants pine trees brought down from a higher elevation, he makes various grafts until the trees are acclimated. Similarly, our Heavenly Father cannot take us from here and transplant us in the Garden of Eden without first preparing us. Even our educational system is organized in a similar manner: first we must pass first grade, then second, then high school, college and university, and lastly we enter the world. These are methods of the New Culture and those who want to advance should follow these guidelines. In my opinion, we should not be foolish and say, "I do not need to do anything, God will provide all for me." When you have ploughed your

field, you sow the wheat because if you do not sow the wheat, what will God give you? He will give you weeds and thistles. Cultivate your vineyard and it will bear fruit. Whatever vine you plant, it will produce the appropriate fruit. If you plant low-quality vine twigs, it will produce sour grapes. God gave your child a good mind, but what did you plant in it? Were these the seeds that would bear good fruit? We desire to be virtuous, strong, and wealthy. We can have it all: virtue, strength, and wealth and it is necessary to have them. The conditions under which these can thrive and develop are: Divine seed, Divine Law, and Divine balance. Balance represents the Virtue, Law is the Knowledge, conditions represent the strength, and seed stays for the abundance.

But you will ask me how to find God. It is very easy. Someone wanted to make fun and to tease his companion who told him, “We are in an orchard in which there are many beautiful apples.” “But I see nothing,” he answered closing his eyes. His friend slapped the other person’s face, causing him to open his eyes and see. God sometimes slaps us in the face so that we can see. Those of you whose eyes are closed should desire to open them. People of today argue and say, “Where is God? God is in the trees, stones, and ground.” However, it is when adversities come that people look up and seeing Him there, they cry out, “Oh, Lord!” Adversities are the God’s slap in the face, telling us, “I created you to see, not to keep your eyes closed.” In order to advance, we need to become like children, to search and be receptive.

I will tell you something else now, related to the method we should use in our work. We should always be connected through our minds and hearts with all people on Earth because our salvation comes from our united prayers. There is power in unity. When minds and hearts of people become united, then the Kingdom of God will come to Earth. We should not look for faults in a friend whom we truly love, for we may have faults too. Shortcomings are the outer garment that a person wears. However, the human soul is pure, it cannot be spoiled, nor can it be destroyed. No one is able to defile your Divine soul. Externally, it may become soiled, but it will remain pure internally because God dwells within it. It is unthinkable that something that God protects could be destroyed.

We may submit to the world just as per the words of Christ when Pilate said to Him, "I have the authority to crucify you." And He replied, "I submit to that One Who has given you this authority, but My soul is free." We need to submit to transient suffering. We cannot understand it now, but after we die and resurrect, we are going to understand the reason for suffering. Until now, all people have suffered torments and fears in life, but this is not true Life. Life is when one is filled with noble feelings. A person who is able to do selfless acts is happy. If someone treats you badly, you may not want to take off your hat or shake hands with that person in greeting. Or you may shake hands, but not in a sincere way; you may also take off your hat, but without the genuine feeling of respect. Usually, we take off our hat

to a person in a higher position, but with this gesture, somehow we say, “Can you give me a promotion?”

In the Black Sea, there is a devil fish which “greet” all it encounters. People, too, grasp someone by the hand. Why? The devilish fingers of the human hand speak a lot. For example, the little finger says, “Can you give me some money? I need to start a business. I have losses, I was robbed. Will you help me?” The ring finger says, “I would like the fame and knowledge of an artist.” The middle finger, “I want my rights and privileges.” The index finger, “I need to be respected and honored.” The thumb, “I want power and skills.” The greeted one, if the will and chance is there, will give these things to the other person. And so, the two of them, later taking a third one in their company, go into the society and form a group, but they cannot find what they are looking for. Finally, Jesus said, “Whatever you are searching for: wealth, strength, knowledge, and goodness – I can give you all this. There is no one among you who has left his father and mother for Me and who has not received a hundred fold in the future Life.” Behold the Man Who can shake hands with us and Who can give us everything: wealth, strength, knowledge, and goodness. Yet people shouted, “Take Him away, crucify Him!” And Pilate remarked to them, “You are losing Him!” Jesus is before you today as well. I am telling you, behold the Man Who you are searching for. The only Man Who can bring tranquility to your hearts; Who can give you a bright mind, health, social position; Who can uplift you, show you the way

and illuminate your thoughts. Yet, in your doubt, you say, “Show Him to us so that we can see Him.”

I will present to you a comparison. In the distance, a person appears at night carrying a small candle and I say to you, “Behold the man who brings you light.” However, you only see the candle and not the person. When will you see him? You will see him when the Sun rises. Search for this Light that the Man is carrying; it will help you find the path that you need to walk. This is how you should understand this concept.

Let me give you another, clearer comparison. Imagine that I lead you to a lavish but dark living room and tell you, “This is a room with beautiful decorations, with big riches. There, in that corner, is this; in the other corner, that and that.” You reply, “It could be possible, but who knows? I see nothing.” However, if I bring a small lit candle, then the nearest objects can be seen; if I bring a candle with a bigger light, the objects become even more visible. If I light more candles, gradually the room becomes brighter and brighter. When the electric light is on, the objects are clear and when the daylight comes, everything can be seen. The world is like this room and each of us needs to be a bearer of light, to carry a candle. When we all enter with our lit candles and place them together, we will increase the light and will be able to see more. Our brains are similar to candles. I do not like people who carry extinguished candles but people who carry lit candles as on the night of Good Friday. Everyone should be like a lit candle. A devoted, loving, and good person

is a lit candle. It is a great mistake for a person to be an extinguished candle.

You ask what to do. You should pray for each other. You should send forth good thoughts to your friends, pray for them, and ask to be blessed; when God blesses them, He will bless you too. But why should we pray? In the summer of 1899, there was a great drought in the region of Novi Pazar*. The Turks from the nearby thirty-nine villages gathered together and prayed for rain. And the rain came. The Bulgarians thought, "If God is sending rain to them, He will send it to us too." But no rain fell over their villages and their stock became emaciated from hunger. When other people are praying, you should pray too; you should hand in also your humble prayers. God will not keep a special file about you if you do not pray. Prayer is a great power and people of today should be people of prayer. Through prayer we will prepare our minds and hearts. We should pray not only for ourselves because doing so is selfish.

I do not want to deal with the minds of people, but rather with their hearts because all malice is hidden there. The Lord Himself says, "My son, give Me your heart." We need to begin now with a thorough cleaning as we do for Easter, to open the windows and clean the floor. We all groan when we are burdened. There is disharmony everywhere. Husband and wife cannot come to an agreement; they divide the house and money. The

* A town in Northern Bulgaria.

wife is displeased that her husband keeps the money. It does not matter whether the husband or the wife keeps the money. Reach an agreement on who will be in charge. People argue who will hold the first place at home: the hen or the rooster. What is this issue about the hen and the rooster? It is not important in life. Something else is more important.

70

Jesus has come and He is working. When Light comes, it comes gradually, silently, without noise. Jesus will not come like a thunder, as some expect. This may also happen, but Jesus will not be there. The prophet Elijah went to the desert and devoted himself to prayer and fast. When storm and fire came, Elijah covered his eyes, yet God was not in the storm and fire, but in the still Voice that spoke to the prophet. God is not in your suffering, your power, or your knowledge. Where is He? He is in Love. If you have Love, He is within you. If you do not have Love, He is absent. And you should love, that is the Law. Some people do not love, but expect others to love them. This is similar to sitting in front of a stove and waiting for someone else to bring wood so that we can get warm. We alone should collect this fuel, which others can use as well. We, the followers of Jesus, Who has given us abundant strength, should finally allow Him to come and reside within us.

Now I am leaving this Man with you. Are you going to welcome or crucify Him? Are you going to let Him in, or will you say, "We do not want Him?" This is the question that you need to answer. If you say, "Let

Him in, He is our Lord,” you have properly answered the question and the blessings will come. Then the words in the Scriptures will be fulfilled, “I and My Father will come and We will make Our Home with you.” Then the Light will be in us and we will all reconcile.

CENT ANS « FORCE ET VIE »

72

Traditionnellement en disant « jubilé de cent ans » on exprime une idée se rapportant à une mesure temporelle déterminant la dignité et la solidité d'une œuvre créée ; cet étalon de durée est compris en tant que constante historique. Ce délai nécessaire est autant un critère d'affirmation de l'œuvre qu'un facteur permettant une meilleure compréhension du contexte historique, les conditions et les circonstances au sein desquelles un certain évènement se produit. C'est le laps de temps qui doit s'écouler pour que les fruits de l'acte créateur soient assimilés, puis évalués et enfin gravés dans l'esprit de l'être humain, et ce, pour toujours.

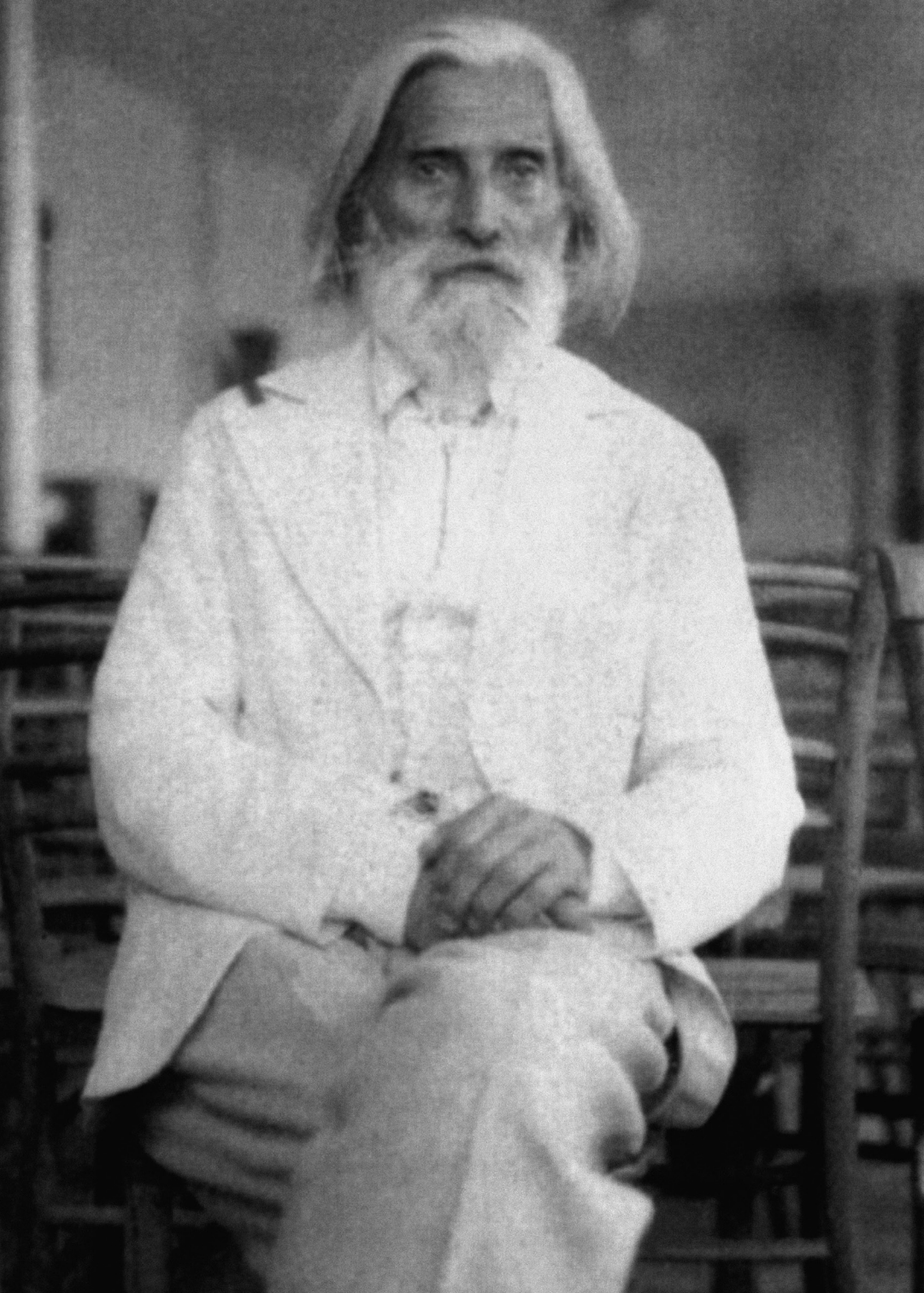
L'année 2014 célèbre le centenaire du début d'un évènement qui fut important dans l'histoire du peuple bulgare. En effet, c'est en 1914 que le Maître Peter Deunov initia ses « Conférences du dimanche » dont les parutions commencèrent un an plus tard sous le titre « FORCE ET VIE ». Le discours, apporté à travers ces conférences du dimanche, éveille progressivement le besoin d'une quête vers le perfectionnement, besoin inhérent à chaque âme dès le commencement de cet acte créateur. C'est ainsi que cette image originelle (archétypique) de l'accomplissement de l'être contenue dans la Parole du Maître se résume ici tant que pureté morale et qu'en irrésistible poussée vers le Sublime.

Ainsi jusqu'à nos jours, ces « pensées du dimanche » exprimées par le Maître, n'ont cessé de nourrir la nature

humaine, devenant alors une source intarissable de Vie pour chaque âme. La parole léguée dans FORCE ET VIE agit essentiellement sur trois niveaux : Elle éveille l'Être à la Vie Divine et forme le corps spirituel de l'Homme, lui enseignant comment marcher sur son Chemin de Vie et lui transmettant son Savoir Absolu de l'Univers. Elle lui montre en même temps la Grande Vérité de la Vie lui permettant de découvrir la connaissance sacrée de la Structure, le fonctionnement et la finalité du développement cosmique. Elle libère l'âme humaine des illusions de l'existence et lui révèle l'Avenir Lumineux de la Vie née de l'intelligence cosmique. De cette fonction triadique de la Parole apportée par FORCE ET VIE découlent directement les trois principes fondamentaux du Nouvel Enseignement- Amour, Sagesse et Vérité.

Aujourd'hui, cent ans après la première conférence intitulée Voici l'Homme, la mise en lumière et la mise en œuvre de l'héritage inestimable de cette sagesse parlant une langue universelle et unique- le langage de l'Esprit – continue à s'imposer sans cesse. Cet Esprit justement, qui se manifeste dans des moments de l'Existence historique sous des formes différentes, représente encore et toujours les valeurs universelles de Fraternité, Liberté, Amour et Solidarité, de tolérance et de respect.

Miroslav Bachev
Sofia, 2014

VOICI L'HOMME

*Conférence donnée
par Le Maître Peter Deunov
le 29 mars 1914, Sofia*

*Jésus sortit donc, portant la couronne
d'épines et un manteau de couleur
pourpre. Ponce Pilate leur dit
« Voici l'homme ».*

Saint-Jean 19 : 5

Le mot chovek ou chelovek, sous-entend en langue bulgare un homme qui peut vivre un siècle entier. La fin du mot bulgare, « vek », signifie siècle. Mais dans la langue originelle, dans laquelle cette phrase a été écrite, le mot chelovek prend une autre signification et veut dire Jésus, L'Homme qui vient sur la Terre, le frère de ceux qui souffrent. Comment doit-on comprendre ces mots ? Quand on se présente devant les autres, est-ce que l'on dira de nous « Voici l'homme » ? Pour que quelqu'un mérite de porter ce nom, il faut qu'il porte en lui quatre qualités : être riche, être fort, avoir des connaissances, avoir des vertus. Vous direz : « Que vient faire la richesse ici » ? La richesse, c'est la base, les conditions qui permettent à l'homme de se développer, c'est le terreau sur lequel se développe la Force, et la Force apporte la Chaleur et la Lumière qui sont à l'origine de la vie. Lorsqu'on arrive au Savoir, il est la méthode par laquelle on arrive à la compréhension et la à maîtrise de notre vie. La Vertu, enfin, c'est l'objectif que l'on doit atteindre.

Les gens demandent souvent : « Que devons-nous faire? » Semez un grain de blé et il vous montrera ce que vous devez faire. Vous direz, mais comment ? Arrosez-le et les rayons du soleil se chargeront de diriger le grain de blé vers le Soleil, la source de la Vie. Et nous devons croître comme le grain de blé : tendre vers le Seigneur. Quelqu'un demandera : « en grandissant, le grain de blé atteindra-t-il le soleil ? Moi, je veux trouver le Seigneur ». Pour toi, il n'est pas nécessaire de savoir où se trouve le Seigneur, il faut seulement que tu souhaites T'en approcher. Le grain de blé a compris ce que représentait le Soleil, et a reçu ce qu'il cherchait ; la même loi est valable également pour nous, – nous devons aussi arriver au même résultat. Nous devons être semés. Dans notre vie, nous rencontrons des difficultés qui représentent ces petits et nécessaires obstacles que vit le grain de blé. Une certaine pression est nécessaire avant le processus de la croissance, le Savoir. Quand nous donnerons un fruit, nous serons déjà au stade de la vertu.

Par conséquent, nous devons être semés, il faut que nous soyons recouverts d'un peu de terre pour avoir un peu de pression, après nous croîtrons et nous pourrons acquérir des connaissances. Quand cette connaissance atteindra un certain degré, elle correspondra au stade de l'épi de blé. Ensuite, le seigneur demandera que le blé soit fauché et il opérera un tri entre le bon et le mauvais et séparera les grains de la paille. Nous venons au monde, ce qui correspond au grain qui germe, on croît, on se développe, on meurt et on est enterré. C'est ça la moisson. Ensuite

le Seigneur viendra prendre ce qui Lui est nécessaire : la paille ira à la grange et le grain ira au moulin.

Je vous ai lu le chapitre 19 de l'Évangile de Saint Jean, pour vous montrer que le Christ présentait ces quatre qualités sur la croix, ces quatre qualités que nous devons aussi apprendre : la Vertu sur la tête, qui n'était pas clouée, du côté gauche, le Savoir, côté gauche, la Force, côté droit, et la richesse en bas, au niveau des pieds. Et voilà, l'homme crucifié. Ainsi, quand nous clouons la richesse, la Force et la Connaissance, leurs sèves monteront vers la tête, vers la Vertu.

79

Quand le Seigneur veut qu'un homme devienne bon, il le cloue sur la croix, y cloue ses richesses, sa force et son savoir. Et que veut dire clouer ? On isole l'homme dans une caisse pour que personne ne puisse le prendre, pour que personne ne puisse disposer de lui. Ainsi, seul le Seigneur disposera de lui. Il lui dit : « Quand Je travaille, tu resteras tranquille ». Et si l'homme ne veut pas se tenir tranquille, le Seigneur dit : « Clouez-le, pour que je puisse travailler au calme ». Et quand nous sommes sur la croix, nous ne devons pas pleurer, car le Seigneur travaille pour nous. Malheureux celui qui n'est pas cloué sur la croix. Celui qui souhaite que le Seigneur s'occupe de lui doit passer par ce processus de développement. Je vous parle ainsi en utilisant des allégories.

Avant ce processus de développement, nous devons avoir nécessairement la Foi, la Foi inébranlable, dans le Plan cosmique divin qui englobe toutes les créatures que Dieu a créées. Il ne faut pas douter de Dieu, parce qu'il est Parfait, Tout-Puissant. N'est-ce pas Jésus qui disait : « Ce

qui est impossible aux hommes est possible à Dieu ». Les voies de Dieu sont impénétrables, il ne faut même pas accepter l'idée qu'elles puissent être changées ou dénaturées. Et lorsque nous sommes invités et que nous nous engageons sur la voie divine, il faut que nous ayons la même confiance qu'ont les enfants. Et nous devons éviter les erreurs, décrits dans l'histoire qui suit.

En Angleterre, un célèbre peintre voulait peindre un tableau qui représenterait l'extrême pauvreté. Il se promena à Londres pendant des jours et des mois durant, pour trouver un sujet qui correspondrait à son idée. Il finit par trouver un enfant vêtu de lambeaux qui toucha son cœur et se dit : « Voilà la personne qu'il me faut pour la création de ce tableau ». Il s'approcha de lui, lui donna sa carte de visite et lui dit : « Venez dans quatre jours, je dois vous entretenir de quelque chose ». Et cet enfant, en voyant ce monsieur si bien habillé, s'est dit : « Comment pourrais-je me rendre à ce rendez-vous, avec mes vêtements déchirés ». Il s'est rendu chez une famille qu'il connaissait pour se préparer et s'apprêter comme s'il avait un rendez-vous avec le roi : il a trouvé des vêtements, se changea et au jour convenu, s'est rendu chez le peintre.

– « Qui êtes-vous » ? – demanda le peintre.

– « Je suis celui que vous avez invité ».

– « Maintenant, allez vous-en ! Des personnes habillées comme vous, il y en a des milliers, il fallait rester comme je vous avais vu l'autre jour ».

Et nous aussi, quand le Ciel nous invite au travail, nous voulons nous habiller, alors que notre force n'est pas

dans nos vêtements, nos chapeaux, nos gants, nos chaussures, ni dans les cols, les cravates et les montres... : ils n'ont pas d'importance. La force est dans notre intellect, dans notre cœur, dans les nobles aspirations de faire le bien. Quand nous avons ces qualités, les autres choses viendront à nous d'elles-mêmes, en temps voulu. Quand nous partons au Ciel, prenons-nous nos vêtements ? Le Seigneur, quand il nous appelle au Ciel, il nous déshabille. Il ne veut pas de nos vêtements, et dit : « amenez-le Moi comme il est ». Quand quelqu'un meurt, tout le monde se détourne de lui, même ceux qui l'ont aimé. Ils disent « Enlevez-le au plus vite ». Où est alors leur amour ? Mais le Seigneur ne se détourne pas de lui et dit : « Amenez-le, il me le faut tel qu'il est ». Et lorsqu'on nous met dans le tombeau, que fait le Seigneur ? Il commence à parler avec nous, et ce n'est pas, comme certains le pensent, la fin. Il nous demande : « Et alors, as-tu compris la vie, as-tu compris le sens de la vie que Je t'ai donnée ? » Et c'est précisément dans cette conversation que le Seigneur peint Son grand tableau. C'est à ce moment que prend naissance ce processus : les hommes aussi, une fois que quelqu'un les a quittés, commencent à pleurer et à énumérer toutes ses qualités : ils voient le tableau Divin qui est représenté devant eux.

Nous devons surmonter les souffrances qui nous sont envoyées et en tirer un enseignement. Jésus qui a enduré des souffrances terrestres nous sert d'exemple. Il faut se soumettre à ce processus Divin. Jésus dit à un endroit : « Penses tu que je ne puisse pas faire appel à mon Père

qui me donnerait à l'instant plus de douze légions d'anges ? Si Je n'accomplis pas ce pourquoi Je suis venu, comment les hommes pourraient-ils s'élever ? ». Lui aussi voulait s'élever. Vous êtes sur la Terre, un jour, vous connaîtrez aussi des orages, des difficultés et peut-être le même destin, mais quand cette heure viendra, en aucun cas, vous ne devez la considérer comme un malheur. Parce que là où il n'y a pas de souffrances, il ne peut y avoir d'enrichissement. Là, où il y a des peines, il y a des joies aussi ; s'il y a la mort, il y a la résurrection. Et celui qui ne veut pas participer aux souffrances de l'humanité ne gagnera rien. Que sont les souffrances ? Les conséquences des erreurs, commises un jour par notre ignorance, et la souffrance va corriger précisément ces erreurs. Ce processus de souffrance est une méthode pour que nous puissions nous préparer et atteindre les vibrations sublimes et ascendantes qui nous attendent au Ciel. Il faut endurer 100 peines pour attendre une Joie Divine et c'est alors que nous apprécierons cette joie et nous la garderons. Le Seigneur commence par les souffrances pour nous aguerrir, comme le forgeron transforme le métal, pour qu'on puisse recevoir la Joie qui viendra après. Chacun d'entre nous est nécessaire, indispensable au Seigneur. Il se peut que pour le monde vous ne représentez rien, zéro, mais pour le Seigneur, vous êtes un être important. Seul le Seigneur, qui vous a envoyé au monde apprécie vos souffrances et, par conséquent, vous ne devez pas vous soucier de ce que le monde pense de vous. Celui qui vous a envoyé, pense à vous et vous apprécie. Pour vous, il est important d'avoir l'approbation de Dieu. Si Dieu est avec vous, vous serez

beaux, et le monde aime la beauté. S'Il est avec vous, vous serez forts, riches et bons ; la bonté est toujours appréciée et estimée.

Maintenant, je vais vous parler de Dieu, non pas comme un être, comme l'écrivent les philosophes, un être lointain, dans l'espace, sans pouvoir le situer, mais pour ce Seigneur pour Qui je prêche, Qui pense à nous, Qui observe nos actes, nous corrige, nous punis, nous vêtis, nous dévêtis, nous fait naître et mourir. Que signifie mourir ? Le Seigneur fait une opération : il voit que vous allez perdre beaucoup et raccourcit le processus de votre vie : « Pour qu'il ne fasse pas plus de dettes, prenez-lui le capital que Je lui ai donné. Le temps aujourd'hui n'est pas favorable, laissez-le pour une autre époque, amenez-le chez Moi ». Et dans ce processus, nous croyons que le monde nous a oubliés, mais si le monde nous a oubliés, le Seigneur, Lui, pense à nous. Et le monde doit obligatoirement nous oublier. Une jeune fille ne pourra jamais se marier, si elle aime tous les jeunes hommes, elle doit en choisir un et dire : « C'est lui ». Et dans la vie, c'est pareil, vous devez avoir un seul Dieu. Il y a beaucoup de Dieux dans le monde qui voudraient vous prendre, mais vous devez trouver votre Dieu, avec Lequel vous allez vivre, vous développer, vous enrichir.

Les Ecritures disent : « Dieu n'est pas seulement au Ciel, Il vit dans les cœurs des humbles ». Par conséquent, la première qualité que vous devez acquérir, pour qu'Il puisse venir en vous, c'est l'humilité. Mais cette humilité n'est pas l'humilité d'une brebis : s'il on vous bat ou on vous casse

les jambes, se contenter de dire : « on n'y peut rien ». Ce n'est pas de l'humilité de dire, quand on vous prend toute la richesse : « Nous sommes humbles ». L'humilité, c'est quand vous avez toutes les richesses, la force, les connaissances, le bien, de dire, en conscience : « Seigneur, Tu peux disposer de tout ce que je possède ! ». Maintenant, tous prêchent l'Évangile et se préoccupent des autres, mais dès que le Seigneur touche à leurs portefeuilles, qui sont archipleins, ils crient : « Ah, là, non ! La moitié, peut-être, on peut la donner, mais tout, non ! ». S'agissant de la force, ils disent « Tu ne peux pas disposer de toutes mes forces ». Mais lorsqu'on est en difficulté, nous Lui demandons de nous guider et de nous aider. Cette compréhension humaine prédomine chez tous les philosophes depuis mille ans. Et nos malheurs viennent justement de là. Jésus à travers sa vie vient nous montrer le Chemin.

Beaucoup de chrétiens pensent que lorsqu'on devient chrétien, on doit quitter le monde. Mais, vous pouvez renoncer à vos maisons, à la richesse, aux femmes, aux enfants et, en même temps, penser à eux. Vous pouvez vous rendre dans un monastère très éloigné et encore penser « Que deviennent ma femme, mes enfants, ma maison », ce qui signifierait que vous n'avez pas renoncé à eux, que vous n'êtes pas libres. Renoncer aux choses, ne veut pas dire les oublier, mais laisser les gens libres, laisser la femme agir comme elle le sait, laisser le fils agir comme il le sait. Renoncer au monde signifie le laisser, le quitter pour ne pas déranger, qu'il suive son chemin. Peut-on arrêter la rivière ? Il faut la laisser suivre son cours. Nous ne

pouvons faire qu'une chose : l'utiliser. De la même façon, on ne peut pas arrêter la Vie, mais il faut l'utiliser. Et Jésus dit clairement : « Si vous m'aimez, respectez mes commandements ». « Si vous m'aimez... », et nous devons L'aimer, Il ne dit pas « Gare à vous si nous ne m'aimez pas » Non, le Seigneur ne nous forcera jamais et Il ne vous demandera pas de vous sacrifier.

Les hommes demandent : « Pourquoi le Seigneur, qui est tout puissant, ne règle-t-il pas les problèmes de tout le monde ? ». Comment doit-Il faire ? « A celui qui ment, que sa langue se dessèche, à celui qui vole, que sa main se dessèche ». Mais alors nous vivrions un monde d'aveugles et d'estropiés ! Qu'en dites-vous, est-ce que cela serait agréable de vivre dans un tel monde. Le Seigneur donne une direction diamétralement opposée, propose un chemin inverse et dit que celui qui veut être seigneur, doit être serviteur. Ce processus est le suivant : les hommes forts veulent toujours que toutes les rivières se déversent dans leur rivière, mais s'agissant du Bien, le processus est inverse. C'est le Seigneur qui se déverse dans différents petits ruisseaux, mais au lieu de les diriger, Il les laisse couler librement. Vous pouvez tenter une petite expérience chez vous : émettez une pensée et dirigez-la. Mettez dans votre esprit l'idée de devenir serviteur, de devenir serviteur au nom du Seigneur, et c'est alors que vous arriverez chez le Seigneur. Vous cherchez le Seigneur au Ciel, mais Il n'est pas là. Quand vous souffrez et soupirez, Il est en vous. Et dans ce que les gens appellent progression et évolution, c'est dans ce processus que le Seigneur oeuvre, Il est le meilleur ouvrier.

Certains se plaignent : « Pourquoi Dieu ne voit-Il pas nos souffrances ? ». Il dit : « Je n'ai pas le temps, Je suis tellement occupé avec vos affaires, Je suis occupé avec d'importantes affaires qui vous concernent et qui vous dépassent. Quand J'aurais le temps, Je m'occuperai de vos petits ma-lentendus insignifiants ». Ceci n'est pas une allégorie, c'est la réalité. Il y a un passage des Saintes Ecritures qui dit : « Venez à moi, vous tous qui êtes fatigués et courbés sous un fardeau, et Je vous apporterai le repos ». Les souffrances que l'on endure sur la terre, ce sont les souffrances de Dieu. Il pleure et souffre en nous. Quelqu'un dit : « je souffre, mon âme est triste », mais s'il disait : « Seigneur, pardonne-moi, je T'ai causé tant de déceptions par mes pensées et mes actes impurs ». C'est alors que nous nous emprunterons le vrai chemin qui nous délivrera de nos maux de tous les jours. Nous devons enfin laisser le Seigneur se renforcer en nous. Nous L'avons attaché avec des cordes et nous L'avons cloué, alors qu'il faudrait Le poser et Le laisser tranquille dans la tombe. C'est à ce moment qu'Il ressuscitera et nous libérera. Soyez sûrs d'une chose : ceux qui Le retardent de son chemin, c'est nous, les humains. Le mal n'arrête pas le chemin Divin. Il a déposé la loi de la Liberté et Il ne peut pas et ne veut pas changer cette loi. Tant que nous ne parvenons à cet état de conscience, de se soumettre de notre plein gré, Il ne nous délivrera pas. Il faut que cette conscience pénètre profondément en nous, celle d'être semblables à Lui. C'est alors que nous pourrons utiliser nos richesses, nos forces et nos vertus pour évoluer. Qui doit évoluer ? Nos frères, nos proches. Chacun d'entre nous ne doit pas se limiter à aimer

le corps physique de nos proches, mais doit rechercher et aimer leurs âmes.

Je peux vous dire, que Jésus, qui est venu sur la Terre, ne l'a toujours pas quitté. Il vit parmi les hommes, travaille parmi eux et il est temps qu'Il ressuscite en nous. Ayons la Foi, mais non pas cette foi et cette peur qu'avaient les juifs : « Nous n'avons pas d'autre roi que l'empereur ». Mais lorsque celui-ci a détruit, quelques années plus tard, Jérusalem et leur église, ils ont renoncé à lui. Aujourd'hui si nous décidons de n'obéir qu'à l'empereur, les conséquences seront les mêmes.

Revenons un peu sur ce que je disais tout à l'heure : nous devons vivre dans ce monde, pour nous préparer. Nous ne pouvons pas vivre au Ciel, parce là-bas la Chaleur et la Lumière sont trop fortes. Ainsi que le jardinier qui veut cultiver des pins provenant des hautes altitudes doit réaliser plusieurs greffes pour acclimater la plante, de même, notre Père Céleste ne peut pas nous prendre et nous planter immédiatement dans le Jardin du Paradis. Même notre système éducatif est fondé sur cette règle : d'abord, on commence par la première classe, ensuite, la deuxième, plus tard, puis toutes les autres, l'université, et enfin on entre dans le monde du travail. Ce se sont des organisations sociétales auxquelles l'homme doit se conformer. Un chrétien, d'après moi, ne doit pas être stupide et dire : « Je me contente de ce que Dieu m'a donné ». Quand vous labourez votre champ, vous semez du blé, parce que si vous ne semez rien, que vous donnera le Seigneur ? De la broussaille et des mauvaises herbes. Travaillez la terre,

plantez vos vignes et elles donneront des fruits. Si vous avez planté de mauvais ceps de vigne, le raisin sera acide. Le Seigneur a donné un bon intellect à votre enfant, mais vous, qu'avez-vous planté en lui : de bonnes semences, qui donneront des fruits ?

Nous voulons être vertueux, être forts, être riches. Nous pouvons avoir La Vertu, la Force et la richesse, et il est nécessaire de les avoir. Pour qu'ils puissent croître et se développer en nous, voici les conditions requises : Le germe Divin, la loi Divine et l'équilibre Divin. L'équilibre, c'est la Vertu, la loi, c'est le Savoir, les conditions, c'est la Force, le germe, c'est la richesse. Vous allez dire : « Mais comment trouver le Seigneur ? ». C'est facile.

Quelqu'un voulait faire une blague à son ami et s'est écrié : « Nous sommes dans un jardin avec de très beaux pommiers ». Son ami répondit après avoir fermé les yeux : « mais je ne vois rien ». Il reçut alors une gifle de son ami et s'exclama : « je le vois » ! De même quand le Seigneur veut que l'on commence à voir, Il nous donne une gifle. Et nous commençons à voir. Si vous avez les yeux fermés, demandez que l'on vous les ouvre. Les hommes demandent : « Où est le Seigneur ? Il est dans les arbres, dans les pierres, dans la terre. Mais quand le malheur arrive, tout le monde se tourne vers le ciel et crie : « Seigneur ! » Voilà la gifle que le Seigneur leur a donnée. Je vous ai créé pour que vous ayez les yeux ouverts. Pour nous élever, il faut être comme des enfants, curieux et réceptifs.

Maintenant je vous dirais encore quelque chose. Avec quelle méthode devons-nous travailler ? Dorénavant,

nous devons être liés à tous les hommes de la Terre par le cœur et par la raison parce que le salut viendra grâce à nos prières communes. « L'union fait la force ». Et quand la raison et l'amour des humains s'uniront, le Royaume de Dieu viendra sur la terre. Par exemple, si vous avez un ami et si vous l'aimez vraiment, vous ne devez jamais douter de lui ni chercher ses défauts. Il en a comme tout le monde. Les défauts correspondant au vêtement qui habille l'homme, mais l'âme humaine est pure, elle ne peut pas être abîmée ni être détruite. Personne ne peut, en effet, abîmer votre âme divine, elle peut être salie extérieurement mais jamais intérieurement ; car Dieu habite dans cette âme. Il est impensable de détériorer l'âme que Dieu protège. Nous ne pouvons pas nous soumettre au monde extérieur. Jésus a dit à Ponce Pilate : « Ne sais-tu pas que j'ai le pouvoir de te relâcher et que j'ai le pouvoir de te crucifier ». Jésus répondit : « Tu n'aurais aucun pouvoir sur moi s'il ne t'avait pas été donné d'en haut. J'obéis à celui qui t'a donné le pouvoir, mais mon Ame reste libre ». Nous sommes soumis à des souffrances temporaires que l'on ne peut pas comprendre maintenant. Après notre mort et notre résurrection, on comprendra leur signification.

Les hommes sont sujets à des peurs, mais la vie n'est pas là. La vraie vie est quand l'homme est rempli de nobles sentiments. Heureux celui qui fait du bien sans attendre de retour. Vous avez été offensé par quelqu'un, vous tenter de ne plus le saluer, de ne plus lui serrer la main. Il est cependant possible de le saluer, de retirer son chapeau, de lui serrer la

main sans y manifester de l'estime. Habituellement, on retire son chapeau devant quelqu'un d'important et par ce geste, on semble lui dire : peux-tu m'augmenter ? Il y a un poisson diabolique dans la mer qui salue tous les poissons qu'il rencontre. Quand un homme serre la main, ses doigts parlent. L'auriculaire dit : « peux-tu m'aider, j'ai un commerce qui ne marche pas bien ». L'annuaire dit : « je souhaiterais avoir des dons artistiques et des connaissances ». Le majeur dit : « je veux des droits et des privilèges ». L'index dit : « je veux être respecté et estimé ». Le pouce dit : « Je veux de la force et de la maîtrise ». Celui qui est salué peut satisfaire de telles demandes s'il le veut. Mais même en agissant ainsi, les hommes n'obtiennent toujours pas ce qu'ils veulent.

Enfin, quand Jésus est venu et a dit : « Ce que vous cherchez : la richesse, la force, le savoir, la bonté, Je peux vous les donner. Et toute personne qui aurait quitté à cause de moi ses maisons ou ses frères, ses soeurs, son père, sa mère, sa femme, ses enfants et ses terres, recevra le centuple et héritera de la vie éternelle ». Voici l'Homme qui peut vous serrer la main et qui peut vous donner la force, la richesse, la bonté et les connaissances. Mais les hommes ont dit : « Arrêtez-le ! Crucifiez-le ! » Et Pilate leur répondit : « Mais vous allez le perdre ! ». Jésus est toujours parmi vous, aujourd'hui. Je vous dis : « voici l'Homme que vous cherchez, le Seul qui peut vous apaiser, vous apporter l'intelligence, vous donner la santé, vous procurer une place dans la société, vous élever, vous montrer la voie pour que votre intellect s'éclaire ». Là encore vous doutez et dites : « Montrez-Le nous pour que nous le voyons ».

Je vous donnerai une image. Le soir, un homme arrive avec une bougie. Voici l'homme qui vous amène la lumière. Vous voyez la bougie et vous ne voyez pas l'homme. Vous ne le verrez que lorsque le soleil se lèvera. Cherchez par vous-même cette lumière que porte cet Homme. Elle vous aidera à trouver le chemin que vous devez suivre. C'est ainsi que vous devez comprendre cette histoire. Je vous donnerai encore une autre image. Imaginez que je vous invite dans une salle imposante et luxueuse en vous disant : « cette pièce est magnifiquement décorée, à cet endroit, vous avez telle chose et dans tel autre endroit, telle chose ». Mais vous vous exclamez : « Peut-être, mais je ne vois rien ! ». Mais si j'amène une bougie, les contours des objets les plus proches se dessinent et avec plusieurs bougies, on voit de mieux en mieux. Avec une petite lumière, on distingue encore mieux et avec la lumière du jour, on voit alors tout. Le monde est comme cette pièce et chacun d'entre nous doit porter une bougie. En rassemblant toutes les bougies que vous apportez, on verra beaucoup de choses. Vos esprits sont des bougies. Je n'aime les personnes qui portent des cierges éteints, mais seulement ceux qui apportent des bougies allumées comme lors de la fête de Pâques. Chacun d'entre nous doit une bougie allumée. Chaque personne qui est fidèle, dévouée, aimante et bonne est une bougie allumée. C'est une grande erreur de venir avec une bougie éteinte.

Vous demandez : « Que devons-nous faire ? » Il faut prier les uns pour les autres, que vous envoyez des bonnes pensées à vos amis, que vous priez pour eux et que souhaitez qu'ils soient bénis, et le Seigneur, en les bénissant,

vous bénira aussi. Et pourquoi devons-nous prier ? Lors de l'été 1899, une grande sécheresse a sévi dans la région de Novi Pazar. Les turcs des 39 villages voisins se sont réunis et ont prié pour que la pluie vienne, et la pluie est venue. Les bulgares se sont dit : « Dieu leur a envoyé la pluie, Il nous l'enverra aussi ». Mais elle n'est pas tombée sur leurs villages et leurs troupeaux étaient épuisés par la faim. Quand les gens prient, prie toi aussi, tu dois aussi déposer ta demande. Le Seigneur ne va pas te retenir dans Sa liste si tu ne pries pas. La prière a une force extraordinaire et aujourd'hui les êtres humains doivent être des êtres de prière – c'est par la prière que nous préparons notre intellect et notre cœur. Et nous ne devons prier que pour nous, ce serait de l'égoïsme.

Je ne veux pas m'occuper de l'intellect des gens, mon intention est de m'occuper de leurs cœurs, parce que tout le mal est enfoui profondément dans le cœur. Et Dieu lui-même dit : « Mon Fils, donne-moi Ton cœur ! »

Nous devons dès maintenant commencer un nettoyage, comme à Pâques, ouvrons les fenêtres et faisons le ménage. Tous les hommes et les femmes ploient sous le même fardeau. La dysharmonie est partout. L'homme et la femme ne se mettent d'accord sur rien, sur le partage de la maison, de l'argent. La femme est mécontente parce que l'homme veut détenir l'argent. Ceci n'a pas d'importance, arrangez-vous pour décider qui tiendra les comptes. L'homme et la femme se querellent pour savoir qui règne à la maison : qui chante le coq ou la poule ? Quel coq, quelle poule, cela n'a aucune importance dans la vie. J'ai dit : c'est autre

chose qui est important. Jésus est déjà là et Il travaille. Quand la Lumière vient, elle vient doucement et sans bruit. Il ne viendra pas, comme certains l'attendent, dans un tonnerre de bruit. Le tonnerre peut se produire, mais Jésus ne sera pas là. Lorsque le prophète Elie s'est rendu dans le désert pour jeûner et prier et que la tempête et le feu se sont abattus, Il a mis ses mains devant les yeux. Le Seigneur n'était pas dans la tempête, mais dans la douce voix qui parlait. Le Seigneur n'est pas dans vos souffrances, ni dans votre force, ni dans vos connaissances. Il est dans l'Amour. Si vous aimez, Il est en vous. Si vous n'aimez pas, Il n'est pas présent. Et vous aussi vous devez aimer, telle est la Loi. Nous n'aimons pas et attendons seulement d'être aimés. C'est comme si vous étiez assis devant le poêle et que vous attendiez que l'on vous amène du bois pour vous réchauffer. Nous-mêmes, nous devons chercher du bois qui pourra également servir aux autres.

Nous qui suivons le Christ qui nous a donné suffisamment de force, nous devons enfin Le laisser entrer en nous. Maintenant je vous laisse cet Homme. Allez-vous L'accepter ou allez-vous Le crucifier ? Est-ce que vous Le laisserez pénétrer en vous ou vous direz : « On ne Le veut pas » ? C'est le problème que vous devez résoudre. Si vous dites : « Laissez-Le, c'est notre Seigneur », vous avez résolu la question et la bénédiction viendra. Les Paroles de la Bible s'accompliront alors : « Moi et Mon Père viendrons et bâtirons Notre demeure en vous ».

La Lumière sera en nous et nous deviendrons humbles.

100 JAHRE „KRAFT UND LEBEN“

94

Gewöhnlich gelten 100 Jahre als Maßstab zur Bestimmung der Würde und Dauer eines Werkes; dieses Zeitmaß ist im gewissen Sinne allgemein anerkannt und eine historische Konstante. Der notwendige Zeitabstand ist ein Bewertungskriterium sowie ein Faktor für das bessere Verständnis des historischen Kontextes, der Bedingungen und Umstände, unter denen ein Ereignis entstanden ist. Das ist die Zeit, die vergehen muss, um die Früchte eines Lebenswerks zu bewerten.

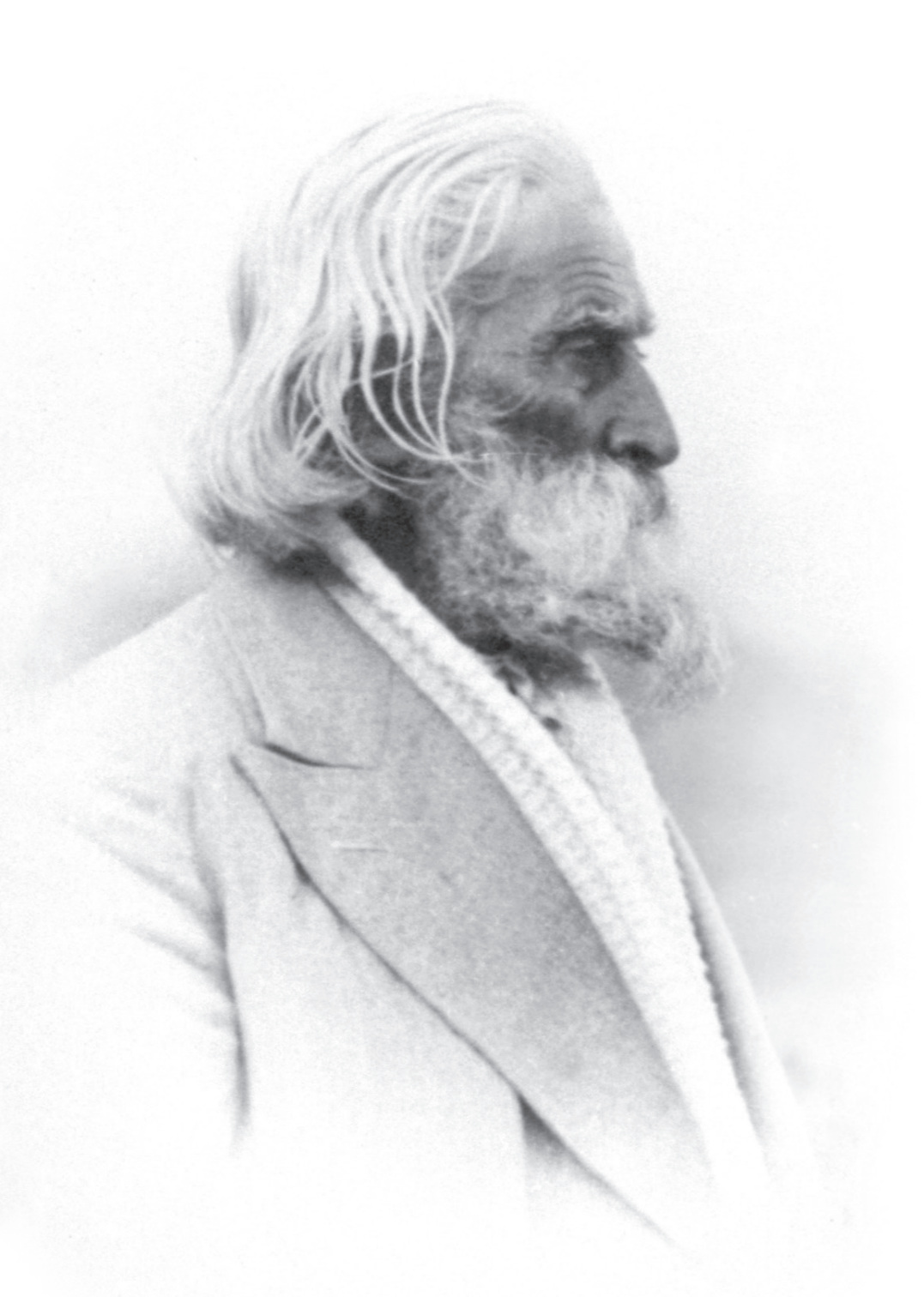
Das Jahr, das den Anfang eines wichtigen Ereignisses in der Geschichte des bulgarischen Volkes verzeichnet, ist das Jahr 1914: die Sonntagsvorträge des Meisters Petar Danov, die ein Jahr später unter dem Titel „Kraft und Leben“ publiziert wurden. Das Wort, das in diesen Sonntagsvorträgen übermittelt wurde, erweckt allmählich das in jeder Seele ursprünglich angelegte Streben nach Vollkommenheit. So manifestiert sich der eigentliche Archetypus als sittliche Reinheit und als unüberwindbares Streben nach dem Erhabenen.

Seit damals bis heute fließen diese Sonntagsworte des Meisters ununterbrochen ins Dasein der Menschheit ein, als eine unerschöpfliche Quelle des Lebens für jede vernünftige Seele. Das Wort, das in „Kraft und Leben“ hinterlassen wurde, manifestiert sich in drei Hauptpunkten: Es erweckt die Seele für das göttliche Leben und formt

den geistigen Körper des Menschen; es bildet den Menschen in seinem geistigen Weg und gibt ihm das nötige Wissen über das Universum, indem es ihm allmählich die große Wahrheit des Lebens eröffnet, es offenbart ihm das heilige Wissen über die Beschaffenheit, die Funktion und den Zweck der kosmischen Entwicklung; es befreit die menschliche Seele von den Illusionen der Existenz und eröffnet dem Menschen die leuchtende Zukunft des vernünftigen Lebens. Diese dreifache Funktion des Wortes „Kraft und Leben“ geht unmittelbar aus den drei Hauptprinzipien der Neuen Lehre – Liebe, Weisheit und Wahrheit – hervor.

Heute, 100 Jahre nach dem ersten Vortrag „Siehe der Mensch“, währt die Aneignung und Umsetzung dieser wertvollen Gabe geistiger Erkenntnis fort, die in einer universellen Sprache – der Sprache des Geistes – spricht. Dieser Geist, der sich im Laufe unterschiedlicher Momente des historischen Daseins in unterschiedlicher Gestalt manifestiert, verkündet auch heute die universellen Werte von Brüderlichkeit, Freiheit, Liebe, Solidarität, Toleranz und Achtung.

Miroslav Bachev
Sofia, 2014

SIEHE, DER MENSCH!

*Ein Vortrag, gehalten
von Meister Petar Danov
am 29. März 1914 in Sofia*

*„Jesus nun ging hinaus und trug die
Dornenkrone und das Purpurgewand.
Und er spricht zu ihnen:
Siehe, der Mensch!“**

(Joh 19,5)

Unter dem Wort „Mensch“ versteht man im Bulgarischen ein Wesen, das ein ganzes Jahrhundert lang lebt. In der ursprünglichen Sprache, in der Sprache, in der diese Aussage geschrieben wurde, hat der Begriff „Mensch“ eine andere Bedeutung: Es bedeutet Jesus, der Mensch, der auf die Erde kommt, der Bruder der Leidenden. Was sollen wir unter diesen Worten verstehen? Können die Leute, wenn wir vor die Welt treten, von uns sagen: „Siehe, der Mensch!“? Um mit diesem Namen ausgezeichnet zu werden, muss der Mensch in sich folgende vier Dinge enthalten: Er soll reich und kräftig sein, Wissen und Tugenden haben. Ihr werdet aber sagen: „Was hat hier der Reichtum zu suchen?“ – Der Reichtum ist der Boden, die Bedingung, unter der sich der Mensch entwickeln kann; es ist der Boden, auf dem sich die Kraft entwickelt. Und diese spendet Wärme und Licht, was das Wachstum, die Entwicklung fördert. Kommen wir zum Wissen, es ist die Methode, durch die unser Leben verstanden und geregelt

* Alle Bibelzitate stammen aus der Elberfelder Bibel.

werden sollte. Die Tugend ist vielmehr das Ziel, nach dem wir streben müssen.

Oft stellen die Menschen die Frage: „Was sollen wir tun?“ – Säet ein Weizenkorn und es zeigt euch, was ihr zu tun habt! „Wie?“, werdet ihr fragen. – Sorgt für genügend Feuchtigkeit und dann zeigen euch die Sonnenstrahlen, wonach das Weizenkorn strebt – nach einer Richtung, zur Sonne hin – hin zur Lebensquelle! Auch wir müssen wie das Weizenkorn wachsen – wir müssen zu Gott streben. Es könnte jemand fragen: „Wenn nun das Weizenkorn ausgewachsen ist, hat es denn dann die Sonne erreicht? Schließlich will ich Gott finden!“ – Du brauchst nicht zu wissen, wo Gott ist, du brauchst nur nach Ihm zu streben. Das Korn hat verstanden, was für ein Ding die Sonne ist und hat dasjenige empfangen, was es wünscht. Für uns gilt dasselbe Gesetz – auch wir müssen dasselbe Resultat hervorbringen. Wir müssen gesät werden, unser Leben wird zwangsläufig Schwierigkeiten haben, die jene kleinen, aber notwendigen Hindernisse ausmachen, wie beim Korn –, man braucht einen gewissen Druck und danach kommt der Prozess des Wachsens, d. h. des Wissens. Wenn wir Früchte tragen, dann ist das die Tugend.

Wir müssen folglich gesät werden, brauchen etwas Boden, gewissen Druck; dann müssen wir nach oben wachsen und Wissen gewinnen und wenn dieses Wissen bis zu einer Stufe gewachsen ist, soll es sich sofort in ein Weizenkorn verwandeln. Danach lässt der Herr den Weizen abernten und wird das Nötige vom Unnötigen – den Weizen von der Spreu – trennen. Wir werden geboren – das

bedeutet, wir sprießen hervor; wir wachsen auf, entwickeln uns, sterben und werden zu Grabe getragen – das bedeutet Treten, Dreschen. Von der Tenne wird der Herr jenes sammeln, was Er braucht. Das entspricht dem Bild von der Scheune und dem Kornboden: Die Spreu trägt man in die Scheune, und die Körner auf den Kornboden.

Ich habe euch das neunzehnte Kapitel des Johannesevangeliums vorgelesen, damit ihr die vier Dinge seht, die Christus am Kreuz trug – vier Dinge, die auch wir begreifen müssen. Setzen wir die Tugend an den Kopf, der ja nicht angenagelt war, das Wissen an die linke Seite, die Kraft an die rechte und den Reichtum unten an die Füße, dann haben wir den gekreuzigten Menschen! Das heißt, indem wir den Reichtum, die Macht und das Wissen festnageln, werden deren Säfte zum Kopf, zur Tugend aufsteigen. Wenn der Herr vorhat, einen Menschen zum Guten zu bekehren, nagelt Er ihn fest, seine Reichtümer, seine Macht, sein Wissen. „Jesus nun ging hinaus und trug die Dornenkrone und das Purpurgewand. Und er spricht zu ihnen: Siehe, der Mensch!“ (Joh 19,5) Was bedeutet aber das Festnageln? Der Mensch kommt in Verwahrung, damit niemand ihn nimmt und niemand über ihn verfügt, denn der Herr wird verfügen. Er sagt: „Wenn Ich arbeite, wirst du ruhig sein!“ Weil der Mensch aber nicht ruhig bleiben will, sagt der Herr: „Nagelt ihn fest, damit Ich in Ruhe arbeiten kann!“ Wenn man uns ans Kreuz nagelt, dürfen wir nicht weinen, denn der Herr arbeitet ja in der Zwischenzeit für uns. Unglücklich ist derjenige, der nicht ans Kreuz genagelt ist. Wer will, dass der Herr sich mit ihm beschäftigt, muss

diesen Prozess der Entwicklung durchlaufen. Ich spreche zu euch in Gleichnissen.

Vor diesem Entwicklungsprozess muss unbedingt Glaube da sein, ein unerschütterlicher Glaube an den allumfassenden göttlichen Plan, der alle Wesen, die Gott schuf, miteinbezieht. Wir dürfen nicht an Gott zweifeln, weil Er vollkommen und allmächtig ist. Sagte Jesus nicht an einer Stelle: „Was bei Menschen unmöglich ist, ist möglich bei Gott!“ (Lk 18,27) Die Wege Gottes sind unergründlich. Man darf den Gedanken nicht zulassen, dass diese Wege umgelenkt oder blockiert werden könnten – das ist unmöglich. Wenn wir aufgerufen werden und haben den göttlichen Weg beschritten, müssen wir jenen einfachen Glauben haben, den Kinder haben und Fehler, wie diesen in der folgenden Erzählung, vermeiden.

In England wollte ein berühmter Künstler ein Bild malen, das die äußerste Armut darstellen sollte. Tage und Monate durchstreift er London, um ein dieser Idee entsprechendes Subjekt zu finden. Endlich findet er ein zerlumptes Kind, dessen Anblick ihn zutiefst berührt, und sagt sich: „Das ist die Person, die der Erschaffung des Gemäldes dienen wird!“ Er nähert sich ihm an, gibt ihm seine Visitenkarte mit der Adresse und sagt zu ihm: „Komm in vier Tagen, ich muss mit Dir etwas besprechen!“. Aber, den Mann so gut angezogen sehend, denkt sich das Kind: „Ich kann doch nicht, in Lumpen gehüllt, zu ihm gehen!“ Es ging zu Bekannten, um sich so anzukleiden und vorzustellen, wie man das vor Königen tut. Es fand Kleidung, zog sich an und ging zum Maler. „Wer bist Du denn?“, fragt

ihn der Maler. – „Ich bin der Soundso!“ – „Mach Dich fort! Wenn ich so wie Du angezogene Menschen gesucht hätte, ich fände sie zu Tausenden. Ich brauchte Dich so, wie ich Dich damals sah!“

Und wir wollen uns auch einkleiden, wenn der Himmel uns zur Arbeit ruft. Die Kraft aber sitzt nicht in unseren Kleidern, Hüten, Handschuhen und Stiefeletten, nicht im gutgebügelten Kragen, den Krawatten und Taschenuhren; sie stellen nichts Wichtiges dar. Vielmehr liegt die Kraft in unserer Vernunft, in unseren Herzen, in den edlen Impulsen und Bestrebungen, Gutes zu tun. Wenn wir diese Dinge erst zusammen haben, kommt der Rest zu seiner Zeit von selbst. Sollen wir, wenn wir in den Himmel kommen, unsere Kleidung von hier mitnehmen? Wenn der Herr uns in den Himmel ruft, zieht Er uns hier, auf Erden aus, Er will unsere Fetzen nicht und sagt: „Bringt ihn mir so, wie er ist!“ Wenn einer gestorben ist, wendet sich jeder von uns von ihm ab; sogar diejenigen, die ihn geliebt haben, beeilen sich zu sagen: „Schafft ihn schnellstmöglich fort!“ Wo ist dann ihre Liebe? Der Herr jedoch, wendet sich nicht ab, Er sagt: „Bringt ihn mir, ich brauche ihn so, wie er ist“. Wenn man uns begraben und zurückgelassen hat, was macht dann der Herr? Er fängt an, mit uns zu sprechen, d. h. es ist nicht so, wie viele meinen, dass die Verstorbenen erlöst werden. Er fragt uns: „Na, hast du das Leben verstanden, hast du verstanden, was der Sinn des Lebens war, das ich dir geschickt habe?“ In diesem Gespräch nämlich malt der Herr sein großes Bild, wenn jener Prozess entsteht: Nach-

dem die Leute sich von dem Toten verabschiedet haben, beginnen sie zu weinen und all seine guten Eigenschaften aufzuzählen – sie erblicken das göttliche Bild, worin diese Eigenschaften abgebildet worden sind.

Wir müssen die Leiden durchstehen, die zu uns kommen, und Lehren aus ihnen ziehen. Jesus wollte uns mit seinen irdischen Leiden ein Beispiel geben, dass man sich jenem göttlichen Prozess fügen muss. An einer Stelle sagt er: „Oder meinst du, dass ich nicht meinen Vater bitten könne und er mir jetzt mehr als zwölf Legionen Engel stellen werde? Wie sollten denn die Schriften erfüllt werden, dass es so geschehen muss?“ (Mt 26,53-54) Auch er selbst wollte sich erheben. Ihr seid auf Erden und eines Tages werden auch über euch Stürme und Schwierigkeiten heraufziehen – und vielleicht trifft euch dann das gleiche Schicksal. Wenn diese Stunde gekommen ist, dürft ihr es nicht als ein Unglück begreifen, denn dort, wo es keine Leiden gibt, ist auch kein Reichtum möglich; dort, wo es Trauer gibt, gibt es auch Freude; und dort, wo es den Tod gibt, gibt es auch die Auferstehung. Derjenige, der nicht an den Leiden der Menschheit teilhaben will, wird nichts erreichen. Was aber bedeuten Leiden? Sie sind die Produkte von Irrtümern, die aus früherer Unwissenheit erwachsen! Diese Fehler werden durch den Prozess des Leidens berichtigt. Dieser Prozess ist eine Methode, uns anzupassen und jene hohen, aufsteigenden Schwingungen zu erreichen, die uns im Himmel erwarten. Hundertmal muss man Schmerzen erdulden, um an einer göttlichen Freude teilhaben zu können. Erst dann sind wir in der

Lage, jene Freuden gebührend zu schätzen und festzuhalten. Deswegen fängt der Herr mit den Leiden an, um uns zu härten, genauso, wie der Schmied das Eisen härtet, dass es zur Arbeit taugt, und wir die Freude tragen können, die danach kommt.

Jeden von uns braucht der Herr, jeden von uns braucht Er sehr. Ihr könnt auf der Erde ein Nichts sein, eine reine Null, für den Herrn aber seid ihr eine wichtige Einheit. Nur der Herr, der euch auf die Erde geschickt hat, weiß eure Leiden zu würdigen und folglich braucht es euch auch nicht zu beunruhigen, was die Welt von euch denkt. Der, der euch geschickt hat, Er denkt an euch und Er schätzt euch. Es ist für euch wichtig, die Billigung Gottes zu haben. Wenn der Herr mit euch ist, werdet ihr schön sein, und die Welt liebt das Schöne; wenn Er mit euch ist, werdet ihr reich, stark und gut sein – und das Gute wird immer und überall verehrt.

Jetzt werde ich euch über Gott aber nicht als Wesen sprechen, das, wie die Philosophen sagen, abstrakt und im Raum verstreut ist, und von dem ihr nicht wisst, wo es sich befindet, sondern über jenen Gott, von dem ich predige, der an uns denkt, der unsere Taten beobachtet, berichtet, korrigiert, bestraft, uns an- und auszieht, unsere Geburt und unseren Tod veranlasst. Was bedeutet Sterben? Der Herr führt einen Eingriff durch, wenn Er sieht, dass ihr zu viel verlieren werdet, und verhindert einen weiteren Verlauf – „damit er sich nicht weiter verschuldet, nehmt ihm das Kapital, das ich ihm gegeben habe; die Zeit ist jetzt ungünstig, hebt ihn für eine andere Zeit auf, bringt

ihn zu mir!“ Während dieses Aktes glauben wir, dass die Welt uns vergisst. Aber selbst wenn die Welt uns vergessen hat, der Herr denkt an uns; die Welt muss uns unbedingt vergessen. Eine Magd wird sich nie verheiraten, wenn sie alle Burschen liebt; sie muss sich einen aussuchen, um sagen zu können: „Das ist meine Welt!“ Diese Tatsache ist auch im Leben wahr – ihr dürft nur einen Herrn haben. Es gibt viele Götter in der Welt, und sie alle sind darauf bedacht, euch zu vereinnahmen; ihr aber müsst euren Gott finden, mit dem ihr leben, euch entwickeln und reich werden könnt.

Die Heilige Schrift sagt: „Gott ist nicht nur im Himmel; Er wohnt auch in den Herzen der Demütigen“; folglich ist die erste Eigenschaft, die ihr erlangen müsst, damit Er in euch einzieht, die Demut. Aber diese Demut ist nicht die Demut eines Schafes – nachdem man euch verprügelt und eure Beine gebrochen hat, zu sagen: „Da ist nichts mehr zu machen!“ Es ist nicht Demut, wenn man euch alle Reichtümer wegnimmt, zu sagen: „Wir sind jetzt demütig“. Demut bedeutet, über alle Reichtümer, Kräfte, Kenntnisse und Tugenden zu verfügen, sich dessen bewusst zu sein und zu sagen: „Mein Herr, Du verfügst über alles, was ich besitze!“ Aber ein jeder von uns handelt wie folgt: Man predigt ununterbrochen das Evangelium und berichtigt ständig die Welt. Wenn der Herr sich jedoch anschickt, unsere wohlgefüllten Geldbeutel zu behelligen, schreit man mit einem Male auf: „He, he, das geht nicht! Schau, eine Hälfte können wir Dir geben, aber nicht alles“. Wenn Er unsere Kraft einfordern will, sagt man: „Du kannst doch

nicht einfach über meine ganze Kraft verfügen!“ Befinden wir uns aber in einer Notlage, so flehen wir Ihn an, uns zu leiten und zu helfen. Diese Art von menschlichem Verständnis vom Leben überwiegt in allen philosophischen Systemen seit Tausenden von Jahren. Und unsere Missgeschicke entstehen gerade daraus. Aber Jesus will uns durch sein Leben den Weg zeigen.

Viele Christen haben erkannt, dass, wenn sie Christen werden, sie sich von der Welt lossagen müssen. Ihr könnt Haus, Reichtum, Frau und Kinder aufgeben und trotzdem an sie denken. Ihr könnt in ein einsames Kloster ziehen und euch dennoch fragen: „Wie geht’s meiner Frau, meinen Kindern, was ist wohl aus meinem Haus geworden?“ Das bedeutet, dass ihr euch noch nicht von ihnen losgelöst habt, dass ihr noch nicht frei seid. Sich von Dingen lossagen, bedeutet nicht, sie zu vergessen, sondern sie in Freiheit zu entlassen – die Frau tun zu lassen, was sie für richtig hält, den Sohn tun zu lassen, was er für richtig hält. Sich loszusagen bedeutet, zur Seite zu gehen, ihnen nicht weiter hinderlich zu sein; lasst sie ihren Weg gehen. Können wir etwa den Strom am Fließen hindern? Wir müssen ihm seinen Lauf lassen, wir können höchstens eines tun: ihn nutzen. Genauso können wir auch das Leben nicht behindern, sondern nur die Dinge nutzen. Jesus sagt uns klar und eindeutig: „Wenn ihr mich liebt“ – und wir sollten ihn lieben, – und nicht: „Wehe euch, wenn ihr mich nicht liebt!“ Nein, der Herr verlangt nie gewaltsam Opfer von uns!

Die Menschen sagen: „Warum bringt der Herr die Welt nicht in Ordnung, wenn Er doch allmächtig ist?“ –

„Wie soll Er sie denn in Ordnung bringen?“ – „Jenem, der lügt, soll die Zunge verdorren, dem, der stiehlt, soll die Hand verdorren!“ Was wir dann hätten, wäre ja eine Welt, die nur aus Stummen und Krüppeln bestünde. Was denkt ihr, würde euch eine solche Welt aus Behinderten etwa gefallen? Der Herr handelt auf die genau entgegengesetzte Weise, Er verfährt wider diesen Prozess und sagt, dass derjenige, der Herrscher sein will, Diener werden muss. Dieser Prozess besteht darin: Die starken Menschen wollen gewöhnlich, dass alle Bäche in ihren Fluss münden; bei der Güte aber ist der Prozess gerade umgekehrt – der Herr ergießt sich in Form von kleinen Rinnsalen – und, anstatt sie zu lenken, lässt Er sie sich selbst lenken. Ihr könnt zu Hause einen kleinen Versuch durchführen: Der Gedanke herrschen zu wollen, soll euch verlassen; nehmt dann die Idee, Diener zu werden, in eurem Verstand auf, Diener um des Herrn willen, dann werdet ihr die Stelle des Herrn einnehmen. Ihr sucht den Herrn im Himmel, aber Er ist nicht da; während ihr stöhnt und leidet, ist Er in euch. In diesem Prozess, den man Wachstum und Fortschritt nennt, wirkt der Herr. Er ist der beste Arbeiter.

Manche Menschen beklagen sich: „Warum sieht Gott unsere Leiden nicht?“ Er aber sagt: „Ich habe keine Zeit, ich bin mit nichts anderem als mit euren Angelegenheiten beschäftigt, ich bin mit viel wichtigeren Angelegenheiten von euch beschäftigt; wenn ich Zeit habe, werde ich mich mit euren kleinen, äußerlichen Missverständnissen beschäftigen!“ Das ist keine Allegorie, sondern die Wirklichkeit. Es gibt in der Heiligen Schrift einen Vers, in dem der

Herr sagt: „Ich war für Israel ein beladener Karren, auf den die Menschen ständig alle möglichen Dinge luden.“ Die Leiden aber, die wir hier erdulden, sind die Leiden des Herrn; Er leidet und weint in euch. Wir sagen: „Ich weine, Trauer verhängt meine Seele.“ Wenn wir aber sagen würden: „Mein Herr! Verzeih mir, ich habe Dir so viele Schmerzen durch meine unreinen Gedanken und Taten verursacht!“, dann fänden wir den wahren Weg, der uns aus dem gegenwärtigen Bösen führt. Und wir müssen endlich den Herrn in uns stärker werden lassen. Wir haben Ihn mit Seilen fixiert und angenagelt. Wir müssen Ihn zu Grabe tragen, Ihn dort in Ruhe lassen, denn dann wird Er auferstehen und uns erlösen. Lasst euch eines sagen: Diejenigen, die Ihn an Seinem Weg hindern, sind wir, die Menschen; die Teufel behindern den Weg des Herrn in keinster Weise. Weil Er das Gesetz der Freiheit zugrundegelegt hat, kann und will Er sich von diesem Gesetz nicht abwenden; und solange wir nicht zu diesem Bewusstsein kommen, uns freiwillig unterzuordnen, wird Er uns nicht erlösen. Er muss tief in unser Bewusstsein eindringen, damit wir Ihm ähnlich werden. Dann werden wir unsere Reichtümer, Kräfte und Güter zum Aufstieg nutzen; Für wessen Aufstieg? – Für den unserer Brüder, unserer Nächsten. Jeder von euch muss die Seele seiner Brüder suchen und schätzen und nicht nur ihre Körper lieben.

Ich kann euch sagen, dass Jesus, nachdem er zu uns herabstieg, bis zum heutigen Tage die Erde nicht verlassen hat; er lebt unter den Menschen, arbeitet unter ihnen, und muss endlich in uns auferstehen, damit wir Glauben

haben, aber nicht jenen Glauben und jene Angst, den die Juden hatten: „Wir haben keinen König außer dem Kaiser!“ (Joh 19,15), und als dieser Kaiser nach einigen Jahren Jerusalem zerstört und ihren Tempel niedergerissen hatte, haben sie ihn aufgegeben. Auch heute könnte der Mensch sagen: „Der Kaiser ist mein König!“, die Folgen werden aber die gleichen sein.

Kommen wir wieder zurück: Erstens müssen wir auf dieser Welt leben und uns vorbereiten; wir können nicht im Himmel leben, denn dort sind das Licht und die Wärme für uns zu stark. Der Gärtner, wenn er Kiefern von einer hohen Stelle ins Tal verpflanzt, muss sie mehrmals umpflanzen, damit sie sich langsam dem neuen Lebensraum anpassen können. So auch der himmlische Vater, der uns nicht einfach von hier rausnehmen und geradewegs in den Paradiesgarten setzen kann. Auch unser Schulsystem ist nach diesem Prinzip gegliedert: Zuerst müssen wir die erste Klasse durchlaufen, danach die zweite usw., irgendwann die Universität beenden und schließlich vor die Welt treten. Dies alles sind Methoden der Kultur, an denen sich derjenige anpassen soll, der weiterkommen will. Ein Christ darf, meiner Meinung nach, kein Dummkopf sein und sagen: „So, wie der Herr es grade gibt.“ Nachdem ihr euren Acker gepflügt habt, sät ihr Weizen, denn, wenn ihr keinen Weizen sät, was kann der Herr euch dann geben? Doch wohl nur Unkraut und Dornen! Bearbeitet den Weinberg, pflanzt Rebstöcke und sie bringen euch Früchte. Je nach Art des Rebstocks, den ihr anpflanzt, erntet ihr die entsprechenden Früchte; wenn ihr Rebstöcke niederer Güte pflanzt, werden

sie euch saure Trauben bringen. Der Herr hat eurem Kind einen guten Verstand gegeben, was aber habt ihr in seinen Verstand gepflanzt? Vielleicht solche Keimlinge, die eine gute Frucht hervorbringen?

Wir wollen gütig, stark und reich sein; wir können Güte, Kraft und Reichtum haben, und es ist wichtig für uns, sie zu haben. Die Bedingungen, unter denen sie gedeihen und sich entwickeln können, sind folgende: der göttliche Keim, das göttliche Gesetz und das göttliche Gleichgewicht. Das Gleichgewicht – das ist die Tugend; das Gesetz – das ist das Wissen; die Bedingung – sie ist die Kraft; der Keim – er ist der Reichtum. Aber ihr werdet mich fragen: „Wie werden wir Gott finden?“ Das ist ganz leicht.

Ein Mann wollte sich mit einem anderen einen Scherz erlauben, der zu ihm gesagt hatte: „Wir befinden uns in einem Garten, wo es sehr gute Äpfel gibt!“ – „Ich sehe keine!“, widersprach der andere, seine Augen zukneifend; sein Freund ohrfeigte ihn, und der andere sperrte seine Augen auf und sah. So ohrfeigt auch uns manchmal der Herr und wir sehen. Mögen jene von euch, deren Augen geschlossen sind, den Wunsch haben, dass sie aufgehen. Die gegenwärtige Welt argumentiert und sagt: „Wo ist der Herr?“ – Er ist sowohl in den Bäumen, als auch in den Steinen und nicht zuletzt im Boden!“, wenn sie aber ein Unglück befällt, wirft sie ihren Blick gen Himmel und ruft, sehend, dass Er dort ist und ruft aus: „Oh, Herr!“. Dafür sind die Missgeschicke gedacht. Sie sind die Ohrfeige, mit der der Herr uns sagen will: „Ich habe euch geschaffen, um zu sehen, und um nicht mit

geschlossenen Augen herumzustehen.“ Um uns zu erheben, müssen wir den Zustand der Kinder erlangen – suchen und empfänglich sein.

Jetzt werde ich euch etwas anderes sagen. Nach welcher Methode müssen wir arbeiten? Wir müssen von jetzt an, geistig und herzlich mit allen Menschen dieser Erde verbunden sein, denn die Erlösung ist in unseren gemeinsamen Gebeten – in der Einheit liegt die Macht! Wenn sich die Herzen und der Verstand der Menschen vereinen, wird das Reich Gottes auf Erden anbrechen. Bei einem Freund, den wir wirklich lieben, dürfen wir nicht nach seinen Fehlern suchen: Auch er wird, so wie wir, welche haben; die Fehler, das ist nur die äußere Bekleidung, die ein Mensch trägt; die menschliche Seele an sich ist rein, sie kann weder verderben, noch kaputtgehen; niemand ist imstande, eure göttliche Seele zu zerstören. Sie kann von außen beschmutzt werden, aber nicht innerlich, weil Gott sie bewohnt. Es ist unmöglich, etwas zu vernichten, das von Gott geschützt wird. Wir können uns der Welt so unterwerfen, wie Jesus dem Pilatus antwortete, der ihm sagte: „Es steht in meiner Macht, dich zu kreuzigen!“ – „Ich unterwerfe mich dem, der dir diese Macht gegeben hat, aber meine Seele ist frei!“ Wir müssen uns zeitweiligen Leiden unterwerfen; wir verstehen nicht ihren Sinn. Wenn wir aber gestorben und auferstanden sind, werden wir begreifen, warum sie nötig waren.

Jeder von uns hat sich schon einmal aus Erregung und Angst gequält. Das ist kein Leben. Leben ist, wenn man von edlen Gefühlen beseelt ist. Glücklich ist derjenige,

der sich freut, Gutes selbstlos erwiesen zu haben. Einer hat euch beleidigt, ihr zieht nicht mehr den Hut vor ihm, verweigert ihm den Händedruck; ihr könnt ihm auch die Hand geben, ohne dass diese Handlung eine Begrüßung ist. Ihr könnt vor ihm den Hut ziehen, ohne dadurch eine Ehrerbietung auszudrücken. Gewöhnlich ziehen wir den Hut vor Größeren und möchten sie dadurch auf diskrete Weise erinnern: „Vergiss nicht, mir beim Aufstieg behilflich zu sein!“ Im Meer gibt es einen teuflischen Fisch, der alles grüßt, was ihm über den Weg läuft. Der Mensch ergreift die Hand eines anderen. Warum? Diese teuflischen Finger der menschlichen Hand sagen viel; z.B. der kleine Finger: „Kannst du mir Geld geben? Ich muss Handel treiben. Ich habe viel verloren, man hat mich beraubt, kannst du mir helfen?“ Der Ringfinger redet: „Ich will Künstlerruhm und Wissen erwerben!“ Der Mittelfinger fordert: „Ich will Rechte und Vorrechte!“ Der Zeigefinger näselst: „Ich erwarte Hochachtung und Verehrung!“ Der Daumen spricht: „Ich will Macht und Fähigkeiten!“ Der Gegrüßte wird es ihnen, wenn er will und die Möglichkeit dazu hat, geben. So gehen sie zu zweit, danach auch zu dritt, bilden eine Gesellschaft, finden dennoch nicht das, was sie suchen.

Schließlich kommt Jesus hinzu und sagt: „Das, was ihr sucht – Reichtum, Kraft, Wissen und Güte – das alles kann ich euch geben. Es gibt keinen unter euch, der meinetwegen Vater und Mutter verlassen hat, um dafür ein hundertmal reicheres Leben zu beginnen!“ (Mk 10,29-30) Der ist ein Mensch, der es versteht, uns die Hand zu reichen, der uns sowohl zu Reichtum als auch zu Kraft,

Wissen und Güte verhelfen kann. Aber die Leute sagten: „Weg, weg! Kreuzige ihn!“ (Joh 19,15); wobei Pilatus jedoch anmerkte: „Ihr verliert ihn!“ Auch heute ist Jesus unter uns, und ich sage euch: „Siehe, das ist der Mensch, den ihr sucht, der allein Ruhe in euer Herz zu bringen und euch Verstand, Gesundheit und einen Platz in der Gesellschaft zu geben vermag. Er ist derjenige, der euch erheben, den Weg zeigen, euch einen klaren Verstand geben kann.“ Aber ihr sagt mit eurem Zweifel: „Zeigt ihn uns, damit wir ihn sehen!“

Ich werde euch ein Gleichnis anführen: Eines Nachts geht aus der Ferne ein Mensch mit einer kleinen Kerze auf euch zu, ich sage euch: „Das ist der Mensch, der euch Licht bringt!“ Ihr seht zwar die Kerze, aber nicht den Menschen. Wann werdet ihr ihn sehen? Wenn die Sonne aufgegangen ist. Sucht selbst dieses Licht, das dieser Mensch euch bringt – es wird euch helfen, den Weg zu finden, den ihr gehen müsst. So soll die Frage aufgefasst werden.

Ich gebe euch ein noch klareres Gleichnis. Stellt euch vor, dass ich euch in ein prächtiges, aber dunkles Empfangszimmer führe, und sage: „Dieser Raum ist wunderbar verziert, ungeheure Reichtümer befinden sich hier und dort, an dieser Ecke gibt es das und das, an jener dies und jenes!“ – „Kann sein. Wer weiß? Ich jedenfalls, sehe nichts!“, antwortet ihr. Wenn ich aber eine kleine Kerze bringe, fangen die neben ihr stehenden Gegenstände an, sich abzuzeichnen; wenn ich noch eine bringe, zeichnen sich die Gegenstände noch klarer ab; wenn die Zahl der

Kerzen erhöht wird, wird das Zimmer heller und heller. Wenn eine Glühbirne aufleuchtet, werden die Gegenstände klar erkennbar, und wenn das Tageslicht eindringt, sieht man alles. Die Welt ist wie dieses Zimmer und jeder von uns muss ein Lichtträger sein, eine Kerze bringen, und wenn wir alle mit unseren Kerzen eintreten, und sie nebeneinander stellen, und so das Licht verstärken, werden wir sehr viel sehen. Eure Gehirne – das sind die Kerzen. Ich mag Menschen nicht, die erloschene Kerzen tragen, sondern diejenigen, deren Kerze einen solch hellen Schein wirft, wie die am Karfreitag. Jeder von uns muss eine angezündete Kerze sein. Der aufopferungsvolle, liebende, gute Mensch ist eine angezündete Kerze.

Es ist ein großer Fehler, eine erloschene Kerze zu sein. Ihr fragt: „Was soll man tun?“ – Ihr müsst füreinander beten, euren Freunden gute Gedanken senden, für sie beten, den Wunsch haben, dass sie gesegnet werden, und der Herr wird auch euch segnen, indem Er sie segnet. Warum wir beten sollten? Im Sommer des Jahres 1899 herrschte im Gebiet von Novi Pasar eine große Dürre; die ringsum wohnenden Türken aus 39 Dörfern versammelten sich und baten um Regen. Und es fiel Regen. Die Bulgaren aber sagten sich: „Wenn Gott ihnen Regen schickt, wird Er ihn auch zu uns schicken.“ Aber über ihren Dörfern fiel kein Regen, und ihre Rinder magerten vor Hunger ab. Wenn die Leute beten, bete auch du: Auch du musst persönlich dein Gesuch einreichen; der Herr wird für dich keine besondere Rubrik einrichten, wenn du nicht selbst betest. Das Gebet hat eine große Macht und deshalb muss der moderne

Mensch ein Mensch des Gebetes sein: Durch das Gebet, wird unser Verstand und unser Herz vorbereitet. Nicht um unserer selbst willen sollen wir beten – das ist Egoismus.

Ich will mich jetzt nicht mit dem Verstand des Menschen beschäftigen, mein Wunsch ist, über das Herz des Menschen zu reden, weil sich alles Übel im Herzen versteckt hält. Der Herr sagt: „Mein Sohn, gib mir dein Herz!“ Wir müssen mit einer Reinigung anfangen, die der des Frühjahres gleicht – die Fenster öffnen und das Innere reinigen. Wir alle stöhnen unter einer Bürde; überall gibt es Disharmonie, auch zwischen Mann und Frau, die es nicht schaffen, sich einig zu sein; das Haus teilen sie, das Geld teilen sie untereinander, doch die Frau ist damit unzufrieden, dass der Mann das Geld verwaltet. Ob es nun der Mann oder die Frau verwaltet, ist gleichgültig. Verständigt euch darüber, wer Kassierer wird. Sie streiten sich darüber, wer an der Spitze stehen soll, ob im Haus gegackert oder gekräht werden soll. Was für Hühner! Solche Sachen sind im Leben völlig unwichtig! – Ich sagte, andere Dinge sind wichtig.

Jesus ist gekommen und arbeitet, denn wenn das Licht kommt, kommt es allmählich, still und leise. Er kommt nicht wie ein Donnerschlag, so wie es manche erwarten. Auch so etwas kann kommen, aber es ist nicht Jesus. Als der Prophet Elias in die Wüste ging, um sich dem Fasten und Beten hinzugeben, kamen Sturm und Feuer auf, so dass er seine Augen schützen musste; doch Gott war nicht in Sturm und Feuersbrunst, sondern in der leisen Stimme, die mit ihm redete. Der Herr befindet

sich nicht in euren Leiden, in eurer Kraft und in eurem Wissen. Sondern? In der Liebe! Wenn ihr liebt, ist Er in euch. Liebt ihr nicht, ist Er weit weg; deshalb, müsst ihr lieben – so ist das Gesetz. Oftmals lieben wir nicht, sondern erwarten, dass die anderen uns lieben. Das bedeutet, vor einem Ofen zu sitzen und auf jemanden zu warten, der Holz holt, damit wir es dann schön warm haben. Nein, wir selbst, wir müssen diesen Brennstoff haben, den dann auch andere mitbenutzen können!

Wir, die Jesus folgen, der uns genug Kraft gegeben hat, müssen ihm endlich erlauben, in uns einzutreten. Dieser Mensch steht euch zur Verfügung: Ihr könnt ihn empfangen oder kreuzigen, ihn einlassen oder ihm sagen: „Wir wollen Dich nicht!“ – Das ist die Entscheidung, die ihr treffen müsst. Wenn ihr sagt: „Lasst ihn rein, er ist doch unser Herr!“, habt ihr die Lösung gefunden, und der Segen wird kommen. Dann werden sich die Worte der Heiligen Schrift erfüllen: „Ich und Mein Vater werden kommen und Wohnung bei ihm machen“. (Joh 14, 23) Dann entzündet sich das Licht in uns, und wir alle werden uns versöhnen.

100 AÑOS “PODER Y VIDA”

Los 100 años de duración, son un buen periodo de tiempo para evaluar debidamente una obra y su longevidad. La visión retrospectiva es un criterio necesario de evaluación y mejor comprensión del contexto histórico, las condiciones y las circunstancias, en las que se ha producido un evento. Este es el tiempo, que debe transcurrir para evaluar los frutos de un trabajo de importancia vital.

Cien años han pasado desde el 1914 – el año que ha marcado el inicio de un evento importante en la historia de la nación Búlgara: Es, cuando el Maestro espiritual Peter Dunov – Beinsa Duno, ha empezado a dar sus conferencias dominicales. Estas comenzaron a publicarse, un año más tarde, con el título “Poder y Vida”. La Palabra, presentada en estas conferencias de fin de semana, poco a poco, fue despertando el anhelo hacia la perfección, impuesto en cada alma. De este modo, el arquetipo de La Palabra se manifiesta en estas conferencias como pureza moral y ansia por lo sublime.

Desde entonces, estas palabras dominicales del Maestro afluyen sin cesar en la existencia de la humanidad, como una fuente de vida inagotable para todos los seres inteligentes. La Palabra, siendo un legado, en la serie “Poder y Vida”, se manifiesta de tres maneras: despierta el alma humana a la vida Divina; enseña al hombre su camino espiritual, revelando le poco a poco la Gran Verdad

de la Vida, y dando le el conocimiento sagrado acerca de la organización de la evolución cósmica; revela el futuro brillante de la vida inteligente. Este triple impacto de La Palabra, presentada en la serie “Poder y Vida”, proviene directamente de los tres principios básicos de la nueva enseñanza – El Amor, La Sabiduría y La Verdad.

Y ahora, 100 años después de la primera conferencia “Ahí tenéis al hombre”, sigue el aprendizaje y la re-creación en la vida del valioso don del conocimiento espiritual, que utiliza el lenguaje universal - el lenguaje del Espíritu. Este mismo Espíritu, que se ha manifestado de varias formas, en distintos momentos en la historia de la existencia humana, hoy sigue proclamando los valores universales de fraternidad, libertad, amor, solidaridad, tolerancia y respeto.

Miroslav Bachev
Sofia, 2014

AHÍ TENÉIS AL HOMBRE

*Conferencia dada por
el Maestro Peter Dunov
en Marzo 29, del año 1914, en Sofia*

*Salió, pue, Jesús, llevando la corona
de espinas y revestido del manto
de púrpura. Y les dijo Pilato:
“Ahí tenéis al hombre”*

Juan 19: 5

La palabra hombre chovek, o chelovek (estilo antiguo), en el idioma búlgaro significa “el que vive un siglo entero”. Pero en el lenguaje original, en el que está escrita esta frase, tiene otro sentido: se refiere a Jesús, el Hombre que viene a la Tierra, el hermano de los que sufren. ¿Cómo entender estas palabras? ¿Puede decir la gente de nosotros, al presentarnos delante del mundo: “Ahí tenéis al hombre”? Para poder denominar a alguien de esta manera, la persona tiene que tener cuatro cosas: ser rico, ser fuerte, tener conocimientos y tener virtudes. Vais a decir: “¿Qué pinta aquí la riqueza?”. La riqueza es el suelo, es decir, las condiciones en las que el hombre puede desarrollarse, es el fundamento necesario para obtener Fuerza, y esta fuerza aporta el Calor y la Luz, que permiten al crecimiento y al progreso. El Conocimiento es el método mediante el cual debe ser entendida y ajustada nuestra vida. Y la Virtud es el objetivo hacia el cual tenemos que ir.

La gente muy a menudo pregunta: “¿Qué debemos hacer?”. Sembrad un grano de trigo, y este os enseñara qué es lo que debéis hacer. Diréis: “¿Cómo?” Proporcionadle

humedad, y los rayos del Sol le mostrarán al grano hacia donde tiene que ir, sólo en una dirección, hacia el Sol, que es la fuente de la vida. Nosotros también, como el grano de trigo, tenemos que crecer, tratar de ir hacia Dios. Alguien puede preguntar: “¿Acaso el grano llega hasta el Sol cuando crece? Es que yo quiero encontrar a Dios.” Tú no necesitas saber dónde está Dios, sólo tienes que querer llegar a Él. El grano se ha dado cuenta de lo que es el Sol y sabe lo qué quiere recibir de Él. La misma ley vale para nosotros, y tenemos que obtener el mismo resultado. Para empezar, necesitamos ser sembrados. A lo largo de la vida, inevitablemente, tendremos dificultades (que son los pequeños, pero necesarios obstáculos) como los del grano de trigo. Al comienzo se necesita aplicar una presión, y luego vendrán el proceso de crecimiento y el auténtico Conocimiento. Cuando demos fruto, ya tendremos la Virtud.

Tenemos, pues, que ser sembrados, deben ponernos encima un poco de tierra, habrá un poco de presión; y después tenemos que crecer hacia arriba y adquirir el Conocimiento. Cuando ese conocimiento crezca hasta un cierto punto, se convertirá de repente en un grano de trigo. Después el Señor mandara cosechar el trigo y separará lo útil de lo inútil, el trigo de la cizaña. Nosotros nacemos, y esto representa el proceso de germinación del grano; crecemos, nos desarrollamos, nos morimos, y nos entierran en la tumba; y esto es como la batida y la trilla del cereal. Luego, El Señor recogerá lo que necesita. Esto corresponde al pajar y al granero: la paja se guarda en el pajar, y el grano en el granero.

Os he leído el capítulo 19 del Evangelio de Juan para ver las cuatro cosas que Cristo llevaba consigo en la cruz, cuatro cosas que tenemos que aprender: poner La Virtud en la cabeza, que no fue clavada; poner a la izquierda el Conocimiento; a la derecha, el poder; y junto a los pies, la riqueza. Así tenemos al hombre crucificado. Es decir, que, al tener clavados la Riqueza, El Poder y El Conocimiento, sus energías subirán hacia la cabeza, hacia La Virtud. Cuando Dios quiere hacer de alguien un buen hombre, lo clava en la cruz, clava sus riquezas, su poder, sus conocimientos. ¿Qué significa este clavado? Significa fijar al hombre, para que nadie pueda llevárselo y disponer de él, porque es el Señor, quien va a disponer de él. Él Señor le dice: “Estate quieto mientras estoy trabajando”; y como el hombre no quiere permanecer quieto, el Señor dice: “Clavadlo para que Yo esté tranquilo y pueda trabajar.” Cuando nos clavan a esta cruz, no hay que llorar, porque es entonces cuando el Señor trabaja por nosotros. El que no está clavado en la cruz es Infeliz, ¿Quién quiera que el Señor se ocupe de el, tiene que pasar por este proceso de desarrollo. Os estoy hablando alegóricamente.

Para estar en este proceso de desarrollo, uno tiene que tener una Fe inalterable en el plan Divino, que respeta a todas las criaturas que Dios ha creado. No debemos dudar de Dios, porque Él es perfecto, omnipotente. Jesús, en cierta ocasión, dice: “Lo que es imposible para los hombres es posible para Dios.” Los caminos Divinos son impenetrables, y ni siquiera se puede suponer que pueden ser deformados, falseados, o detenidos; es imposible. Y si

nos han llamado y nos hemos puesto en el camino Divino, tenemos que tener la simple Fe, que tienen los niños, para evitar un comportamiento defectuoso, parecido a lo que cuenta el relato siguiente:

En Inglaterra, un gran artista pintor quería retratar en un cuadro la imagen de la pobreza extrema. Se pasó días y meses deambulando por Londres para encontrar a alguien apropiado, y finalmente encontró a un niño andrajoso que se ajustaba muy bien a lo que sentía en su corazón y pensó: “Ésta es la persona que me va a servir para crear el cuadro”. Se acercó a él para darle su tarjeta de visita, y le dijo: “Ven a verme dentro de cuatro días, tengo que hablar algo contigo”. El niño al ver a este hombre bien vestido, pensó: “¿Cómo voy a ir a verlo vestido con estos harapos?” Y pidió a unos amigos, que le ayuden vestirse mejor, para poder presentarse bien, como se presenta uno ante los reyes. Consiguió la ropa, se vistió, y se fue a ver al pintor.

– ¿Quién eres? – Le ha preguntó el artista.

– Soy fulano de tal.

– ¡Mejor que te vayas! Si quisiera a alguien bien vestido, los hay miles por ahí. Te necesitaba vestido como te vi el otro día.

Nosotros hacemos lo mismo: cuando el Cielo nos invita a trabajar, queremos vestirnos bien; pero el poder no está en nuestra ropa, sombreros, guantes, zapatos, collares, corbatas o relojes, porque éstos no representan nada importante. El poder está en nuestra mente, en nuestro corazón, en los nobles impulsos y aspiraciones de hacer el bien;

cuando tenemos estas cosas, lo otro vendrá por sí mismo, vendrá a su debido tiempo. ¿Acaso cuando lleguemos al cielo, llevaremos nuestra ropa? Cuando el Señor, nos llama al Cielo, nos desviste aquí abajo; Él no quiere nuestros harapos, y dice: “Traedlo tal como es”. Cuando alguien muere, todo el mundo se aleja de él, incluso aquellos que lo han amado, diciendo: “Lleváoslo rápido”. ¿Dónde esta, pues su amor? Pero el Señor no se desentiende, sino que dice: “Traédmelo, lo necesito tal como es.” Y cuando nos ponen en la tumba y se van, ¿qué hace Dios?: empieza a hablar con nosotros; los muertos no se liberan, como algunos piensan. Él nos pregunta: “Bueno, ¿entendiste el significado de la vida que Yo te di?” Es en esta conversación cuando el Señor esta pintando Su obra maestra. Entonces es cuando se desarrolla todo este proceso: la gente, después de haberse despedido del difunto, empieza a llorar por él y enumerar todas sus buenas cualidades; y es, porque en estas cualidades, que la gente nota después de despedirse del hombre, esta presentado el Cuadro Divino del Señor.

Tenemos que enfrentar los sufrimientos que experimentamos y sacar la lección correspondiente de los mismos. Jesús, con Sus sufrimientos en la tierra, nos da un ejemplo de cómo obedecer a este proceso Divino. En cierta ocasión dice, “¿Acaso Yo no tengo el poder de pedirle a Mi Padre que envíe a miles de Ángeles para rescatarme? Pero si Yo no cumplo lo que he venido a hacer, ¿cómo van a elevarse los seres humanos?”. Y además, Él mismo quería ascender también. Vosotros estáis en la Tierra y un día os llegaran tormentas, dificultades y tal vez

el mismo destino que Jesús, pero, cuando llegue este momento, de ninguna manera debéis considerarlo como una desgracia, porque si uno no sufre, no gana. Donde hay dolor, hay alegría también; donde hay muerte, hay también resurrección. Y el que no quiere tomar parte en los sufrimientos de la humanidad, no va a ganar nada. ¿Qué son los sufrimientos? Son las Consecuencias de los errores del pasado, cometidos por causa de nuestra ignorancia. Estos errores se pueden corregir a través del proceso de sufrimiento. Este proceso es un método de adaptarnos y acercarnos a las vibraciones sublimes y elevadas que nos esperan en el Cielo. Es necesario pasar por cien penas hasta llegar a vivir una alegría Divina. Apenas entonces puede uno evaluar correctamente la alegría y mantenerla. Por eso El Señor comienza con los sufrimientos, para templarnos (lo mismo que el herrero temple el hierro para hacerlo adecuado para la labor), para poder soportar la alegría que va a venir después.

Cada uno de nosotros es necesario, es muy necesario para el Señor. ¿Puede ser que para el mundo no representéis nada, que seáis una nulidad, pero para Dios sois una parte muy importante del Todo. Sólo Dios, que os ha enviado a la Tierra, puede evaluar vuestro dolor y, por lo tanto, no tenéis que preocuparos acerca de lo que el mundo piensa de vosotros. Él, que os ha enviado, piensa en vosotros y os evalúa. Para vosotros es importante contar con la aprobación de Dios. Si el Señor esta con vosotros, seréis bellos, y el mundo ama a la belleza; si Él está con vosotros, seréis ricos, poderosos, buenos, y lo bueno se estima siempre.

Ahora os voy a hablar de Dios, no como de un ser abstracto, disperso en el espacio, que no se sabe dónde está, como hacen los filósofos, sino del Dios que yo estoy predicando, que piensa en nosotros, que vigila nuestros actos, nos endereza, nos corrige, nos castiga, nos viste, nos desviste, nos hace nacer y morir. ¿Qué es la muerte? Es como una operación quirúrgica que os hace Dios. Ve que vais a perder mucho, y acorta el proceso de vuestra vida diciendo: "Para que no contraiga más deudas, tomadle el capital que Yo le he dado; los tiempos ahora no son favorables, dejadlo para otro momento, traédmelo." Al estar en este proceso, podemos pensar que el mundo nos ha olvidado. Pero si el mundo nos ha olvidado, Dios piensa en nosotros. El mundo, si, debe olvidarnos. Una chica nunca puede casarse, si ama a todos los jóvenes; tiene que elegir uno y decir: "Éste es mi mundo." En la vida también pasa esto: vosotros debéis tener sólo un Dios. Hay muchos dioses en el mundo, que van a querer tomaros, pero tenéis que encontrar a vuestro Dios, con el que podáis vivir, desarrollaros y enriqueceros.

La Escritura dice: "Dios no sólo está en el cielo, sino que vive también en los corazones de los humildes." La primera cualidad que tenéis que adquirir, pues, para que Él pueda vivir en vosotros, es la humildad. Pero esta humildad no es como la humildad de una oveja. No es humildad decir: "No hay nada que hacer", cuando os pegan y os rompen las piernas; no es humildad que, cuando os quitan toda la riqueza, digáis: "Somos humildes." Tenéis humildad cuando, teniendo toda la riqueza, el poder, el conocimiento,

conscientemente decís: “Señor, todo lo que tengo es Tuyo”. Ahora mucha gente tiene interés en predicar el Evangelio y arreglar los asuntos del mundo, pero en cuanto El Señor toca a sus bolsillos repletos, gritan: “¡Oh, no, esto no está permitido! La mitad, sí, podemos darla, pero no todo”. Al llegar al poder, dicen: “No puedes disponer de toda mi fuerza.” Pero cuando estamos en alguna necesidad, exigimos y Le pedimos a Dios que nos ayude y guíe. Esta forma de entender la vida humana ha reinado en todas las filosofías durante miles de años y nuestras desgracias vienen justo de este malentendido. Jesús con Su vida nos está indicando el Camino.

Muchos cristianos consideran que al convertirse en cristianos deben abandonar el mundo. Vosotros renunciáis a vuestras casas, riquezas, mujeres, niños, pero seguís pensando en ellos. Podéis ir a un monasterio aislado y seguir pensando: “¿Qué habrá pasado con mi esposa, mis hijos, mi casa?” Eso significa que no hayáis renunciado a ellos, que no sois libres. Renunciar a las cosas no significa olvidarse de ellas, sino dejar a la gente actuar libremente – dejar a la mujer que haga lo que ella quiere, y dejar a su hijo que haga lo que sabe hacer. Renunciar al mundo significa no perturbarlo, sino dejarlo ir a su manera. ¿Podemos detener a un río? Tenemos que dejarlo ir por su camino; lo único que podemos hacer, es usarlo. Tampoco podemos parar la vida, solo tenemos que utilizar las cosas. Jesús nos dice de manera muy clara y positiva: “Si me amáis” – y nosotros, sí, debemos amarlo. Él no nos dice: !“Pobres de vosotros,

si no me amáis.”. No, Dios nunca exige de nosotros que hagamos sacrificios a la fuerza.

La gente dice: “¿Por qué El Señor, que es omnipotente, no arregla el mundo. ”¿Cómo arreglarlo? ¿Acaso así?: “Que se seque la lengua del que mienta, que se seque la mano del que robe.” Entonces tendríamos un mundo con mudos y cojos solamente. ¿Qué os parece?, ¿sería acaso agradable un mundo de minusválidos? Dios propone un comportamiento completamente opuesto, diciendo que el que quiera ser amo debe ser servidor. Este proceso consiste en lo siguiente: las personas fuertes, habitualmente, quieren que todos los ríos desemboquen en su río, pero si Dios está presente, sucede justo lo contrario: el Señor se vierte en ríos pequeños y en vez de gobernarlos Él, los deja que se dirijan solos. Podéis hacer una pequeña prueba en vuestra casa: cuando aparezca en vosotros la idea de gobernar, poned en vuestra mente la idea de convertirlos en servidores. Convertíos en siervos, por El Señor, y así haréis lo mismo que Él. Buscáis a Dios en el cielo, pero Él no está allí. Cuando gemís y sufrís, El está en vosotros. Y también en lo que la gente llama crecimiento, avance. El Señor trabaja en estos asuntos, Él es el mejor trabajador.

Algunos se quejan, “¿Por qué Dios no ve nuestros sufrimientos?” Y Él dice: “No tengo tiempo, estoy muy ocupado con vuestras cosas. Estoy ocupado con cosas vuestras mas importantes; cuando me quede tiempo, voy a ocuparme de vuestros pequeños malentendidos”. Esto no es una alegoría, es una realidad. Hay un versículo en la Sagrada Escritura en el que Dios dice: “Yo soy en Israel como un carro car-

gado en el que la gente constantemente pone de todo.” El sufrimiento que experimentamos aquí es el sufrimiento del Señor. Él sufre y llora con nosotros. Decimos: “estoy llorando, mi alma está dolorida“, pero cuando llegemos a decir: “Señor, perdóname, ¡yo Te he causado tantos sufrimientos con mis pensamientos y actos impuros!”, entonces estaremos en el verdadero camino, que nos va a salvar del mal actual. Tenemos que permitir que, por fin, el Señor se fortalezca dentro en nosotros. Lo hemos atado con cuerdas y Lo hemos clavado; tenemos que ponerle en la tumba y dejarle en ella tranquilo; entonces El resucitara y nos librara. Tenéis que estar seguros de una cosa: los que ponen trabas en Su camino, somos nosotros, la gente; no son los diablos los que obstaculizan el camino del Señor. Puesto que Él ha puesto la ley de la libertad, Él no puede, y no quiere modificar esta ley, y hasta que no llegemos a la consciencia de obedecer voluntariamente, Él no nos va a salvar. El pensamiento consciente de ser como Él, tiene que penetrar profundamente dentro de nosotros, y entonces seremos capaces de utilizar nuestras riquezas, poder y virtudes, para poder elevar. ¿Para elevar a quién? A nuestros hermanos, a nuestros vecinos. Cada uno de vosotros debe buscar y apreciar las almas de sus hermanos, no amar sólo sus cuerpos.

Os puedo decir, que desde que vino, Jesús no ha abandonado la tierra; El vive entre los humanos, trabaja entre ellos. Ya es tiempo de que renazca en nosotros. Tenemos que tener La Fe, pero no aquella fe y aquel miedo, que tenían los Judíos cuando decían: “Nosotros no tenemos otro rey que el César”; y luego, cuando este

César, pasados unos pocos años, destruyó Jerusalén y derribó su templo, renegaron de él. Ahora también hay quien pueda decir: “César es mi rey”, pero las consecuencias serán las mismas.

Volviendo al tema: primero tenemos que vivir en este mundo, prepararnos. No podemos vivir en el Cielo, sin prepararnos anteriormente, porque El Calor y La luz son muy potentes. Cuando el jardinero transplanta unos pinos, desde las tierras altas, les hace algunos injertos, hasta que se aclimaten. De la misma manera, Él Padre Celestial no puede cogernos de aquí y plantarnos directamente en el Jardín del Edén. Incluso nuestro sistema escolar está reglamentado así: primero tenemos que pasar por la primera clase, a continuación por la segunda, más tarde por las otras clases, por la universidad, y, finalmente, entramos en el mundo. Estos son los métodos de la cultura a la que debe adaptarse quien quiere avanzar. Un cristiano, en mi opinión, no debe de ser un hombre estúpido y decir: “Lo que Dios dé.” Cuando habéis arado su campo, plantáis el trigo, pero, si no sembráis el grano, ¿que os dará el Señor?: malas hierbas y espinas. Laborad la viña, plantadla y dará frutos, Según la vid que plantéis, así será la fruta que os dará. Si plantáis cepas de baja calidad, os dará uva agria. El Señor le ha dado a vuestro hijo una buena mente, pero vosotros, ¿que habéis sembrado en su mente?, ¿habéis sembrado simientes que darán buenos frutos?

Nosotros queremos ser virtuosos, fuertes, ricos; podemos tener La Virtud, El Poder y la Riqueza, y es necesario tenerlos. Las condiciones en las cuales éstos pueden crecer

y desarrollarse son: El germen Divino, la ley Divina y el equilibrio Divino. El equilibrio representa la Virtud; la ley es el Conocimiento; las condiciones representan el Poder; el germen es la Riqueza. Me preguntareis: “¿Cómo encontrar a Dios?”. Muy fácil.

Un hombre quería bromear y hacer enfadar a otro, que le decía, que estaban en un jardín, en donde había una gran cantidad de manzanas buenas. “Pero yo no veo nada”, replicó el bromista, con los ojos cerrados. Su amigo le pego una bofetada y recobró enseguida la vista. De la misma manera, a veces Dios nos da bofetadas y nosotros empezamos a ver. Aquellos de vosotros, cuyos ojos están cerrados, deberían tener el deseo de que se les abran. El mundo moderno argumenta: “¿Dónde está Dios? Él esta en los árboles, en las piedras y en la tierra. Cuando llega la desgracia, cada uno dirige la mirada hacia arriba y dice en voz alta: “Dios Mío”. Las desgracias son la bofetada que nos da El Señor diciendo: “Yo os he creado para ver, y no para permanecer con los ojos cerrados”. Nosotros, para avanzar, tenemos que ser como los niños: buscar y ser receptivos.

Os voy a decir una cosa más ahora acerca del método que debemos usar en nuestro trabajo. De ahora en adelante tenemos que estar siempre conectados mentalmente y con el corazón con toda la gente de la Tierra, porque nuestra salvación está en las oraciones unidas. “La unión hace la fuerza”. Cuando las mentes y los corazones de la gente se unan, vendrá el Reino de Dios en la Tierra. Al amigo, que verdaderamente queremos, no tenemos que buscarle sus de-

fectos; él, igual que nosotros, puede tenerlos. Los defectos son la prenda exterior que viste el hombre, pero el alma humana es pura, ella no se rompe, ni puede ser destruida. Nadie es capaz de corromper a vuestra Alma Divina; puede ensuciarse por fuera, pero no por dentro, porque Dios mora en ella, y es impensable destruir algo que Dios cuida. Podemos obedecer al mundo, como Jesús: Cuando Pilato le dijo: “Yo tengo el poder de crucificarte”, Jesús respondió: “Obedezco al que te ha dado este poder, pero Mi alma es libre.” Hay que aceptar los sufrimientos transitorios; nosotros no podemos entenderlos ahora, pero después de morir y resucitar, ya sabremos el por qué de los sufrimientos.

Todos hasta ahora han sido atormentados por las emociones y los miedos de la vida, pero esto no es la verdadera vida. La Vida es cuando uno está lleno de sentimientos nobles. Feliz es el que siente alegría por haber sido capaz de hacer un Bien desinteresado. Alguien os ha ofendido y no lo saludáis, quitando os el sombrero, ni le dais la mano. Podéis dar la mano, sin que esto sea un apretón de manos, podéis quitaros el sombrero, sin que esto sea una muestra de respeto. Habitualmente nos quitamos el sombrero delante de alguien de posición más alta, y con este gesto como que le estamos diciendo: “¿Me puedes promover?”. Hay un pez diablo en el mar que saluda a todo lo que encuentra en su camino. El hombre también saluda cogiendo la mano de alguien, ¿por qué? Estos dichosos dedos de la mano humana dicen mucho: por ejemplo, el meñique dice: “¿Puedes darme dinero?, tengo que iniciar un negocio, he perdido el dinero, me robaron, ¿puedes ayudarme?”; el dedo

anular: “¡Yo deseo gloria artística y conocimientos!”; el mayor: “¡Yo quiero derechos y privilegios!”; el índice: “Yo necesito honor y respeto!”; el pulgar: “¡Yo quiero poder y capacidad!”. El que ha sido saludado, si puede y quiere, le dará todo esto al que lo ha saludado. Así se ponen de camino dos, luego tres, van a la sociedad y forman una camarilla, pero siguen sin poder encontrar lo que están buscando.

Por fin vino Jesús y dijo: “Lo que vosotros estáis buscando, la riqueza, el poder, el conocimiento, la bondad, Yo puedo dároslo. Ninguno de vosotros que haya dejado sus padre y madre por mí se habrá quedado sin ganar el céntuplo en la vida futura”. Ahí tenéis al hombre que puede estrecharnos la mano, puede darnos la riqueza, el poder, los conocimientos y la bondad. Pero el pueblo se pronunció gritando: “Fuera, fuera, crucifícale”, y Pilato dijo: “Lo estáis perdiendo.” Jesús hoy día esta delante de vosotros, y yo os digo: “¡Ahí tenéis al Hombre que buscáis, es Él único que puede traer la paz en vuestros corazones, daros inteligencia, salud, condición social, elevar vuestra conciencia, mostraros el camino para aclarar vuestra mente!”. Pero vosotros seguís dudando y decís: “Mostrádnoslo para verlo”.

Os voy a presentar un ejemplo comparativo. Aparece en la noche, a distancia, una persona llevando una pequeña vela y yo os digo: “Este es el hombre que os trae la luz”. Vosotros veis la vela, pero no veis el hombre. ¿Cuándo podréis verlo? Cuando salga el Sol. Buscad solos, cada uno por si mismo, esta Luz que trae el Hombre, ella os ayudará

encontrar el camino que debéis seguir. Así es como hay que entender este asunto.

Os daré otro ejemplo mas claro: Suponed que os hago entrar en una sala de visita, suntuosa, pero oscura, y os digo: “Esta es una sala con una decoración maravillosa, con enormes riquezas: ahí, en esa esquina, hay esto, allí, en la otra, aquello, etc.” “Tal vez, quien sabe, no veo nada”, replicáis. Al encender una pequeña vela, empiezan a destacarse los objetos mas cercanos; al encender otra vela mas, se ven con mayor claridad, al aumentar el numero de velas, la habitación se ilumina cada vez más y más, cuando encendemos la bombilla eléctrica los objetos se ven muy claros, y al venir la luz del día, todo se hace completamente visible. El mundo es como esta habitación y cada uno de nosotros debe ser portador de la luz, llevar una vela. Al entrar todos con nuestras velas y ponerlas juntas, una al lado de la otra, aumentamos la luz y vemos mucho más. Vuestros cerebros son velas. No me gustan las personas que tienen sus velas apagadas, me gustan sólo aquéllas que llevan las velas encendidas, como en Viernes Santo. Cada uno de nosotros por sí solo tiene que ser una vela encendida. Un buen hombre, fiel y bondadoso, es una vela encendida y es un gran error para el humano, ser una vela apagada.

Preguntáis: “¿Qué hacer?” Hay que rezar unos por otros, enviar buenos pensamientos a vuestros amigos, orar por ellos, desear que Dios los bendiga. Cuando Él los bendice, os bendice también a vosotros. ¿Por qué hay que rezar? En el verano de 1899, en Novi Pazar, hubo

una gran sequía. Los turcos de treinta y nueve aldeas de los alrededores, se reunieron y rezaron por la lluvia, y la lluvia vino. Los búlgaros pensaron: “Dios les ha enviado la lluvia a ellos, así que también nos la enviará a nosotros”; pero no llovió sobre sus pueblos y su ganado enflaqueció debido el hambre. Cuando la gente reza, reza tú también, tienes que presentar personalmente tu solicitud; porque Dios no va a guardar nada especial para ti, si no rezas. La oración tiene un gran poder y la gente de hoy tiene que ser gente de oración. Con la oración vamos a preparar nuestra mente y nuestro corazón. Y no rezar solo para nosotros mismos, porque eso es una manifestación de egoísmo.

Yo no quiero ocuparme de las mentes de la gente, mi deseo es ocuparme de su corazón, porque todo el mal se esconde en los corazones. Él Señor mismo dice: “Hijo mío, dame tu corazón.” Tenemos que comenzar ahora una purificación como la de Pascua, abrir las ventanas y lavar el suelo. Todos nos quejamos de cargas, por todas partes hay una falta de armonía: el hombre y la mujer no pueden ponerse de acuerdo, dividen la casa, dividen el dinero, la mujer esta descontenta con que el marido guarde el dinero. No importa quien vaya a guardar el dinero, la esposa, o el marido, hay que ponerse de acuerdo sobre quien va a ser el cajero. Están discutiendo sobre quién va a mandar en la casa, si va a ser la gallina, o si va a cantar el gallo. ¿Qué clase de gallinas y gallos? Esto no tiene ninguna importancia en la vida, ya he dicho que es otra cosa lo importante.

Jesús vino y está trabajando. Cuando viene la Luz, viene paulatinamente, en silencio, sin ruido. Jesús no va a venir como un trueno, como esperan algunos. Pueden caer rayos, pero Jesús no está ahí. Un ejemplo: el profeta Elías se fue al desierto, entregándose a la oración y el ayuno. Cuando llegó la tormenta y el fuego, Elías se cubrió los ojos, pero Dios no estaba en la tormenta, ni en el fuego, sino en la voz suave que hablaba. Dios no está en vuestros sufrimientos, en vuestra fuerza, ni en vuestros conocimientos. ¿Y dónde está? En el amor. Si amáis, está en vosotros, si no amáis, no está. Tenéis que amar, ésa es la Ley. No amamos, pero esperamos que la gente nos ame; es como sentarnos delante de una estufa y esperar a que otro nos traiga la leña para calentarnos. Nosotros, nosotros mismos tenemos que tener el combustible, que los otros también puedan utilizar.

Nosotros, los que seguimos a Cristo, quien nos ha dado suficientes fuerzas, tenemos que permitirle, por fin, entrar en nosotros. Ahora os dejo a este Hombre. Vais a aceptarlo, o lo vais a crucificar, vais a invitarlo, o diréis: “No Lo queremos”. Ésta es la cuestión, que tenéis que resolver. Si decís: “Que entre, Él es nuestro Señor,” habréis resuelto el asunto y os vendrá la bendición. Entonces se cumplirán las palabras de la Escritura: “Yo y Mi Padre vendremos y haremos una morada en vosotros.” Luego, la luz estará dentro en nosotros, y todos vamos a reconciliarnos.

100 ANNI “FORZA E VITA“

Normalmente, il periodo di cento anni è adottato come una misura per determinare la dignità e la durata di un lavoro; in un certo senso questa unità di tempo è una costante storica riconosciuta. La necessaria distanza nel tempo è il criterio per la valutazione e la comprensione del contesto storico, delle condizioni e delle circostanze in cui è stato sostenuto l'evento. Questo è il tempo che deve passare per poter valutare i frutti di un'opera della vita.

Cento anni sono trascorsi dall'anno 1914, che segnò l'inizio di un evento importante nella storia del popolo bulgaro: i discorsi della domenica di Maestro Peter Deunov che iniziarono ad essere pubblicati un anno più tardi con il titolo “Forza e vita”. In queste lezioni di domenica la Parola gradualmente risveglia l'aspirazione verso la perfezione che ogni anima possiede primordialmente. Così l'archetipo stesso della Parola si manifesta qui come purezza morale e irresistibile voglia verso il sublime.

Da allora fino ad oggi, quei sermoni domenicali incessantemente entrano nel flusso d'esistenza dell'umanità come un'inesauribile fonte di vita per ogni anima ragionevole. La Parola lasciata in eredità in “Forza e vita” si manifesta in tre direzioni principali: risveglia l'anima alla vita Divina e forma il corpo spirituale del uomo; educa persone sul cammino spirituale, dando loro le necessarie conoscenze sull'Universo, gradualmente rivelando la grande

Verità della Vita, rivela la conoscenza sacra della struttura, del funzionamento e dello scopo dell'evoluzione cosmica; libera l'anima dall'illusione dell'esistenza umana e rivela i giorni luminosi davanti alla vita prudentiale. Questa tripla funzione della Parola in "Forza e vita" è fondata direttamente sui tre principi di base del Nuovo Insegnamento – Amore, Saggezza e Verità.

Ed ora, 100 anni dopo la prima conferenza, "Ecco l'uomo", continua l'assorbimento e il rinnovamento del prezioso dono di conoscenza spirituale, che parla una lingua unitaria e universale – la lingua dello Spirito. Questo è lo spirito, che si manifesta in diversi momenti della genesi storica sotto diverse forme, e che proclama ancora oggi i valori universali della fratellanza e della libertà, amore e solidarietà, tolleranza e rispetto.

Miroslav Bachev
Sofia, 2014

ECCO L'UOMO

*Conferenza tenuta
dal Maestro Peter Deunov
il 29 marzo 1914 a Sofia*

*Allora Gesù uscì portando la corona
di spine e il mantello di porpora e
Pilato disse loro: “Ecco l’uomo”*

(Giovanni 19:5)

La parola bulgara “persona” o “uomo” indica la creatura che vive un secolo; tuttavia, nella lingua primaria, nella lingua in cui è stata scritta questa frase, “umano” ha un altro significato – significa: Gesù, l’Uomo che viene sulla terra, Fratello di chi soffre. Cosa dovremmo capire da queste parole? Si può oggi andare per il mondo e sentire la gente a dire: “Ecco l’uomo”? Per definire una persona con questo nome deve contenere in sé quattro cose: ricchezza, forza, conoscenza, virtù. Ma tu dici: “che cosa c’entra qui la ricchezza?” – la ricchezza è il terreno, le condizioni nelle quali uno può svilupparsi; è il terreno in cui si sviluppa la forza la quale fa entrare calore e luce che influenzano lo sviluppo di ciò che cresce. Quindi veniamo alla conoscenza – è il metodo tramite quale deve essere capita e regolata la nostra vita. Virtù è l’obiettivo verso cui dobbiamo aspirare. Spesso la gente pone la domanda: “Che cosa dovremmo fare?” – seminate un grano di frumento e esso vi mostrerà quello che dovete fare. Tu dici: “Come?” – mettete umidità e i raggi del sole mostreranno verso dove aspira il grano – verso una dire-

zione – verso il sole – la fonte della vita. E noi, come un chicco di cereale, dobbiamo crescere – dobbiamo avere aspirazione verso Dio. Qualcuno potrebbe chiedere: “Quando il grano crescerà, arriverà forse fino al sole? Invece io voglio trovare Dio.” – Non devi sapere di preciso dove è Dio, solo devi aspirare ad Esso. Il grano ha capito che cosa è il Sole e ha accettato ciò che desidera. La stessa legge si applica a noi – anche noi dovremmo produrre lo stesso risultato. Abbiamo bisogno di essere piantati, la nostra vita sicuramente avrà delle difficoltà per degli ostacoli piccoli, ma necessari, come nel caso di grano. Qualche pressione è necessaria e poi arriverà il processo di crescita, conoscenza, e quando portiamo frutti, questa oramai è la virtù. Pertanto, noi dobbiamo essere piantati, coperti con un po’ di terreno, sopportare un po’ di pressione e dopo dobbiamo crescere verso l’alto ed acquisire conoscenza; e questa conoscenza, dopo essere cresciuta fino a un certo grado, deve poi diventare un seme. Ed infine il Signore invierà a raccogliere il frumento ed Esso separerà il buono dall’inutile – il frumento dal gittaione. Siamo nati, significa spuntiamo, cresciamo, sviluppiamo, moriamo e veniamo sepolti nella tomba, che è essere calpestati, come nella trebbiatura. E dall’aia Dio prenderà ciò di cui ha bisogno. Questo corrisponde al pagliaio ed al granaio: la paglia viene messa nel pagliaio ed i semi nel granaio.

Ho letto per Voi il capitolo 19 del Vangelo di Giovanni per farvi vedere le quattro cose che Cristo ha portato sulla croce – le quattro cose che anche noi dob-

biamo imparare; ponendo la virtù sulla testa che non era inchiodata, sul lato sinistro – la conoscenza, sul lato destro – la potenza, e giù vicino alle gambe – la ricchezza. Ed avremo così l'uomo crocifisso. Cioè, inchiodando la forza, la ricchezza e la conoscenza, i loro succhi saliranno su verso la testa – verso la virtù. Quando il Signore vuole fare buono l'uomo, lo inchioda alla Croce – Egli inchioda le sue ricchezze, potere e conoscenza. E “inchiodare” che cosa significa? Che viene messo in cassaforte, così che nessun altro lo prenda, nessun altro lo possieda perché il Signore lo avrà. Egli dice: “Quando sto lavorando io, tu starai rilassato.” Ma siccome l'uomo non vuole stare rilassato, Dio dice: “Inchiodatelo, così sono tranquillo e lavoro”. E quando ci inchiodano su questa croce, non dobbiamo piangere, perché è allora che Dio lavora per noi. Disgraziato è quello che non è inchiodato alla croce. Chi vuole che Dio lavori con lui, deve passare questo processo di sviluppo. Sto parlando a voi allegoricamente.

Prima di questo processo di sviluppo dovrebbe immancabilmente esserci la fede: fede incrollabile nel Piano Divino, che nella sua visione non dimentica alcuna delle creature che Dio ha creato. Non dobbiamo dubitare di Dio, perché Egli è perfetto ed onnipotente; non è forse vero che una volta Gesù disse “Impossibile per l'uomo è possibile per Dio?” Le strade di Dio sono imperscrutabili. Non si deve accettare l'idea che queste strade possano essere contorte e fallaci: è impossibile. E quando ci siamo avviati e stiamo percorrendo la strada divina dobbiamo avere quella fede semplice che hanno i bambini, evitando

errori come spiegato nel seguente racconto. In Inghilterra un grande artista voleva dipingere un quadro in cui rappresentare l'indigenza estrema. Per giorni e mesi girovagò per Londra cercando un soggetto che rappresentasse la sua idea. Finalmente trovò un bambino vestito di stracci che fece battere il suo cuore e disse: "Questa è la persona che servirà per la creazione del quadro!" Si avvicinò, gli diede il suo biglietto da visita con l'indirizzo e gli disse: "Venite fra quattro giorni, ho qualcosa a dirvi." Questo bambino, vedendo l'uomo così ben vestito pensò: "Come è possibile andare a fargli una visita con abiti così strappati?" Così andò dai vicini per rivestirsi come quelli che si presentano al re. Trovò gli abiti, si preparò ed andò dal pittore. "Chi siete?" gli chiese il pittore. – "Io sono il tale" – "Allora vattene! Se avessi voluto qualcuno vestito così ne avrei trovati migliaia fuori per strada. Avevo bisogno di Voi così com'eravate quando vi ho visto." Anche noi, quando il Cielo ci invita a lavorare, vogliamo vestirci. Però la forza non è nei nostri vestiti, cappelli, guanti e scarpe; né in colletti, cravatte e orologi – tutto ciò non è nulla di importante. Il potere è nella nostra mente, nel nostro cuore, nei più nobili impulsi e nell'aspirazione a fare il bene. Quando abbiamo queste cose, le altre verranno da sé quando sarà il momento. Forse che quando saliamo al Cielo dobbiamo portarci i vestiti di qua? Quando Dio ci chiama al Cielo ci spoglia qui; Egli non vuole i nostri stracci e dice: "portatelo così come è". Quando qualcuno muore, ognuno di noi gli volta le spalle; anche quelli che lo hanno amato dicono: "Portatelo via al più presto!"

Dov'è quindi il loro amore? Dio non si volge da noi e dice: "Portatelo qui, ho bisogno di lui così come è". E quando ci mettono nella tomba e ci lasciano, che cosa fa Dio? Comincia a parlare con noi, non è che i morti vengono liberati, come qualcuno pensa. Egli ci chiede: "Allora, hai capito la vita, hai compreso il senso della vita che ti ho dato?" In questa conversazione Dio dipinge il Suo grande quadro, precisamente in quel momento nasce questo processo: la gente, dopo di avere accompagnato loro morto nel ultimo viaggio, si mette a piangere e ad enumerarne le buone qualità – vedono il quadro Divino che è rappresentato in queste qualità.

Dobbiamo sopportare le sofferenze che ci arrivano e scoprire la loro morale, imparare da esse. Gesù con le Sue sofferenze terrene ha voluto darci un esempio e noi dobbiamo obbedire a questo processo Divino. Ad un certo punto Egli dice: "Non avevo io il potere di chiedere che Il Padre inviasse migliaia di angeli per salvarmi? Ma se non compio ciò per cui sono venuto, come si solleveranno gli uomini?" E anche Lui stesso voleva sollevarsi. Voi siete sulla terra, un giorno anche per voi arriveranno tempeste, difficoltà e probabilmente lo stesso destino, ma quando arriverà quel momento, non dovrete considerarlo una sfortuna perché dove non c'è sofferenza, non c'è arricchimento alcuno. Lì dove sono i dolori, sono anche le gioie; dov'è la morte è anche la risurrezione. E colui che non vuole partecipare alle sofferenze dell'umanità, non vincerà nulla. Cosa sono le sofferenze? Conseguenze di errori causati tempo addietro dalla nostra incapacità.

Proprio questi errori vengono corretti tramite il processo di sofferenza. Questo processo è un metodo per adattarsi e raggiungere quelle vibrazioni superiori, modulazioni al rialzo che ci attendono in Cielo. Bisognerebbe sostenere cento dolori per sopportare una sola Gioia Divina. Esattamente in quel momento saremo in grado di apprezzare come si deve questa gioia e stringerla. Per questo Dio comincia con le sofferenze, per temperarci (come il fabbro temprava il ferro per adattarlo alla lavorazione), affinché si divenga capaci di sopportare la gioia che verrà successivamente.

Ognuno di noi è necessario a Dio e molto necessario. Può darsi che per il mondo voi non siate un qualcosa, che voi siate uno zero, ma per Dio voi siete unità importante. Solo Dio che vi ha inviato sulla terra apprezza le vostre sofferenze, quindi non dovete preoccuparvi che cosa sta pensando il mondo di voi; Colui che vi ha inviato pensa a voi e vi apprezza. Per voi è importante avere l'approvazione di Dio. Se Dio è con voi, voi sareste belli ed il mondo ama la bellezza; se Lui è con voi, voi sareste ricchi, forti, buoni e la bontà viene sempre onorata.

Adesso vi parlerò di Dio non come i filosofi che lo descrivono come un essere astratto, disperso nello spazio, uno che voi non sapete dove sia; bensì di quel Dio che io predico, che pensa a voi, che osserva le nostre azioni, raddrizza, corregge, punisce, veste e spoglia – ci fa nascere e morire. Che cosa è morire? Dio fa un'operazione: vede che voi state perdendo molto ed abbrevia il processo della nostra vita – “Affinché non faccia altri debiti prende-

tegli il capitale che gli ho dato, i tempi adesso non sono favorevoli, lasciate per un'altra volta e portatelo da Me". E durante questo processo noi crediamo di essere dimenticati dal mondo. Ma se il mondo ci ha dimenticati, Dio pensa a noi. E il mondo deve necessariamente dimenticarsi di noi. Una ragazza non potrà sposarsi mai se ama tutti; bisogna scegliere uno e dire: "Questo è il mio mondo". La stessa cosa avviene nella vita. Voi dovete avere solo un Dio. Nel mondo ci sono tanti dèi che vorranno raccogliervi; voi dovete trovare il vostro Dio con cui potete vivere, svilupparvi, arricchire.

La Scrittura dice: "Dio non è solamente in Cielo; Egli vive nei cuori degli umili"; quindi, la prima qualità che dovete acquisire per darGli la possibilità di vivere dentro di voi e l'umiltà. Ma questa umiltà non è come l'umiltà di una pecora – che quando vi hanno battuto oppure vi hanno rotto le gambe dite: "Va bene, niente da fare!" Non è umiltà quando vi prendono tutti gli averi e voi dite: "Ci hanno umiliati". Umiltà è quando avete tutte le ricchezze, la forza, le conoscenze, il bene per realizzare e dite: "Dio! Tu hai tutto quello che possiedo". Invece oggi ognuno fa il così: tutti predicano il Vangelo e continuamente riordinano il mondo, ma quando Dio tocca i loro portafogli strapieni strillano: "Ahi! Lì non si può toccare! Vabbeh, metà possiamo darla, però tutto no". Quando tocca alla forza, dicono: "Tu non puoi avere tutta la mia forza". Invece quando siamo nel bisogno vogliamo e chiediamo a Lui di guidarci e di aiutarci. Questo tipo di ragionamento umano prevale in tutte le filosofie

da migliaia di anni, fino ad oggi. E le nostre disgrazie derivano proprio da questo. Mentre Gesù con la Sua vita vuole mostrarci la strada. Tanti cristiani comprendono che dopo essersi convertiti devono abbandonare il mondo. Ma potete rifiutare le vostre case, ricchezze, mogli, bambini e ciò nonostante continuare a pensare a loro. Potete ritirarvi in qualche monastero isolato e continuare a pensare: “Cosa è successo a mia moglie, ai bimbi, alla mia casa?” Questo significa che non avete rifiutato queste cose; voi non siete liberi. Rifiutare le cose non significa dimenticarle, ma vuol dire lasciare libere le persone – lasciare la moglie libera di fare come le pare, lasciare al figlio la possibilità di fare a modo suo. Rifiutare il mondo significa lasciarlo in pace, senza disturbarlo – lasciamolo andare per la sua strada: possiamo interrompere la corrente del fiume? Bisogna lasciarlo andare per la sua strada; possiamo fare solo una cosa – utilizzarlo. La stessa cosa con la vita: non possiamo fermarla, dobbiamo solo utilizzare le cose. Gesù ci dice chiaramente e positivamente: “Se mi amate” – lo dobbiamo amare, ma Egli non dice mai: “Guai a voi se non mi amate!” No! Dio non vuole mai forzarci ai sacrifici.

La gente dice: “Perché Dio onnipotente non mette il mondo in ordine?” – Come lo deve fare? – “A chi sta mentendo, seccare la lingua; a chi ruba, seccare la sua mano.” Ma così avremmo un mondo di muti e di monchi. Cosa pensate – saremmo contenti di vivere in un mondo pieno di gente handicappata? Perciò Dio fa esattamente il contrario: guida il processo al contrario e dice che colui

che vuole di essere un padrone deve essere un servo. Tale processo consiste in questo: la gente della forza di solito vuole che tutti i fiumi sfocino nel loro fiume; nel bene il processo è precisamente l'opposto – Dio si divide in fiumi piccoli ed anziché guidarli, Egli lascia che si guidino da soli. Potete fare una piccola prova in casa vostra. Lasciate fuggire da voi il pensiero di gestire e ponete nella mente di essere un servo – pensate di diventare un servo a causa di Dio e solo allora scenderete al posto di Dio. Voi cercate Dio in Cielo, ma lì Lui non c'è; quando voi gemete e soffrite, Egli è dentro di voi. E quello che la gente chiama crescita o progresso è il frutto della presenza di Dio. Lui è l'operaio migliore. Alcuni si lamentano: “Perché Dio non vede le nostre sofferenze?”; ma Egli risponde: “Non ho tempo; Sono così preso con le vostre cose, Sono occupato con altre vostre cose, molto più importanti. Quando avrò del tempo, mi occuperò delle vostre piccole, superficiali incomprensioni”. Questa non è un'allegoria, è realtà. C'è un verso nella Sacra Scrittura dove Dio dice: “Sono stato per Israele un carro strapieno in cui la gente costantemente metteva tutto”. Perciò le sofferenze che sentiamo qui sono le sofferenze di Dio; è Lui che soffre e grida in voi. Noi diciamo: “Io piango, dolorante è la mia anima”; ma quando diciamo “Dio, perdonami! – ti ho inflitto tante sofferenze con pensieri e azioni impure”, in quel momento raggiungiamo la vera via che ci salverà dal male contemporaneo. E poi, dobbiamo lasciare che il nostro Dio si rafforzi dentro di noi. Noi Lo abbiamo legato con corde e Lo abbiamo inchiodato. Dob-

biamo deporLo e lasciarLo riposare nella tomba, e allora risorgerà e ci libererà. E siate sicuri in una cosa: quelli che ostacolano la Sua Strada siamo noi, la gente: i diavoli non ostacolano la strada Divina. Poiché Egli ha stabilito la legge della libertà, Egli non può, non vuole cambiare questa legge e finché non giungeremo alla coscienza di obbedire volontariamente, Egli non ci salverà. Essere simili a Lui – questa coscienza deve penetrare in profondità dentro di noi. Allora useremo le nostre ricchezze, la forza e la virtù per l’ascesa – di chi? – dei nostri fratelli, dei nostri vicini. Ognuno di noi deve cercare e apprezzare le anime di suoi fratelli e non di amare i loro corpi. E posso dirvi che Gesù, com’è vero che è giunto sulla Terra, così neppure adesso la ha lasciata; Egli vive tra gli uomini, lavora tra di loro e oramai deve risorgere dentro di noi. Bisognerebbe avere la fede, ma non quella fede e quella paura che avevano gli ebrei – “Noi non abbiamo altro re oltre al imperatore romano”, e quando, dopo qualche anno, l’ imperatore romano ha distrutto Gerusalemme ed abbattuto il loro tempio, loro hanno rinunciato a lui. Ed anche adesso uno può dire: “l’Imperatore è il mio re”, ma le conseguenze saranno le stesse.

Andiamo indietro. Inizialmente dobbiamo vivere in questo mondo per prepararci; non possiamo vivere in Cielo, perché il calore e la luce vi sono molto intensi. Come il giardiniere quando innesta pini, portati giù da un luogo ad alta quota, fa diversi innesti finché li acclimata, così anche il Padre Celeste non può prenderci di qua e piantarci direttamente nel Giardino del Eden. Addirittura il nostro

sistema scolare è stato ordinato in questo modo: prima dobbiamo passare la primaria, poi la media, ecc. tutte le classi, poi l'università e finalmente si entra nel mondo. Questi sono i metodi della cultura e su questi si deve adattare ognuno che vuole andare avanti. Un cristiano, a mio parere, non deve essere così stupido da dire: "Come ha dato il Signore". Dopo aver arato il vostro campo, voi seminate il frumento, perché se non seminate il frumento, che cosa darà Dio? Erbacce e spine. Coltivate il vigneto, piantate le viti e loro vi daranno frutto. Ed il vostro frutto dipenderà dalla varietà di viti che avete piantato – se piantate barbatelle di bassa qualità, avrete uva selvatica. Dio ha dato a vostro figlio mente buona, ma voi avete piantato nella sua mente delle germe che daranno buona frutta? Noi vogliamo essere virtuosi, forti e ricchi; difatti possiamo avere virtù, forza, ricchezza, e dobbiamo averle: ecco le condizioni in cui possono prosperare e svilupparsi: germe Divino, legge Divina ed equilibrio Divino. L'equilibrio – questa è la virtù. La legge – questo è la conoscenza. Le condizioni – questo è la forza. Il germe – questo è la ricchezza.

Ma voi mi chiedete: "Come troveremo Dio?" – Una cosa molto facile. Un tale voleva fare uno scherzo e prendere in giro qualcuno che gli aveva detto: "Noi siamo in meleto dove ci sono mele molto buone". – "Ma io non vedo niente", gli ha risposto l'altro, chiudendo gli occhi; l'amico gli ha dato uno schiaffo e quello ha aperto gli occhi ed ha visto. Così, qualche volta, Dio vi dà uno schiaffo e voi vedete. Coloro che hanno gli occhi chiu-

si, desiderino che si aprano. Il mondo moderno afferma: “Dov’è Dio?” – Egli è sia negli alberi che nei sassi e nella terra; però quando arriva la disgrazia, ognuno si gira verso l’alto, vede che Egli è lì ed urla: “Dio!” Ecco perché avvengono le disgrazie – sono lo schiaffo che Dio ci dà dicendo: “Vi ho creato affinché guardiate, non per stare con gli occhi chiusi”. Quindi noi, per sollevarci, dobbiamo acquisire lo stato dei bambini – essere curiosi e ricettivi.

Adesso vi dirò un’altra cosa. Quale dev’essere il nostro metodo di lavoro? Da adesso in poi dobbiamo essere sempre collegati mentalmente e cordialmente con tutta la gente sulla terra perché la salvezza si trova nelle nostre preghiere comuni – “l’Unione fa la forza”. E quando menti e cuori della gente si uniranno, allora giungerà il Regno di Dio sulla terra. In un amico che amiamo veramente non dobbiamo cercare i difetti: anche lui, come noi, può averne; i difetti sono il vestito esterno di cui l’uomo è coperto; l’anima umana è pura, non si danneggia, non si distrugge, nessuno può corrompere la vostra anima Divina. Si può sporcare esternamente, ma dentro no, perché vi dimora Dio. Distruggere qualcosa custodito da Dio è impensabile. Possiamo obbedire al mondo, come ha risposto Gesù a Pilato che gli aveva detto: “Ho il potere di crocifiggerti”. – “Ubbidisco a quello che ti ha dato questo potere, ma la mia anima è libera”. Dobbiamo ubbidire alle sofferenze temporanee; noi non possiamo capirle, ma quando moriremo e risorgeremo ne capiremo la causa. Fino ad ora tutti si sono tormentati con trepidazioni e paure nella vita. E questa non è vita. Vita è quando uno

è pieno di nobili emozioni. Felice è colui che gioisce di aver potuto fare disinteressatamente del bene. Qualcuno vi ha offeso, non vi togliete il cappello, non gli date la mano; potete anche dare la mano senza che sia un saluto, potete anche togliere il cappello senza che sia stima. Di solito togliamo il cappello davanti uno più importante dicendogli in qualche modo: “Potresti promuovermi?” C’è un pesce del diavolo nel mare che saluta tutto ciò che incontra. E l’uomo prende qualcuno per mano. Perché? Queste dita diaboliche della mano umana parlano tanto; per esempio, mignolo, il più piccolo dice: “Puoi darmi dei soldi? Devo avviare un commercio. Ho delle perdite, sono derubato, riesci di aiutarmi?” L’anulare dice: “Io desidero la gloria e la fama del’ artista.” Il Medio – “Io voglio diritti e privilegi”. L’indice – “Mi servono stima e rispetto”. Il pollice – “Io voglio forza e abilità”. Chi è stato salutato, se può e se lo desidera, gli darà. In due, magari anche in tre, costituiscono una società; fanno una consorterìa, ma non trovano quello che cercano. E finalmente Gesù giunge a loro e dice: “Quello che voi cercate – ricchezza, forza, conoscenza, bontà – Io ve lo posso dare. Ma nessuno di voi per Me ha lasciato suo padre, sua madre per ricevere il centuplo nella vita futura”. Ecco l’Uomo, Colui che può darvi la mano, Colui che può darci sia la ricchezza, che la forza; sia la conoscenza che la bontà. Ma la gente ha detto: “Portatelo via di qui, crocifiggetelo!”; e qui Pilato ha notato: “Voi lo state perdendo”. Gesù ancora oggi sta di fronte a voi ed io vi dico: “Ecco l’Uomo che voi cercate, l’unico Uomo che può portare

tranquillità nei vostri cuori, che può darvi mente, salute, stato sociale, sollevarvi, farvi vedere la strada, chiarire la vostra mente”. Ma voi nel vostro dubbio dite: “Fattecelo vedere, lo vogliamo vedere!” – Vi faccio un paragone. La sera, da lontano, appare un uomo con una piccola candela ed io vi dico: “Ecco l’uomo che vi porta luce”; voi però vedete la candela, non vedete l’uomo; quando lo vedrete? – quando sorgerà il sole. Cercate da soli questa luce che porta l’Uomo – questa luce vi aiuterà a trovare la strada su cui dovete camminare. Dovete comprendere così questo argomento.

Adesso vi faccio un altro paragone, più chiaro. Immaginate che vi introduca in una sala di ricevimento ricca, ma buia e vi dica: “è una sala con decorazioni meravigliose, con ricchezze enormi, lì in quel angolo c’è questo, nel altro c’è quello eccetera”. – “Possibile, ma chissà? Io non vedo nulla”, opponete voi. Ma se porto una piccola candela, allora gli oggetti vicini cominciano ad apparire; quando ne porto un’altra, gli oggetti diventano evidenti; man mano che le candele aumentano la sala gradualmente s’illumina sempre di più. Quando si accende la lampada elettrica gli oggetti si vedono bene e quando arriva la luce diurna si vede tutto perfettamente. Il mondo è come questa sala e ognuno di noi dev’essere un portatore di luce, deve portare una candela e quando entreremo tutti con le nostre candele e le metteremo vicine l’una all’altra, aumenteremo la luce e vedremo tante cose. I vostri cervelli sono candele. Io non amo la gente che porta candele spente, amo solo coloro che portano candele accese come

al Venerdì Santo. Ognuno di noi dev'essere una candela accesa. Un uomo leale, amorevole, buono – questo è una candela accesa. Essere candela spenta è un grande errore per l'uomo. Vi state chiedendo: “Che cosa dobbiamo fare?” – Dovete pregare uno per altro, trasmettere buoni pensieri ai vostri amici, pregare per loro e chiedere per loro la benedizione, così quando Dio darà loro la benedizione la darà anche a voi. Perché dobbiamo pregare? Nella stagione estiva di 1899 nella regione di città di Novi pazar ci fu una grande siccità; i turchi di 39 paesi circostanti prepararono per la pioggia e la pioggia giunse. I bulgari pensarono: “Quando Dio invierà la pioggia a loro, la invierà anche a noi”. Invece da loro non piovve ed il bestiame era emaciato dalla fame. Quando la gente prega, prega anche tu: anche tu devi sporgere la tua querela; Dio non tiene una casella speciale per te se tu non preghi. La preghiera ha una grande forza e la gente di oggi dev'essere gente della preghiera: con la preghiera prepareremo la nostra mente e il nostro cuore. E non preghiamo per noi stessi: è un egoismo. Io non voglio occuparmi della mente degli uomini, il mio desiderio è di impegnarmi con i loro cuori perché tutto il male si nasconde nei cuori. Dice Dio stesso: “Figlio mio, dammi il tuo cuore”. Adesso dobbiamo iniziare una grande pulizia, come per la Pasqua – dobbiamo aprire le finestre e lavare il pavimento. Noi tutti gemiamo sotto lo stesso peso, dappertutto c'è una medesima disarmonia: marito e moglie non possono andare d'accordo – dividono la casa, dividono i soldi, la moglie non è contenta che il marito tenga i soldi. Se li

tiene il marito o la moglie è lo stesso. Mettetevi d'accordo su chi sarà il cassiere. Discutono su chi comanderà in casa – se canta il gallo o la gallina. Che galline, che galli? – questo non ha nessuna importanza nella vita. Ho detto – è altro l'importante.

Gesù' è giunto e sta lavorando, e quando giunge la luce, arriva gradualmente, tranquillamente, senza rumore. Egli non giungerà come un tuono, come si aspettano alcuni. – Anche questo può accadere, ma lì Gesù' non c'è. Quando il profeta Elia andò nel deserto e si arrese al digiuno ed alla preghiera; quando arrivarono la tempesta ed il fuoco, Elia si coprì gli occhi, Dio non era nella tempesta o nel fuoco, ma in quella voce silenziosa che stava parlando. Dio non è nelle vostre sofferenze, nella vostra forza, nelle vostre conoscenze. Dov'è? Nel' Amore. Se amate, Egli è dentro di voi. Se non amate, Egli non c'è. Quindi dovete amare – questa è la legge. Noi non amiamo, però aspettiamo che ci amino! Questo è come sedersi davanti ad una stufa ed aspettare che qualcun'altro porti la legna per scaldarci. Noi, noi stessi dobbiamo avere questo carburante perché sia disponibile anche per gli altri.

A noi che Lo seguiamo, Gesù' ha dato forza abbastanza; dobbiamo finalmente lasciarlo entrare dentro noi. Io adesso vi lascio quest'Uomo: lo accettate o lo crocifiggete, lo lasciate andare o direte: “Non lo vogliamo” – questa è la questione cui dovete rispondere. Quando direte: “Liberatelo, Lui è il nostro Dio”, voi avete svolto il vostro compito ed arriverà la benedizione. Allora saranno

soddisfatte le parole della Scrittura: “Io ed il Padre Mio verremo e faremo dimora dentro di voi”. Allora la luce sarà dentro di noi e noi tutti saremo in pace.

100 ANOS “FORÇA E VIDA”

Habitualmente os cem anos de idade são considerados como uma medida para determinar a dignidade e a durabilidade de uma obra; esta unidade de tempo, em certo sentido, é uma constante histórica comum. Esta distância necessária do tempo é como um critério para avaliação, assim como um factor para uma melhor compreensão do contexto histórico, as condições e circunstâncias em que ocorreu o acontecimento. Este é o tempo que tem de passar para valorizar os frutos de uma obra vital.

O ano que marcou o início de um evento importante na história do povo búlgaro é 1914: palestras de domingo do mestre Peter Danov começaram a ser publicadas um ano mais tarde com o título “Força e Vida”. O Verbo transmitido nestas palestras de domingo pouco a pouco desperta aquela aspiração para a perfeição, que está colocada, desde o início em cada alma. Então a própria imagem arcaica do Verbo manifesta-se aqui como pureza moral e uma aspiração insuportável para o sublime.

Desde então e até agora, as palestras de domingo do Mestre afluem constantemente na Genésis da Humanidade como uma fonte da vida inesgotável para cada alma racional. O Verbo legado em “Força e Vida” manifesta-se em três partes principais: ele desperta a alma para a vida Divina e forma o corpo espiritual do humano; ensina os humanos no seu caminho espiritual, dando-lhe assim

o conhecimento necessário sobre o Universo, e pouco a pouco revela-lhe a Grande Verdade da Vida, revela-lhe o conhecimento sagrado para o dispositivo, o funcionamento e a finalidade do desenvolvimento cósmico; Liberta a alma humana da ilusão da existência e revela os claros futuros de uma vida sensa. Esta tripla função do Verbo “Força e Vida” sai diretamente dos três princípios fundamentais na Nova Doutrina – Amor, Sabedoria e Verdade.

E agora, após 100 anos da primeira palestra, “Eis aqui o homem” continua a assimilar e autocriar-se daquela prenda inapreciável do conhecimento espiritual, que fala numa língua unificada e universal – língua do Espírito. Este mesmo espírito, manifestado-se em diferentes momentos no acontecimento histórico sob diferentes formas, passa a mensagem ainda hoje dos valores universais de fraternidade e de liberdade, de amor e de solidariedade, de tolerância e de respeito.

Miroslav Bachev
Sofia, 2014

EIS AQUI O HOMEM

*Palestra do Mestre Peter Deunov
dada no 29 março de 1914., Sofia.*

“Saiu, pois, Jesus fora, levando a coroa de espinhos e o vestido de púrpura. E disse-lhes Pilates: Eis aqui o homem!”

João 19:5

A palavra homem em búlgaro língua significa ser quem vive um século inteiro. Mas em língua arcaica em qual esta frase está escrita o homem tem outro significado-significa: Jesus, o Homem quem vem na Terra, irmão dos sofridos. O que devemos nós entender dessas palavras? Será possível o mundo dizer para nós: “eis aqui o homem”? Para merecer o homem este nome deve possuir quatro coisas: ser rico, ser forte, ter conhecimentos, e ter virtudes. Em seguida dirão: Que tem que ver riqueza aqui?-A riqueza e o solo, condições, a qual pode desenvolver o homem: o homem e o solo onde desenvolve a força: ele importa calor e luz que influi no crescimento e desenvolvimento. Quando chegamos ao conhecimento ele è o método para regular e compreender a nossa vida. A virtude è o alvo, da qual nos devemos inspirar.

Muitas vezes as pessoas fazem esta pergunta: o que devemos fazer?-Plantam um grão de trigo e mostram nós o que devemos fazer. Mas vocês dirão como? Ponham humidade e raios de sol, eles mostrar-nos-ão o ímpeto do grão de trigo, para direção única ao sol-fonte de vida. E nós

como grão de trigo temos de crescer -ímpeto para Deus. Mas è possível alguém perguntar quando o grão de trigo cresce chegará ao sol? Eu quero encontrar o Deus. Para ti não è necessário saber onde está o Deus, necessário è teres ímpeto para Ele. O grão sabe o que è o sol e recebe aquilo que deseja. A mesma lei se aplica a nós -devemos dar o mesmo resultado. Nós devemos ser semeados, certamente a nossa vida estará cheia de dificuldade, quem constituem pequenos e necessários obstáculos como o grão de trigo-esta pressão è necessária, depois vem o processo de crescimento, sabedoria, e o fruto e à virtude.

Portanto è necessário ser semeado, ter que se meter terra para criar pressão, para crescer e adquirir conhecimento, e este conhecimento quando cresce acerto nível transforma-se em grão. Depois o Senhor mandará cegar o trigo e ele separa o valioso do inútil, trigo e ervas daninhas. Nós nascemos, isto significa rebentámos, crescemos, desenvolvemos, morremos, sepultamos, isto è o trilho. Do celeiro o Senhor recolherá o que è necessário, isto corresponde palheiro e celeiro. Palha no palheiro e grão de trigo celeiro.

Eu li-vos 19 capítulo do Evangelho de João, para verem as quatro coisas que Cristo levou para a cruz-quatro coisas que devemos conhecer, cabeça -virtude, ela não estava cravada, no lado esquerdo-conhecimento, no lado direito-força, e nas pernas riquezas, assim nós temos o homem crucificado. Portanto quando cravamos riqueza, força, e conhecimento, os sucos deles sobem para cabeça-virtude. Quando o Senhor quer fazer um homem bom crava-o na cruz-crava a sua riqueza, força, conhecimento.

O que significa cravar? Poe-o na caixa para ninguém o levar e ninguém dispor-se com ele, porque só o Senhor disporá dele. Ele diz: enquanto eu trabalhe ficarás tranquilo.” E como não queremos estar tranquilos, Deus diz: “cravem-no para que esteja tranquilo, para que eu trabalhe. “E quando nos cravam a esta cruz não devemos chorar, porque o Senhor trabalha para nós. Infeliz é aquele que não está cravado na cruz. Quem quer que o Senhor se ocupe dele, deve passar este processo de desenvolvimento. Estou a falar alegórico.

Antes deste processo de desenvolvimento, è necessário ter Fé, Fé firme no plano global Divino, quem tem diante de seus olhos todos seres que Deus criou. Não devemos duvidar de Deus, porque ele é perfeito todo-poderoso. Também e Jesus disse “Impossível para o humano é possível par Deus”. Os caminhos Divinos são desconhecidos, não se pode pensar que estes caminhos podem ser distorcidos ou travados-isto è impossível. E quando somos convidados para caminhar neste caminho Divino, temos ter aquela simples Fé como as crianças. E temos evitar o defeito que mostra a seguinte história:

Em Inglaterra um grande pintor queria pintar um quadro que expressa a extrema pobreza, durante dias e meses caminhou por Londres, buscando um sujeito adequado a ideia. Finalmente encontrou uma criança esfarrapada, que apelou ao seu coração, e diz: “este è o rosto que serve para criar o quadro”! Aproximou-se dele e deu o seu cartão-de-visita e disse-lhe: “Vem a minha em quatro dias, quero falar contigo”. A criança, vendo este homem bem

vestido pensou: “Como posso ir ter com ele assim esfarrapado”? E foi com os seus conhecidos para vestir-se melhor e apresentar-se como se fosse o rei. Encontra e veste as roupas e vai ter com o pintor.

Quem é você?-perguntou o pintor.

Eu sou aquele fulano.

Vai-te! Se quisesse uma pessoa assim vestida encontro milhares. Precisava de ti como te vi naquela altura.

170

Também e nós quando o Céu nos convida para trabalho queremos vestir-nos. Mas a força não é nas nossas roupas, chapéus, luvas, e sapatos, nem colarinhos, gravatas e relógios-isto não é importante. A força está na nossa mente e coração, e nobres impulsos e esforços para fazer o bem. Quando temos estas coisas o resto vem sozinho. Acaso quando vamos para o Céu é necessário levar roupas daqui? Quando o Senhor nos chama no Céu, despe -nos aqui, Ele não quer nossos trapos, e diz “traga-mo tal como é”. Quando morre alguém cada um de nós contesta-o, incluído que ama. Dizem: “levem-no o mais breve”. Onde está o seu amor? Mas o Senhor não contesta e diz: “tragam-no, necessito a ele assim.” E quando nos põem na sepultura e nós abandonam, o que faz o Senhor? Ele começa conversar connosco e não como alguns pensam que os mortos libertam-se. Ele pergunta: “já compreendes-te a vida, percebes-te o sentido da vida que eu mandei”? Durante esta conversa o Senhor pinta o seu grande quadro, entretanto nasce aquele processo: as pessoas começam chorar no momento de despedida com o morto e apresentam toda boa qualidade que tinha-lhes, veem quadro Divino, expressado nas qualidades dele.

Nós temos que suportar os sofrimentos que veem e tirar lições. O Jesus com seus sofrimentos na terra quis dar-nos exemplo que devemos submeter neste processo Divino. Nalgum sítio disse-nos: "por acaso eu não tenho poder de pedir ao meu Pai milhares anjos par me salvar? Mas se não cumpro aquilo para o que vim, como se elevarão os homens"? E Ele mesmo queria ser elevado. Vocês estão na terra, um dia para vocês vão chegar tempestades, obstáculos, pode ser e o mesmo destino, mas quando chega esta hora não considera de maneira nenhuma isto como se fosse uma desgraça, porque ali onde não têm sofrimento, não há riqueza. Ali onde há pesares, há e alegrias; onde há morte, há ressurreição. E aquele que não quer participar nos sofrimentos da humanidade, não vai ganhar nada. Pois o que é o sofrimento? Consequências de erros causados antes por nosso desconhecimento. Estes mesmos erros corrigem-se através do processo de sofrimento. Este processo e o método que adotamos e atingimos aquelas superiores e elevadas vibrações que estão a nossa espera no Céu. E necessário suportar cem pesadas, para aguentarmos uma alegria Divina. Então nós mesmo vamos valorizar esta alegria e guarda-la. E por isso o Senhor começou com sofrimento para temperar-nos "como o ferreiro tempera o ferro para o tornar útil para trabalho" de aguentar na alegria que vem depois. Cada um de nós è necessário, muito necessário para o Senhor, para o mundo vocês podem ser nada ou zero, mas para Deus são uma unidade muito importante. Só o Senhor que enviou vós na terra valoriza vossos sofrimentos, e portanto não devemos preocupar o que o mundo pensa

para vocês. Aquele que enviou, ele pensa e valoriza. Para você é importante ter aprovação de Deus. Se o Senhor está convosco, vocês iam ser bonitos, o mundo gosta beleza, se Ele está convosco, vocês iam ser ricos, fortes, bons, e ao bom sempre está-se a respeitar.

Agora vou falar de Deus, não como um ser abstrato como dizem os filósofos, dispersado pelo espaço qual ninguém saberá onde, vou falar para aquele Senhor qual estou pregar. Quem pensa para nós, quem observa os nossos atos corrige-nos, castiga-nos, veste-nos, despe-nos, faz-nos nascer e morrer. O que é a morte? O Senhor faz uma operação vê que vocês vão perder muito por isso corta o processo da vossa vida: “para não fazer mais dívidas retira-lhe capital que Eu dei-lhe, agora os tempos não são benéficos deixem para outra altura, traga-me para mim”. Neste processo pensamos que o mundo esqueceu-nos. Mas se o mundo esquece-nos, o Senhor pensa para nós. E o mundo é obrigatório esquecer-nos. Uma moça nunca ia se casar, se ama todos moços; necessário é escolher um só e dizer “este è o meu mundo”. Também na vida este facto e veredicto-vocês è necessário ter um só Senhor. Há muitos deuses no mundo, quem queriam recolher vos, mas vocês necessitam encontrar o vosso Deus com quem è possível viver, desenvolver, enriquecer.

A Bíblia diz: “o Deus não é só no Céu, ele vive nos corações dos humildes”. Portanto a primeira qualidade que vocês è necessário adquirir, para ele conseguir viver em vocês, é humildade. Mas esta humildade não è como humildade de uma ovelha-quando vós espancam ou partem

uma perna, dizem “não há nada a fazer”. Não è humildade quando tiram toda a riqueza e dizem: “estamos humildes”. Humildade è quando tem toda riqueza, força, sabedoria, bom, tem consciência e dizem: ” O Senhor dispõe tu de tudo o que eu tenho”. E, hoje em dia cada um faz o seguinte: todos falam do evangelho e querem consertar o mundo, mas quando o Senhor chega até aos bolsos cheios, gritam: “aqui não podem! Podemos dar metade, mas todo-não”! Quando chega até força, dizem “tu não podes dispor de toda minha força. ”Mas quando temos necessidade rogamos e pedimos que nos ajude e guie. Esta maneira de compreensão humana da vida domina em todas as filosofias desde milhares de anos. E as nossas desgraças vêm exatamente daí. Jesus através de sua vida quis mostrar-nos o caminho.

Muitos cristãos entendem que quando estão cristãos è necessário abandonar o mundo. Vocês podem deixar suas casas, riquezas, esposas, filhos, e ainda assim, continuar pensando neles. Podem retirar-se a um mosteiro tranquilo, e continuar a pensar: “como estará minha mulher, filhos, minha casa”? E isto não significa que os tenha deixado, que não são livres. Deixar as coisas não significa esquecê-las, mas deixar as pessoas livres-deixa a mulher agir como ela sabe, deixa também o filho como sabe. Deixar o mundo significa abandona-lo, não estorva-lo -deixa seguir ele o seu caminho. Podemos parar a corrente de um rio? E necessário deixar seguir o seu caminho; podemos fazer uma coisa -aproveita-lo. De igual maneira não podemos parar a Vida também, só è necessário usar as coisas. Jesus claramente e positivo diz-nos: “Se Me amam”-e devemos ama-Lo; Ele

não diz: “aí de vocês se não Me amam”. Não, o Senhor nunca queria sacrifícios forçados de nós.

A gente diz: “Porque o Senhor Todo-Poderoso não concerta o mundo? “Como o concertar”?-Aquele, que mente, que seque a sua língua: ao que rouba que seque o seu braço”. Mas então teríamos um mundo de mudos e inválidos. Que pensam, seria agradável um mundo assim só com inválidos? Deus, no entanto dá-nos uma direção diametral oposta, ele caminha oposto deste processo e diz-nos quem quer será senhor deve ser servo. Este processo consiste no seguinte: os que são fortes normalmente querem que todos os rios entrem só no seu rio; na Bondada, por exemplo, este processo è precisamente oposto -o Senhor está transbordar-se nos pequenos ribeiros, e em vez de mandar, ele deixa que se mandem a si mesmo. Podem fazer uma pequena experiência na vossa casa: retirem o pensamento de que vocês mandam; ponham na sua mente que são servos do Senhor, assim estão no lugar dele. Procuram o Senhor no Céu mas ele não está lá; quando vocês suspiram e sofrem; Ele está em vocês! E aquilo que, os humanos chamam crescimento, evolução, deve-se a que neste processo o Senhor trabalha. Ele é o melhor trabalhador.

Alguns queixam-se: “Porque Deus não vê os nossos sofrimentos”. Mas Ele diz: “Não tenho tempo, estou muito ocupado com vossos assuntos, estou ocupado com mais importantes vossos assuntos; e quando sobra tempo me ocuparei com seus externos, pequenos equívocos”. Isto não é alegórico, é realidade. Há uma frase nas Sagradas Escrituras, na qual o Senhor dizia: “Eu estava em Israel como

uma carroça carregada, na qual a gente constantemente põe tudo”. Contudo, os sofrimentos que sentimos aqui, são os sofrimentos do Senhor-Ele sofre e chora em vocês: “Eu choro e minha alma está triste”; mas quando dizemos” ò Senhor, perdoa eu causei-Te tantos sofrimentos com atos e pensamentos impuros, “então chegamos aquele verdadeiro caminho quem vai libertar-nos do presente mal. E finalmente devemos deixar o nosso Senhor que de fortaleza em nós. Prendemos-mo com cordas e cravamos-mo. Mas temos que o colocar em paz na sepultura e assim ele vai ressuscitar e vai libertar-nos. E tenham certeza numa coisa: aqueles que atrapalham o caminho dele somos nos humanos; os diabos não atrapalham o caminho do Senhor porque ele colocou a lei de Liberdade, Ele não pode, não quer alterar esta lei; e até quando não chegamos com consciência-subalterno voluntariamente, Ele não vai salvar-nos. A consciência de ser como ele deve penetrar-nos profundamente. Então podemos usar nossas riquezas, forças, virtudes para elevarmo-nos. A quem?-Á nossos irmãos, á nosso próximo. Cada um de vós precisa procurar e valorizar as almas dos seus irmãos e não amar seus corpos.

E posso dizer-lhe que Jesus, quem veio aqui, ainda não abandonou a Terra. Ele vive entre humanos, trabalha entre eles e já e necessário ressuscite em nós. Tenhamos fé, não aquela fé e aquele medo que tinham os judeus: “nós não temos outro rei, só César”. E quando um quanto anos depois o mesmo César destruiu Jerusalém e derrubou o seu templo, eles o negaram. Agora, o homem pode dizer: “César e o meu rei” mas, consequências serão as mesmas.

Permitam-me voltar: primeiro lugar e necessário viver neste mundo, para prepararmos-nos; não podemos viver no Céu porque, ali Calor e Luz são muito fortes. Do mesmo modo que um jardineiro enxerta pinhos retirados de algum lugar alto faz diferentes enxertos até que se climatizem, do mesmo e o Pai Celestial não pode levar-nos daqui e plantar-nos no Jardim do Paraíso. Inclusive o sistema educativo está organizado de igual maneira: passamos laclasse depois 2a classe a seguir secundário, faculdade, bacharelato e mais tarde e entramos no mundo. A todos estes métodos de cultura deve ser adaptado para progredir. Uns Cristão, em minha opinião não deve ser tão estúpido para dizer: “O que o Senhor dá”. Quando vocês já araram sua horta, vocês semeiam o trigo, porque se não semeiam o trigo, que dará o Senhor? -“ervas daninhas e espinhos”. Cultivem vinhedo, plantem-no e ele dará frutos. E segundo a qualidade da vinha que plantem, tais frutos dará: se plantam ramos de baixa qualidade, produzirá uvas ácidas. O Senhor deu ao seu filho uma mente boa, mas vocês que plantaram na mente,-será as sementes darão bons frutos?

Nós queremos ser virtuosos, fortes, ricos; podemos ter: virtude, força e riqueza, e nos necessitamos ter-lha. As condições, em que vivem e se desenvolvem são: semente Divina, lei Divina e equilíbrio Divino. O equilíbrio -e Virtude, a lei-e Sabedoria; condições – Força, semente-a riqueza. Mas perguntarão: “como encontraremos o Senhor”? Muito fácil.

Uma pessoa quis fazer uma brincadeira para irritar alguém e disse:-Agora estamos num jardim que tem maçãs

muito boas. -“Pois eu não vejo nada, comentou o outro, -fechando os olhos. O seu amigo deu-lhe uma bofetada e começou a ver! Do mesmo modo, o Senhor dá-nos uma bofetada e começamos ver. Aqueles de vocês, cujos olhos estão fechados, anseiam que os abram. O mundo atual argumenta e diz “onde está o Senhor?-Ele está nas árvores, nas pedras, na terra”. Mas quando chegam desgraças, cada um vira o rosto para cima e vê que ele está ali e gritam: “o Senhor”! Esta è a causa das desgraças-são as bofetadas que nos dá o Senhor quando nos diz: “Eu os criei para ver não para ficar de olhos fechados”. Assim que para nos elevarmo-nos devemos obter o estado das crianças estar buscando e ser recetivos.

Agora, lhes direi outra coisa, qual é o método de acordo ao qual devemos trabalhar? De agora em diante devemos estar sempre ligados mentalmente e com coração com todas as pessoas da terra, porque a salvação está nas nossas orações em conjunto. -“A união faz a força” e quando as mentes e corações dos humanos estão unidos vira a Terra o Reino de Deus. Um amigo que amamos verdadeiramente, não devemos procurar defeitos-ele como nos pode ter; os defeitos são roupas externas, com as quais esta vestido. Mas a alma humana é pura, não pode se destruir. Nada pode corromper a alma Divina, pode sujar-se exteriormente, mas não pode interiormente, porque o Senhor habita nela. È impossível destruir algo que o Senhor protege. Podemos submeter-nos perante o mundo, exatamente como o fez com Cristo, quando Pilates lhe disse: “eu tenho o poder de te crucificar”. -Submeto-me a Aquele que te deu este poder

mas minha alma é livre”. Temos que submeter-nos aos sofrimentos temporários. Nos não podemos compreendê-los, mas quando morremos e ressuscitemos, vamos compreender porquê forem estos.

Todos até agora estão atormentados por tremores e medos na Vida. Mas isto não é Vida. Vida è quando estamos cheios de nobres sentimentos. Feliz é aquele que se alegra por ter podido fazer algo bom sem interesse; Alguém o ofende; não tirem o chapéu, nem lhe apertem a mão; podem apertar a mão mas sem que signifique uma saudação; podem tirar o chapéu, sem que seja sinal de respeito. Normalmente tiramos o chapéu a alguém superior a nós, como dizendo; “e possível aumentar -me”? Tem um peixe diabólico no mar que saúda a todos que encontra no seu caminho. E o homem aperta a mão de outro; porque?-Estes diabólicos dedos da mão humana falam muito; por exemplo o dedo mindinho diz: “Podes dar-me dinheiro, preciso começar negócios, já perdi muito, fui roubado, podes-me ajudar”? O anelar: “desejo fama de pintor e conhecimento”! O médio: “Quero direitos e privilégios”! Indicador: “Necesito honra e respeito”! Polegar: “Quero força e aptidão”! O saudado se pode e deseja, vai dar-mo. E iriam os dois e mais tarde os três em sociedade e formarão uma coterie, mas não encontrarão o que procuram.

No final vem Jesus e diz: “Aquilo que procuram-riqueza, Força, Conhecimento, Bondade, Eu posso dar-vos. Não há ninguém entre vocês, que deixou seu pai e sua mãe por Min, que não há recebido a futura vida centos de vezes mais.” Este è o Homem, quem pode dar-nos a

mão, quem pode dar riqueza, e Força, e Conhecimento, e Bondade. Mas a gente diz: “Lê -vem-no, crucifiquem-No”, ao que Pilates diz: “você estão – O a perder”. Jesus, agora também está a vossa frente e eu digo-vos: “Este é o Homem que procuram, o único Homem, que pode encher os vossos corações com paz, dar-vos mente, saúde, posição social, elevarmos, mostrar-vos caminho, iluminar a sua mente. “Perante vossa dúvida dizem: “Mostra-nos para vermos”!

Lhes darei uma comparação: se uma pessoa aparece a noite de longe com uma pequena vela, digo-vos: “Este é homem que traz-vos luz”. Mas vocês vêm a vela, e não veem o homem. Quando o verão?-Quando nasce o sol. Procurem por si mesmo a Luz, que traz o Homem-esta ajudar-vos-á a encontrar o Caminho, que devem seguir. Assim terão que entender a questão.

Lhes darei outra comparação mais clara: suponham que vós levais a uma rica, mas escuro salão, e digo-vos: “Este salão está cheio de belas decorações, de grandes riquezas, ali neste canto tem isto naquele tem isto e isto”. -“Pode ser quem sabe, mas não vejo nada” -dizem. Levo uma vela, então os objetos próximos começam a perfilar-se: levo mais uma vela, os objetos perfilam-se mais claros; Se aumentamos as velas, o salão progressivamente ficará mais iluminado; se acendo lâmpada elétrica os objetos ficarão claros, mas quando chega a luz do dia, vê tudo. O mundo e como este salão e cada um de nos deve ser portador de luz-levando uma vela. E quando entramos com todas as velas e juntámo-nos, assim aumentamos a luz e veremos mais. Os vossos cérebros são como as velas. Eu

não gosto de pessoas que andam de velas apagadas, gosto dos que andam com velas acesas, como se fosse Sexta-Feira Sagrada. Cada um de nós deve ser como uma vela acesa, Fiel, Afetuosa, Bondosa. Mas e um grande erro se alguém e como uma vela apagada.

Perguntam: “Que fazemos”? Devemos rezar uns pelos outros, enviar bons pensamentos aos seus amigos, rezar por eles, querer que sejam abençoados e quando o Senhor abençoa eles, vai abençoar vocês também. -Mas porque devemos rezar?-No verão de 1899 na região Novi Pazar houve uma grande seca. Os turcos de trinta e nove aldeias juntam-se e rezam para chuva-e começou a chover. Os búlgaros disseram: “Deus quando envia chuva para eles, vai enviar e para nós, mas não choveu nas suas aldeias e os gados com fome ficaram magricelas. Quando a gente reza, reza tu também-e tu deves fazer o teu pedido; O Senhor não vai abrir outra coluna só para vocês se não rezas. Oração tem uma força grande e a gente contemporânea deve ser gente de oração -com a oração vamos preparar a nossa mente e o nosso coração. Não devemos rezar só para si, isto e egoísmo.

Não quero ocupar-me com mentes de humanos, o meu desejo e ocupar-me com coração deles, porque todo mal está escondido no coração. Mesmo o Senhor diz: “meu filho dá-me o coração”! Temos que começar agora uma purificação, como na Páscoa -abrimos as janelas e lavamos o chão. Todos nós queixamos baixo do mesmo fardo, a desarmonia e comum: homem e mulher não se põem de acordo -dividem casa, o dinheiro, a mulher está descontente que só o homem tem o dinheiro. Seja o homem ou a

mulher que tem o dinheiro, não faz diferença – chegam a acordo quem vai ser o caixeiro. Discutem quem terá o primeiro lugar na casa seja galinha ou galo cantar. Que galinhas e galos? Isto não conta importância nenhuma na Vida; Já diz, importante e outro.

Jesus veio e está trabalhar. E quando a Luz chega ela vêm devagar, em silêncio, sem ruído. Ele não vem como trovoadas, como alguns esperam. E assim é possível mas o Jesus não está ali. Quando o profeta Elias foi no deserto e se dedicou a oração e jejum, quando chegou temporal e fogo, Elias cobriu seus olhos, Deus não estava no temporal nem no fogo, estava voz gentil que falava. O Senhor não está nos vossos sofrimentos, nas vossas forças, nos vossos conhecimentos. Onde é? -É no Amor. Se amam, Ele é em vocês. Se não amam, Ele não está. E vocês devem amar-esta é a Lei. Nós não amamos, esperamos que os outros nos amem. Isto significa que nós estamos sentados a frente da lareira e esperamos alguém outro trazer lenha para aquecer-mos. Nós, nós próprio devemos ter este combustível, do qual dá para outros aproveitar.

Nós, que seguimos a Cristo, quem nos deu suficiente força, devemos finalmente deixa-Lo entrar em nós. Agora eu deixo-vos este Homem. Aceitaram -No ou crucificarão -No; deixarão entrar ou dirão “não O queremos” -Esta é questão que devemos resolver. Se dizem: “Deixe-O, Ele é o nosso Senhor”, vocês resolveram a questão e chegará a bênção. E então se cumprirão as palavras das Escrituras: “Eu e o Meu Pai viremos para fazer casa em vocês”. Então, a luz estará nós e todos nós reconciliaremos.

SETNA ROCZNICA „SIŁA I ŻYCIE”

182

Setna rocznica ważnych wydarzeń historycznych bywa na ogół przyjmowana jako dostatecznie długi okres czasu, pozwalający zarówno na obiektywną ocenę wartości tych wydarzeń oraz na głębsze zrozumienie kontekstu historycznego, warunków i okoliczności, które stworzyły tło historyczne wydarzeń.

Jedno z ważnych wydarzeń dla narodu bułgarskiego (i nie tylko), dla którego rok 1914 stanowi początek, to rozpoczęcie cyklu niedzielnych lekcji, głoszonych przez Mistrza duchowego Beinsa Duno (Petr Dynow). Coroczne opublikowanie tych lekcji rozpoczyna się rok później, pod ogólną nazwą „Siła i Życie”.

Słowo, zawarte w lekcjach stopniowo budzi w każdej duszy głębokie i pierwotne dążenie do doskonałości; dążenie, założone w niej od chwili jej stworzenia.

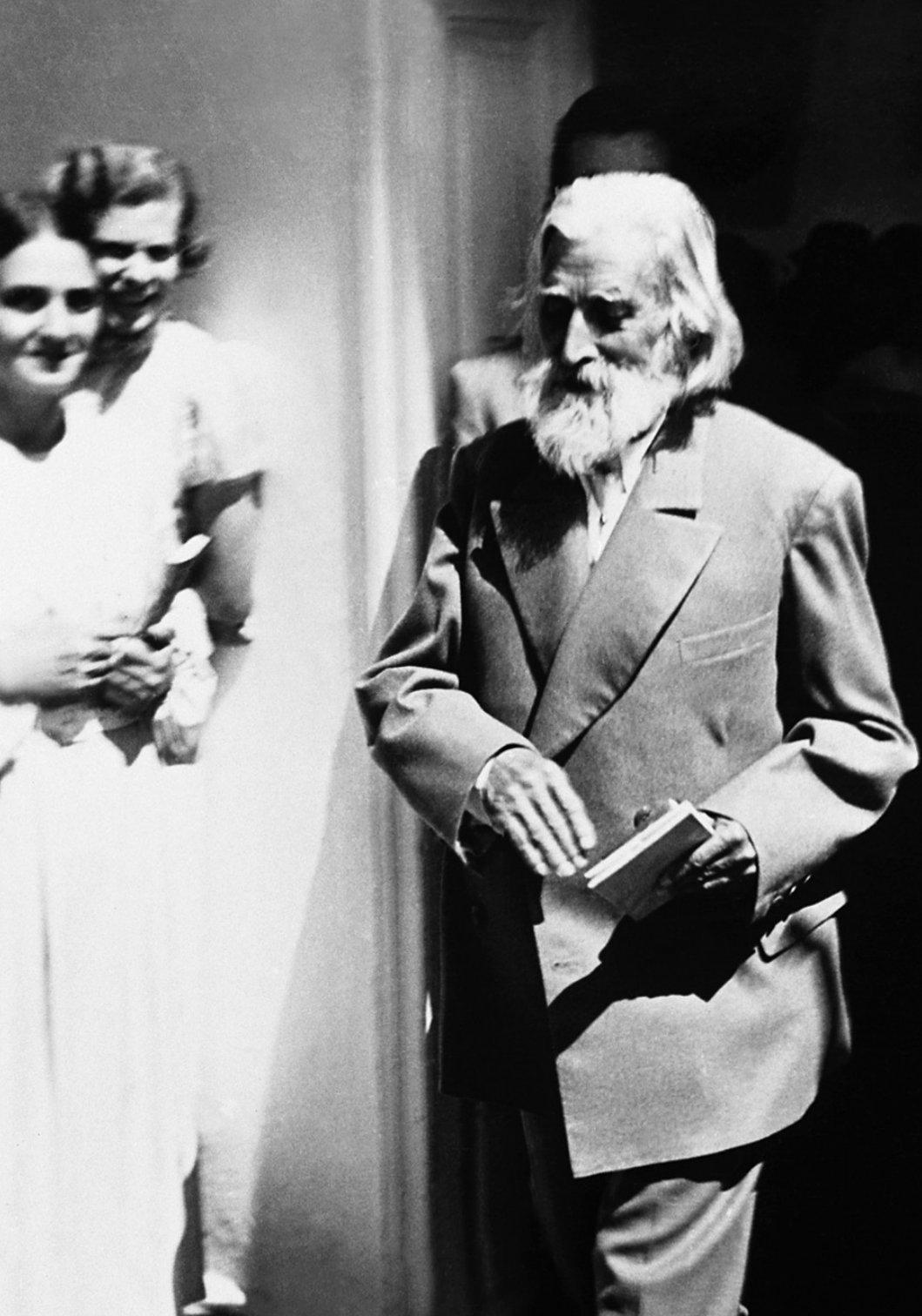
Już sto lat niedzielne lekcje „Siła i Życie” są nieustającym życiodajnym źródłem dla każdej rozumnej duszy. Słowo, przekazane w lekcjach działa w trzech głównych kierunkach:

- budzi duszę do Boskiego Życia i kształtuje ciało duchowe człowieka;
- kształci i wspiera na drodze duchowej, daje stopniowo świętą wiedzę o Wszechświecie, o działaniu i celach Kosmicznego Rozwoju, o Wielkiej Prawdzie Życia;
- wyzwala duszę ludzką z iluzji życia powszedniego, odkrywając jasną przyszłość Rozumnego życia.

To potrójne działanie Słowa jest bezpośrednio oparte na trzech podstawowych zasadach Nowej Nauki – Miłości, Mądrości i Prawdzie.

Do dzisiaj, sto lat po pierwszej lekcji „Oto Człowiek”, uniwersalny język Ducha głosi nieprzemijające wartości braterstwa, wolności, szacunku, solidarności i Miłości.

Mirosław Baczew
Sofia, 2014 r

OTO CZŁOWIEK

*Wykład Mistrza Petra Dynowa
z 29 marca 1914 roku, Sofia*

*„Jezus więc wyszedł na zewnątrz
w koronie cierniowej i w płaszczu
purpurowym. Piłat rzekł do nich:
„Oto Człowiek”.*

(Ew. wg św. Jana, 19 : 5)

Słowo „człowiek” w języku bułgarskim oznacza istotę, która żyje cały wiek; ale w pierwotnym języku, w języku, w którym to zdanie zostało wypowiedziane, „człowiek” ma inne znaczenie, oznacza „Jezus, Człowiek, który przychodzi na Ziemię, Brat cierpiących”. Jak mamy rozumieć te słowa? Gdy staniemy przed ludźmi, czy mogliby oni powiedzieć o nas „Oto Człowiek”? Żeby zaszczycić się tą nazwą, człowiek powinien posiadać cztery cechy: być bogatym, być silnym, posiadać wiedzę, zalety. Może ktoś zapyta: „Co ma tu do rzeczy bogactwo?” Bogactwo, to grunt, to warunki, żeby człowiek mógł rozwijać się; to grunt, na którym rośnie w siłę. Siła zaś wnosi ciepło i światło, które wpływają na rozwój i wzrost. Jeśli chodzi o wiedzę, za jej pomocą należy pojmować i regulować życie. Zbiór zalet, to cel, do którego dążymy.

Często ludzie zadają pytanie: „Co mamy robić?” Zasiajcie ziarno pszenicy i ono wam pokaże co należy robić. „W jaki sposób?” Zapewnijcie wilgoć i wtedy promienie Słońca wskażą dokąd dąży ziarno pszenicy – do Słońca, do źródła życia. Tak samo my, jak ziarno pszenicy, powinni-

śmy wzrastać, dążyć do Boga. Może ktoś powie: „Przecież ziarno jak wyrośnie, nie sięga do Słońca; a ja chcę znaleźć Boga”. Nie potrzebujesz wiedzieć gdzie jest Bóg, tylko powinienes dążyć do Niego. Ziarenko pojęło czym jest Słońce i bierze to, co jest mu potrzebne. To samo prawo dotyczy nas, my powinniśmy osiągnąć ten sam wynik. Będziemy zasiani, w życiu na pewno będziemy mieć trudności, które stanowią te niewielkie, ale niezbędne przeszkody, jakie ma również ziarno pszenicy. Potrzebny jest pewien nacisk, potem rozpocznie się proces wzrastania, zdobywania wiedzy; gdy dojrzejemy, osiągniemy nasze zalety. Trzeba nas zasiać, położyć na nas trochę ziemi, żebyśmy odczuwali pewien nacisk. Następnie musimy rosnać, zdobywać wiedzę i gdy ta wiedza osiągnie niezbędny poziom, powinna się przekształcić w ziarno pszenicy. Wtedy Gospodarz wyśle żniwiarzy, po czym On oddzieli to, co jest potrzebne od niepotrzebnego – pszenicę od plewy. Pan zabierze to, co jest Mu potrzebne: ziarno do spichlerza, a plewa – do stodoły.

Przeczytałem wam rozdział 19 Ewangelii wg św. Jana by wskazać te cztery cechy, które Chrystus miał na krzyżu – cztery cechy, które my również powinniśmy posiadać: zalety w miejscu głowy, która nie została przykuta, po lewej stronie – wiedzę, po prawej – siłę, przy nogach – bogactwo. Wtedy powstanie obraz Człowieka przykutego; gdy bogactwo, siła i wiedza zostaną przykute, ich soki wzniosą się do głowy, do zalet. Gdy Pan zechce uczynić człowieka dobrym, przykuwa go do krzyża – przykuwa jego bogactwa, siłę, wiedzę. Co oznacza przykuć kogoś? Zostaje za-

mknięty, żeby nikt nie mógł go zabrać, bo Pan będzie nim dysponował. Pan mówi do niego: „Gdy Ja pracuję, będziesz stał spokojnie.” Ponieważ człowiek nie chce stać spokojnie, Pan mówi „Przykujcie go, żeby stał spokojnie, bym mógł pracować.” A więc gdy nas przykują do krzyża, nie powinniśmy płakać, dlatego że Pan wtedy dla nas pracuje. Nieszczęśliwy jest ten, który nie jest przykuty do krzyża. Kto chce, aby Pan zajmował się nim, musi przejść przez ten proces rozwoju. Mówię wam alegorycznie.

Zanim rozpocznie się proces rozwoju, należy mieć wiarę, niezachwianą wiarę w ogólny Boski Plan, który obejmuje wszystkie istoty, które Bóg stworzył. Nie powinniśmy wątpić w Boga, ponieważ On jest doskonały i wszechmogący; przecież Jezus mówi: „To, co jest niemożliwe dla człowieka, dla Boga jest możliwe.” Drogi Boże są niezbadane. Niedopuszczalna jest myśl, że drogi te mogą być wypaczone albo zablokowane – nie jest to możliwe.

Gdy zostaniemy zaproszeni i ruszymy drogą Boską, powinniśmy mieć tą czystą wiarę, jaką mają dzieci i unikać błędów jak w niżej podanym przypadku. W Anglii pewien wybitny malarz chciał namalować obraz, przedstawiający skrajną nędzę. Dnie i miesiące poszukiwał w Londynie osobę, odpowiadającą jego zamiarom. W końcu spotkał obdartego chłopczyka, który bardzo pasował i pomyślał sobie – „oto twarz, która pomoże mi namalować obraz!” Podszedł do chłopca, podał mu swoją wizytówkę i powiedział: „Proszę przyjść za cztery dni, abyśmy omówili sprawę.” Dziecko, widząc elegancko ubranego człowieka pomyślało sobie, że nie powinno pokazywać się podartym

ubraniu; poszło wtedy do znajomych, aby pożyczyć ubranie i pokazać się tak, jak należy przed wysoce postawioną osobą. Przyzwoicie ubrane poszło do malarza. „Kto ty jesteś?” zapytał go malarz. „Jestem ten a ten.” – „Proszę opuścić dom! Gdybym potrzebował dobrze ubranych, takich jest tysięcy. Ja potrzebuję cię takiego, jakiego widziałem cię wtedy.”

Z nami jest tak samo. Gdy Niebo zaprosi nas do pracy, chcemy przebrać się w najlepsze szaty. Ale moc nie tkwi w naszych garniturach, kapeluszach, rękawiczkach, krawatach, zegarkach – one nie są istotne. Siła jest w naszym umyśle, w naszym sercu, w szlachetnych porywach i w dążeniu do dobrych uczynków. Gdy to osiągniemy, reszta sama pojawi się w swoim czasie. Czyżby, idąc do Nieba, mamy brać ze sobą ubrania stąd?

Gdy Pan przywoła nas do Nieba, rozbiera nas tutaj; On nie chce naszych łachmanów, a mówi: „Przyprowadźcie go, tak jak jest.” Gdy ktoś umrze, każdy odwraca się od niego, nawet ci, którzy kochali go, mówiąc „Zabierzcie go, czym prędzej!” Gdzie jest wtenczas ich miłość? Ale Pan nie odwraca się od niego, a mówi: „Przyprowadźcie go, potrzebuję go takim, jaki jest.” Zaczyna rozmawiać z nami – a nie tak, jak niektórzy sądzą, że zmarli wyzwala ją się. Pyta nas: „Co, zrozumiałeś życie? Czy rozumiałeś sens życia, które ci dałem?”

W tej właśnie rozmowie Pan tworzy Swój wzniosły obraz*; wtedy rodzi się ten proces – ludzie, odprowadzając zmarłego płaczą i wymieniają wszystkie jego zalety, tzn. widzą boski obraz, złożony z tych zalet.

Powinniśmy znosić cierpienia, które na nas spadają i uczyć się od nich. Jezus przez swoje cierpienia na Ziemi chciał dać nam przykład, jak mamy podporządkować się temu Boskiemu procesowi. On mówi: „Czy nie mógłbym poprosić Ojca Mojego aby wysłał tysiące aniołów aby uratować mnie? Ale gdybym nie wykonał tego, po co przyszedłem, w jaki sposób ludzie zostaną zbawieni?” Jezus też chciał sam wznieść się w rozwoju. Dla was, którzy jesteście na Ziemi, pewnego dnia nadejdą burze, trudności, być może, taki sam los. Nie należy jednak uważać tego za nieszczęście, bo gdzie nie ma cierpień, nie ma bogactwa; tam, gdzie istnieją smutki, istnieją radości; gdzie jest śmierć, jest zmartwychwstanie. Ten, który nie chce brać udziału w cierpieniach ludzkości, nic nie zyska. A czym są cierpienia? Następstwem naszych błędów, popełnionych kiedyś z braku umiejętności. Te błędy właśnie bywają naprawiane przez proces cierpień.

Proces ten jest metodą dostosowania się i dojścia do tych wyższych, wzrastających wibracji, które oczekują nas w Niebie. Należy przeżyć sto smutków, żeby móc przeżyć jedną Boską Radość. Wtedy właśnie docenimy tę Radość i będziemy mogli ją zachować. Bóg zaczyna od cierpień, żeby nas zahartować, tak, jak kowal hartuje żelazo,

*– autor nieraz porównuje ewolucję, duchowy rozwój człowieka w kierunku doskonałości do malowania pięknego, Boskiego obrazu. Proces ten kierowany jest przez Boga, ale człowiek świadomy powinien tak samo pracować nad swoim doskonaleniem, tzn. brać udział w „malowaniu Boskiego obrazu”. Z tej racji nie należy potępiać ludzi, dlatego że wszyscy my jesteśmy „niedokończonymi obrazami” – nie osiągnęliśmy jeszcze doskonałości.

by nadawało się do pracy – w ten sposób będziemy mogli znieść Radość, która później nadejdzie.

Każdy z nas jest potrzebny, bardzo potrzebny Panu. Dla świata możecie nie mieć żadnej wartości, możecie być zerem, dla Boga jednak jesteście ważną jednostką. Tylko Pan, Który wysłał was na Ziemię, docenia wasze cierpienia, więc, nie powinniście martwić się jaką opinię ma świat o was. Ten, Który was wysłał, On myśli o was i was ocenia. Ważna dla was jest aprobatą Boga. Jeżeli Pan jest z wami, będziecie piękni, a świat lubi to, co piękne; jeżeli On jest z wami, będziecie bogaci, silni, dobrzy, a Dobro zawsze jest respektowane.

Teraz będę mówił o Bogu nie jako o istocie abstrakcyjnej, jak mówią filozofowie, istocie, rozproszonej w przestrzeni, niewiadomo gdzie znajdującej się. Pan, o Którym wygłaszam kazania myśli o nas, obserwuje nasze postępowanie, naprawia, koryguje, karze, ubiera, rozbiera – sprawia, że rodzimy się i umieramy.

Co to znaczy umrzeć? Pan przeprowadza operację, widzi, że straciecie wiele i wtedy skraca proces waszego życia, mówiąc: „Żeby nie zaciągnął więcej długów, zabierzcie mu kapitał, który mu dałem; warunki teraz nie są sprzyjające. A teraz przyprowadźcie go do Mnie!” Wtenczas nam się zdaje, że świat zapomniał o nas; gdy świat zapomniał, Pan o nas myśli.

Świat koniecznie powinien o nas zapomnieć. Tak samo, dziewczyna nigdy za mąż nie wyjdzie, jeżeli kocha wszystkich chłopaków – powinna wybrać jednego i powiedzieć: „To jest mój świat.” W całym życiu sprawa stoi w

ten sposób – powinniście mieć jednego Pana. W świecie jest wiele bogów, którzy chcą wami zawładnąć, ale powinniście znaleźć swojego Pana, z Którym możecie żyć, rozwijać się, wzbogacać się.

Pismo Święte głosi: „Bóg nie jest tylko w Niebie, On żyje w sercach ludzi pokornych.” Z tego wynika, że pierwszą cechą, którą powinniście wyrobić w sobie, żeby On mógł żyć u was, to pokora. Nie chodzi jednak o pokorę, jaką ma owca – kiedy was pobiją albo połamią wam nogi, powiedziec: „Nic nie da się zrobić!” Nie jest pokorą, gdy zabiorą wam całe wasze bogactwo abyście powiedzieli: „Ukorzyliśmy się.”

Pokorą jest, gdy dysponujecie wszystkimi bogactwami, siłą, wiedzą, dobro, świadomie powiedziec: „Panie, Ty dysponujesz wszystkim, co ja posiadam!” Co robią ludzie teraz?!: Każdy poucza innych według Ewangelii, chce zrobić porządek na świecie, ale gdy Pan dotknie ich wypchane portfele, od razu w krzyczą: „Tego nie wolno! Połowę, najwyżej, możemy dać, ale wszystko, to nie.” Jeśli chodzi o siłę, to samo mówią: „Nie możesz dysponować całą moją siłą.” Ale gdy potrzebujemy wsparcia, wymagamy i prosimy Go, aby nami kierował i pomagał nam. Ten sposób ludzkiego pojmowania życia od tysięcy lat przeważa we wszystkich światopoglądach. Wszystkie nasze nieszczęścia wywodzą się właśnie z tego. Natomiast Jezus Swoim życiem chce wskazać nam właściwą drogę.

Wielu ludzi uważa, że będąc chrześcijanami, powinni odejść od świata. Możecie zrezygnować ze swoich domów,

bogactw, żon, dzieci, ale mimo tego myśleć o nich. Możecie oddać się w odosobnionym klasztorze i nadal myśleć: „Co się dzieje z moją żoną, z dziećmi, z domem?” Oznacza to, że nie zrezygnowaliście z nich, że nie jesteście wolni. Zrezygnować ze świata nie znaczy zapomnieć o wszystkim; oznacza dać swobodę ludziom – zostawić żonę, aby postępowała według swojego uznania, zostawić syna aby postępował według swojego uznania.

Zrezygnować ze świata oznacza opuścić go, nie przeszkadzać mu – niech idzie swoją drogą; czy możemy zatrzymać prąd rzeki? Powinniśmy zostawić rzekę, aby płynęła swoją drogą; jesteśmy w stanie zrobić tylko jedno – korzystać z rzeki. Tak samo nie jesteśmy w stanie zatrzymać życia, powinniśmy tylko z niego korzystać.

Jezus wyraźnie i zdecydowanie mówi nam: „Jeżeli kochacie Mnie” – i my powinniśmy kochać Go; nigdy nie mówi: „Biada wam, jeżeli nie miłujecie Mnie!” Nie, Pan nigdy nie wymaga od nas ofiary siłą.

Ludzie mówią: „Dlaczego Pan, będąc wszechmogącym, nie zrobi porządek na świecie?” – Jaki porządek? „Temu, co kłamie, żeby uschnął język; temu, co kradnie, żeby uschła ręka.” Ale wtedy mielibyśmy świat, pełen niemych i kalek. Jak się wam wydaje – czy byłby przyjemny taki świat, pełen niedołączonych ludzi? Pan natomiast stosuje przeciwną metodę, odwrotny proces mówiąc, że ten, który chciałby być panem, powinien być sługą. Proces ten polega na tym: bogaci, potężni ludzie zazwyczaj chcą, żeby wszystkie rzeki wpadały do ich własnej rzeki; natomiast tam, gdzie panuje Dobro, sytuacja jest odwrot-

na – Pan rozlewa się na małe rzeczki i zamiast kierować nimi, zostawia je, aby one same kierowały sobą.

Możecie zrobić mały eksperyment w waszym domu – porzucić myśl być osobą kierującą; zamiast tego zostańcie sługą, bądźcie sługą w imieniu Boga. W ten sposób zejdziecie na miejsce Boga. Wy poszukujecie Boga w niebie, ale On nie znajduje się tam – gdy wy cierpicie i stękać, On jest u was. To, co ludzie nazywają postępem, wyrastaniem wywodzi się z pracy Boga; On jest najlepszym robotnikiem.

Niektórzy narzekają: „Dlaczego Bóg nie zauważa naszych cierpień?” Na to On odpowiada: „Nie mam czasu, jestem bardzo zajęty waszymi sprawami, o wiele ważniejszymi waszymi sprawami. Gdy będę miał czas, zajmę się również waszymi drobnymi, zewnętrznymi nieporozumieniami.” To nie jest alegoria, a rzeczywistość. Jest wiersz w Piśmie Świętym, w którym Pan mówi: „Byłem dla Izraela jak naładowany wóz, do którego ludzie ciągle dokładają wszystko.”

Cierpienia, które doznajemy, są cierpieniami Boga; On cierpi i płacze w nas. Mówimy: „Ja płaczę, smutna jest moja dusza”. Ale jeżeli powiemy: „Wybacz mi, Panie, zadałem Ci tyle cierpień swoimi nieczystymi myślami i czynami!”, tylko wtedy dojdziemy do prawdziwej drogi, która zbawi nas od współczesnego zła. Poza tym, należy pozwolić naszemu Panu, aby umocnił się w nas; myśmy Go związali linami i zakuli. Należy położyć Go do grobu i zostawić w spokoju – wtedy On zmartwychwstanie i wyzwoli nas. Bądźcie pewni co do jednego – to my, ludzie,

stawiajmy przeszkody na Jego drodze. Diabły nie stawiają przeszkód na drodze Pana.

Ponieważ On położył podwaliny prawa wolności, On nie może i nie chce zmienić tego prawa. Dopóki my nie osiągniemy poziomu świadomości, aby z własnej, swobodnej woli podporządkować się, On nas nie zbawi. Potrzebna jest nam głęboka świadomość upodobnienia się do Niego. Wtedy będziemy korzystać ze swojego bogactwa, siły, zalet na podniesienie naszych braci, naszych bliźnich. Każdy powinien cenić dusze swoich braci, a nie ich ciała.

Mogę wam powiedzieć, że Jezus, odkąd przyszedł tutaj, nie opuścił Ziemi. On żyje między nami, pracuje między nami i już nadszedł czas, aby zmartwychwstał w nas. Powinniśmy mieć wiarę, ale nie wiarę i strach, jakie mieli Żydzi: „My nie mamy innego króla oprócz Cesarza!” ; po paru latach, gdy Cesarz zburzył Jerozolimę i ich świątynię, oni się jego wyrzekli. Teraz człowiek tak samo może oświadczyć „Moim królem jest Cesarz!”, ale i następstwa będą takie same.

Wróćmy na początek. Musimy żyć w tym świecie, żeby przygotować się – nie możemy żyć w Niebie, dlatego że ciepło i światło tam są za mocne. Tak, jak ogrodnik, chcąc hodować sosny, wzięte z bardzo wysokich gór, przesadza je w coraz niżej położonych miejscach, żeby się zaaklimatyzowały, tak samo Ojciec Niebiański nie może nas wziąć i posadzić prosto w Ogrodzie Rajskim. System szkolny jest tak samo zorganizowany: najpierw idziemy do pierwszej klasy, następnie do drugiej, potem do wyższych

klas, na uniwersytet i w końcu wchodzimy do świata. Takie są metody kultury, którym podporządkowuje się każdy, kto chce robić postępy. Moim zdaniem, chrześcijanie nie powinni postępować niemądrze, mówiąc: „Jak Bóg da”. Każdy z was, gdy ma pole zaorane, siew pszenicę, bo jeśli nie zasieje pszenicy, co Bóg da? Chwasty i ciernie. Obrabiajcie winnicę, zasadźcie ją i ona da owoce. Jakie winorośle zasadzicie, takie owoce będziecie mieli – jeśli winorośle nie są dobre, owoce będą kwaśne.

Bóg dał waszemu dziecku dobry umysł, ale co wy posialiście w nim – czy to były nasiona, dające dobry owoc? Chcemy być bogaci, mocni, posiadać zalety. To jest możliwe i jest potrzebne – posiadać bogactwo, siłę, zalety. Warunki, potrzebne dla istnienia i rozwoju, to Boski załączek, Boskie prawo i Boska równowaga. Równowaga – to zbiór zalet, prawo – to wiedza, otaczające warunki – to siła, załączek – bogactwo.

Może ktoś zapyta: „Jak znaleźć Boga?” Bardzo łatwa sprawa. Dwóch przyjaciół przebywało w sadzie, jeden mówi: „Jakie piękne jabłka!” Drugi, żeby go drażnić, zamknął oczy i mówi: „Nic takiego nie widzę!” Wtedy pierwszy wymierzył mu policzek, tak że on otworzył oczy i wszystko zobaczył. Podobnie Bóg czasami spoliczkuje nas i wtedy zaczynamy widzieć. Ci, którzy mają oczy zamknięte, niech proszą aby otworzyły im się oczy.

Współczesny świat rozważa argumenty i pyta: „Gdzie jest Bóg?” – „On jest w drzewach, w kamieniach.” Ale gdy nadejdzie nieszczęście, każdy podnosi wzrok do góry, widzi, że On jest tam i wola: „Panie!” Po to są nieszczę-

ścia – one są policzkiem, który Bóg nam wymierza, mówiąc: „Stworzyłem was, abyście patrzyli; nie po to, byście stali z zamkniętymi oczami!” Z tego wynika, że powinniśmy być jak dzieci – być poszukującymi i pojętymi.

Powiem wam jak powinniśmy pracować od tej chwili. Powinniśmy zawsze być związani umysłem i sercem ze wszystkimi ludźmi na ziemi, ponieważ zbawienie zależy od naszych wspólnych modlitw – „Jedność stwarza siłę”. Gdy umysły i serca ludzi połączą się, wtedy nastąpi Królestwo Boże na Ziemi.

Nie należy szukać wad u przyjaciela, którego naprawdę kochamy. On, tak samo jak my, może mieć wady. Wady, to zewnętrzne ubranie człowieka; ale ludzka dusza jest czysta, ona nie może ulec zepsuciu, nie może być zniszczona. Nikt nie jest w stanie zepsuć waszą Boską duszę. Można ją zepsuć z zewnątrz, ale nie wewnątrz, ponieważ Bóg mieszka w niej. A zburzyć coś, czego Bóg chroni, jest nie do pomyślenia.

Możemy podporządkowywać się światu, tak, jak Jezus odpowiedział Piłatowi; na jego słowa „Ja mam władzę ukrzyżować cię” Jezus odrzekł „Podporządkowuję się Temu, Który dał ci tę władzę, ale moja dusza jest wolna.” Musimy podporządkować się tymczasowym cierpieniom; nie jesteśmy w stanie zrozumieć ich, ale gdy umrzemy i zmartwychwstaniemy, wtedy pojmiemy sens ich istnienia. Wszyscy ludzie dotychczas dręczeni są obawami i niepokojem; to nie jest normalne życie. Życie jest dobre, gdy człowiek wypełniony jest szlachetnymi uczuciami. Szczęśliwy jest ten człowiek, który cieszy się, że wykonał dobro bezinteresownie.

Ktoś was obraził i wy nie chcecie przywitać się z nim, nie chcecie podać mu ręki. Można podać rękę a jednak nie przywitać się; można zdjąć kapelusz, nie wyrażając szacunku.

Zazwyczaj zdejmujemy kapelusz przed osobą wyżej postawioną. Najczęściej w tym jest interes: „Czy możesz mi pomóc, żebym awansował?” Czasem chwytanie kogoś za rękę jest wyrachowane. Każdy z palców ręki, która chwytta, może wyrażać diabelnie wyrachowaną prośbę; na przykład mały palec mówi: „Czy możesz pożyczyć mi pieniądze? Muszę rozpocząć handel, ale mam straty, obrabowano mnie. Czy możesz mi pomóc?” Sercowy palec: „Pragnę talentu i sławy malarza!”; Palec środkowy: „Chcę mieć prawa i przywileje.” Wskazujący: „Potrzebuję szacunku i poważania!”; kciuk: „Ja chcę siłę i umiejętności.” Ten, którego powitano, jeżeli jest w stanie i jeżeli chce, zadowolony te pragnienia. W ten sposób zbiera się dwóch, trzech, tworzą klikę, ale nie osiągają tego, co chcą.

Wreszcie przyszedł Jezus i powiedział: „To, co wy pragniecie: bogactwa, siły, wiedzy, dobroci – Ja mogę wam dać. Nie ma takiego człowieka, który zostawił ojca i matkę i poszedł za Mną, aby nie otrzymał stokrotnie w przyszłym życiu.” (Ew. wg św. Mateusza, 19:29). Oto Człowiek, Który może podać nam rękę, Który może dać nam bogactwo, siłę, wiedzę, dobroć. Ale ludzie powiedzieli: „Precz z nim, ukrzyżujcie go!”, na co Piłat odrzekł: „Traciecie Go.” Jezus dzisiaj znowu stoi przed wami i ja mówię wam: „Oto Człowiek, Którego potrzebujecie, Człowiek, Który jedyny potrafi przynieść spokój waszym sercom, dać wam mądrość, dać

wam zdrowie, pozycję w społeczeństwie, może podnieść was, wskazać wam Drogę, rozjaśnić wasz umysł.” Ale wy ze swoimi wątpliwościami mówicie: „Pokażcie Go nam, chcemy Go zobaczyć!” Odpowiem wam pewnym przykładem: wieczorem, z dużej odległości zbliża się człowiek, noszący małą zapaloną świecę. Mówię wam: „Oto człowiek, który przynosi wam światło.” Wy widzicie jednak tylko światło, człowieka nie widać. Kiedy będzie można go zobaczyć? Kiedy słońce pojawi się.

Szukajcie światła, które Człowiek niesie – ono wam pomoże znaleźć drogę, którą powinniście iść. W ten sposób należy pojmować sprawę. Dam wam jeszcze inne, bardziej klarowne porównanie. Przypuśćmy, że wprowadzam was do dużego, z bogatym wystrojem, ale ciemnego pokoju i mówię: „To jest pokój, w którym są zebrane olbrzymie bogactwa, cudowne ozdoby, w tamtym kącie jest to, w innym zaś tamto”. „Być może, przecież nic nie widzę”, sprzeciwicie się. Gdybym przyniósł małą świeczkę, będą widoczne zarysy bliższych przedmiotów; jeśli dodam jeszcze jedną, zarysy staną się wyraźniejsze. Dodając świec, pokój staje się coraz bardziej oświetlony; gdy włączymy żarówkę elektryczną już widać wyraźnie, a gdy nadejdzie światło dzienne widać wszystko.

Świat jest podobny do tego pokoju i każdy z nas powinien wносить światło, mieć świecę. Gdy wejdziemy ze świecami i zbierzemy w jednym miejscu, ujrzymy wiele. Mózgi wasze, to świece. Ja nie lubię ludzi, którzy niosą zgaszone świece; lubię tylko takich, którzy niosą zapalone świece. Każdy z nas powinien być zapaloną świecą. Oddany, kochający, dobry człowiek jest zapaloną świecą.

Wielkim błędem jest bycie zgaszoną świecą. Pytacie: „Co mamy robić?” Należy modlić się jeden za drugiego, wysyłać dobre myśli do swoich przyjaciół i Pan, błogosławiąc ich, błogosławi was też.

Dlaczego mamy się modlić? Piętnaście lat temu w pewnej okolicy była wielka susza. Mieszkający tam Turcy w 39 wsi zbierają się i robią błagalne nabożeństwo o deszcz i rzeczywiście, zaczyna padać deszcz. Bułgarzy z okolicy myślą sobie: „Bóg, jak wyśle im deszcz, wyśle również nam.” Ale nad ich wsiami nie spadł deszcz i ich było wychudło z braku paszy. Gdy ludzie modlą się, módl się i ty; ty też powinieneś zarejestrować swoje podanie. Bóg nie będzie miał specjalnych względów dla ciebie, jeżeli nie modlisz się.

Modlitwa posiada wielką siłę; współcześni ludzie powinni być ludźmi modlitwy. Za pomocą modlitwy przygotowujemy swój umysł i swoje serce. I nie modlić się o siebie, bo to jest egoizm.

Ja nie chcę zajmować się umysłami ludzi, moim pragnieniem jest zajmować się sercem ludzi, ponieważ całe zło tkwi w sercu. Sam Bóg mówi: „Mój synu, daj mi swoje serce.” Powinniśmy zacząć teraz wielkie sprzątanie jak przed Wielkanocą; otworzyć okna, umyć podłogi. Wszyscy narzekamy na brzemień ogólnej powszechnej dysharmonii – mąż i żona nie potrafią porozumieć się: nie mogą podzielić dom, dzielą pieniądze; żona jest niezadowolona, że mąż trzyma pieniądze. Czy mąż, czy żona trzymają pieniądze – nie ma znaczenia, niech porozumieją się kto będzie je trzymał. Spierają się kto ma być górą w

domu – mąż czy żona, ale to wcale nie jest ważne. Powiedziałem, że co innego jest ważne.

Jezus przyszedł i pracuje. Światło nadchodzi stopniowo, cicho, bez hałasu. On nie przyjdzie jak piorun, jak sądzą niektórzy, oczekując go. To może zdarzyć się, ale tam Jezusa nie ma. Gdy prorok Eliasz poszedł na pustynię, modląc się i poszcząc, nadeszła burza i ogień, Eliasz zamknął oczy. Boga nie było ani w burzy, ani w ogniu, lecz w cichym głosie, który przemówił.

Bóg nie jest w waszych cierpieniach, w waszej siłę, w waszej wiedzy. Gdzie jest On? On jest w Miłości. Jeżeli kochacie, On jest w was. Jeżeli nie kochacie, nie ma Go. Powinniście kochać – takie jest prawo. My nie kochamy, a oczekujemy żeby nas kochali. Jest to tak, jakbyśmy siedzieli przy piecu i czekali, aby ktoś przyniósł nam drewno na opał. Nie, my sami powinniśmy zdobyć opał dla siebie i dla innych.

My, którzy idziemy śladem Jezusa, Który dał nam siły, powinniśmy nareszcie pozwolić Mu aby wcielił się w nas. Teraz pozostawiam wam Tego Człowieka: przyjmiecie Go albo ukrzyżujecie, wpuścicie Go albo powiecie: „Nie chcemy Go”. Tę sprawę musicie sami rozwiązać.

Jeżeli powiecie: „Wpuście Go, On jest naszym Panem”, prawidłowo rozwiążecie sprawę i błogosławieństwo nadejdzie. Wtedy spełnią się słowa Pisma Świętego „Ja i Mój Ojciec przyjdziemy i mieszkanie u was uczynimy.” (Ew. wg św. Jana 14: 23). Wtedy światło będzie przebywać u nas i wszyscy pogodzimy się.

100 LET „SÍLY A ŽIVOTA“

204

Sto let obvykle vnímáme jako měřítko významu a trvalosti nějakého díla; stoletá časová jednotka je v určitém slova smyslu ustálenou historickou konstantou. Tento časový úsek se stává jak kritériem pro posouzení, tak faktorem pro lepší pochopení historického kontextu, podmínek a okolností, za kterých k nějaké události došlo. Je to období, které necháváme uplynout, abychom s odstupem mohli posoudit plody nějakého životního díla.

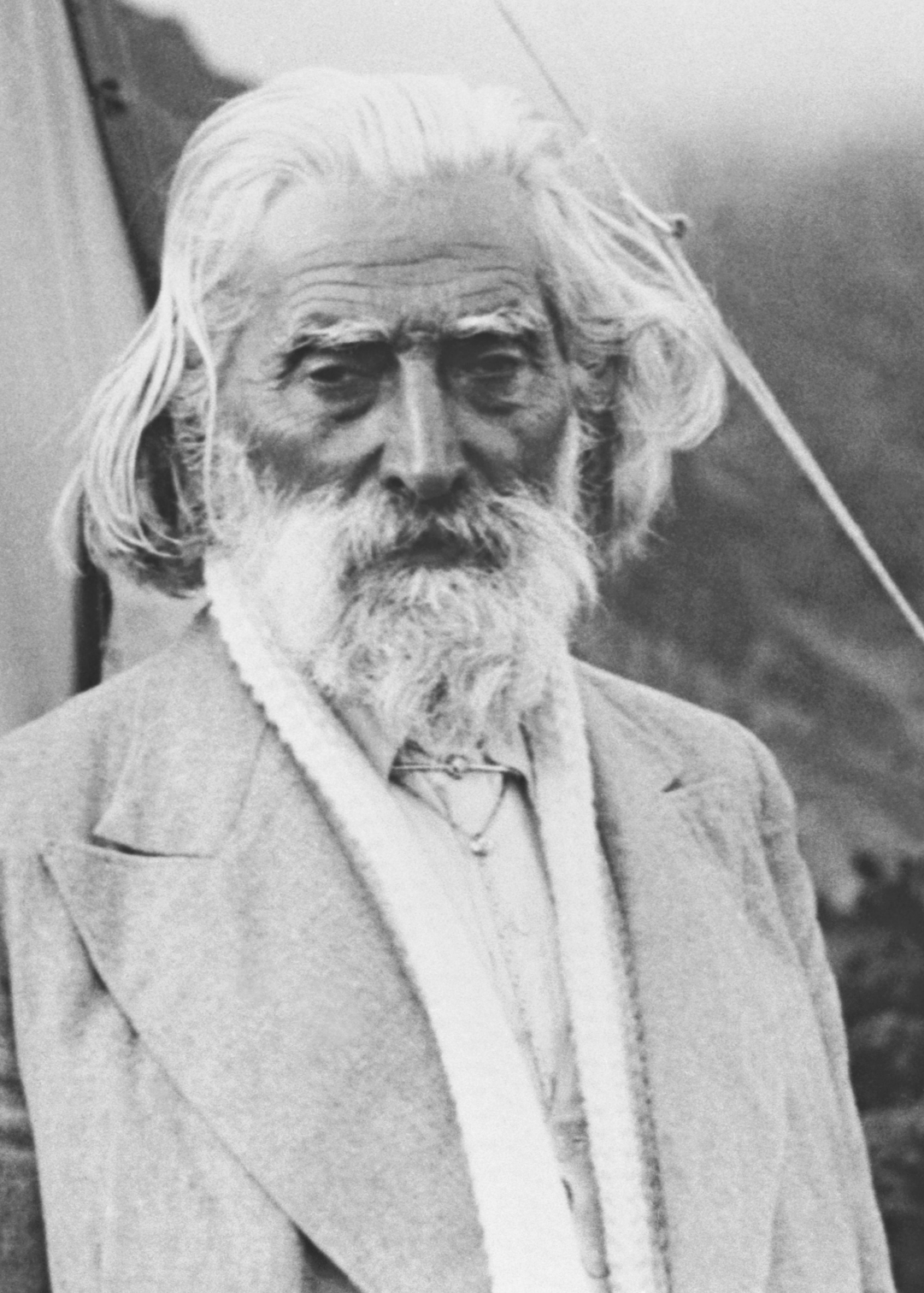
Sto let uplynulo od roku 1914, jenž znamenal počátek důležité události v historii bulharského národa: nedělních besed Učitele Petra Danova, jež byly publikovány počínaje rokem poté pod společným názvem „Сила у Живот“ čili „Síla a Život“. Slovo předané v nedělních besedách postupně probouzí v každé duši odvěkou touhu po dokonalosti. Samotný archetyp Slova se tu projevuje v podobě mravní čistoty a nepřemožitelné touhy po vznešeném.

Od té doby se nedělní slova Učitele vlévají do lidské existence bez přestání jako z nevysychajícího pramene života každé rozumné duše. Odkaz Slova v „Síle a Životu“ se projevuje ve třech hlavních směrech: probouzí duši k Božskému životu a formuje duchovní tělo člověka; vzdělává člověka na jeho duchovní cestě, a poskytuje mu tak potřebné znalosti o Vesmíru, postupně před ním odhaluje Velikou Pravdu Života a zasvěcuje ho do posvátného vědění o uspořádání, fungování a cílech kosmického vývoje; osvobo-

zuje lidskou duši od klamných představ o životě a odhaluje světlé zítřky rozumného života. Tato trojí funkce Slova „Síly a Života“ vychází přímo z trojice základních principů Nového Učení – Lásky, Moudrosti a Pravdy.

Nyní, 100 let od první besedy „Емо Човекѣм!“ čili „Hle, Člověk!“, pokračuje osvojování a sdílení neocenitelného daru duchovního poznání, které promlouvá jediným a univerzálním jazykem – jazykem Ducha. Právě Duch projevující se různými formami v různých momentech historického vývoje vypovídá i dnes o univerzálních hodnotách bratrství a svobody, lásky a solidarity, tolerance a úcty.

Miroslav Bačev
Sofia, 2014

HLE, ČLOVĚK

*Beseda přednesena
duchovním učitelem
Petrem Danovem
29. března 1914 v Sofii.*

*Ježíš vyšel ven s trnovou korunou
na hlavě a v purpurovém plášti.
Pilát jim řekl: „Hle, člověk!“*

(Ev. sv. Jana, 19:5)

Pod slovem „člověk“ se v bulharštině rozumí bytost, která žije na Zemi od pradávna. V prvotním slova smyslu, v jazyku, v němž je napsán citát, má však slovo „člověk“ trochu jiný význam. Znamená: Ježíš, Člověk, který přichází na zem, bratr trpících. Co pod tím rozumět? Položím vám otázku: Mohou o nás lidé, když před ně předstoupíme, říci: „Hle, člověk“?

Aby byl člověk hoden toho jména, musí mít v sobě čtyři věci: bohatství, Silu, Vědění a Ctnost. Zeptáte se: „Co má zde co dělat bohatství?“ Bohatství je půda; podmínky, ve kterých se člověk může rozvíjet; půda, v níž se rozvíjí Síla, a ta přináší Teplo a Světlo, jež působí na rostlinu a její rozvoj. Co se týče Vědění – to je metoda, s jejíž pomocí chápeme a regulujeme svůj život. Ctnost je pak cíl, ke kterému máme směřovat.

Lidé často kladou otázku: „Co máme dělat?“ Zasejte pšeničné zrno a to vám ukáže, co máte dělat. Jak to ukáže? Dejte mu vláhu a pšeničné zrno se otočí jediným směrem – za slunečními paprsky ke Slunci, pramenu Života.

My, stejně jako to pšeničné zrno, potřebujeme růst – směřovat k Bohu. Někdo se může zeptat: „Když zrno vyrostе, dosáhne až ke Slunci? Já chci nalézt Boha.“ Pro tebe není důležité vědět, kde je Bůh, ale kterým směrem se k Němu vydat. Zrno pochopilo, co je Slunce, a přijalo jeho přání za své. Stejný zákon platí pro nás – i my potřebujeme dosáhnout stejného výsledku. Musíme být oseti. Náš život se skládá z těžkostí tvořených malými, ale nezbytnými překážkami, tak jako je tomu u pšeničného zrna. Nezbytný je určitý tlak, po kterém následuje proces růstu – Vědění. A když nasadíme plod, to je Ctnost.

Potřebujeme být oseti. Potřebujeme, aby na nás hodi-li trochu prsti a přitlačili, abychom rostli vzhůru a dosáhli Vědění. A Vědění, když dosáhne určitého stupně, se musí proměnit v pšeničné zrno. Hospodář pošle žence, aby pšenici sklidili, a oddělí potřebné od nepotřebného – pšenici od koukole. Rodíme se, to znamená klíčíme. Rosteme, rozvíjíme se, umíráme a pokládají nás do hrobu – to je útisk, mlácení obilí. A z mlatu Hospodin vybere, co potřebuje. Je to jako se seníkem a sýpkou – seno házíte na seník, pšenici do sýpky.

Přečetl jsem vám verš z 19. kapitoly Evangelia sv. Jana, abych vám ukázal čtyři věci, které Kristus nesl na kříži – čtyři věci, kterým se i my máme naučit: Ctnost vložit do hlavy, která nebyla přibita, z levé strany – Vědění, z pravé strany – Sílu a zespondu k nohám – bohatství. A máme ukřižovaného člověka. To znamená když přibijeme bohatství, Sílu a Vědění, jejich mízy vystoupají až k hlavě – ke Ctnosti. Když chce Hospodin udělat člověka dob-

rým, přibíjí ho na kříž – přibíjí jeho bohatství, Sílu, Vědění. Co znamená přibítí? Že ho uloží do pokladny, aby ho někdo neukradl nebo nezneužil, protože Hospodin má s ním své záměry. Říká: „Když Já pracuji, ty budeš klidný“. A protože člověk nechce zůstat stát v klidu, Hospodin nařídí: „Přikovejte ho, aby sebou neházel. Já budu pracovat.“ Když nás na ten kříž přikovají, nenaříkejme, protože Hospodin právě pro nás pracuje. Je nešťastný, kdo není přibit na kříži. Kdo chce, aby se jím Hospodin zabýval, musí tím procesem rozvoje projít. Mluvím alegoricky.

V rámci procesu rozvoje musíme mít Víru, neochvějnou Víru v celkový Boží plán, který má na zřeteli všechna stvoření, jež Bůh stvořil. Proč o Bohu pochybovat, když je dokonalý a všemocný? Neříká snad Ježíš na jednom místě: „Pro člověka nemožné, pro Boha možné“? Nevyzpytatelné jsou cesty Páně. Nesmíme si připustit, že by mohly být jiné; to je prostě nemožné. Byli-li jsme přizváni a vydali se na Božskou cestu, je třeba, abychom měli onu prostou víru, jakou mívají děti, a vyvarovali se nedostatku, na jaký poukazuje následující příběh.

V Anglii chtěl jeden velký umělec namalovat obraz, na kterém by zobrazil největší možnou chudobu. Dny a měsíce obcházel Londýn a hledal subjekt, který by odpovídal jeho představě. Nakonec narazil na otrhané dítě a to mu padlo do oka. Řekl si: „Tohle je tvář pro můj obraz!“ Přistoupil k dítěti, podal mu svoji vizitku s adresou a řekl: „Přijď za čtyři dny ke mně, o něčem si s tebou potřebuji promluvit.“ Dítě, když vidělo pěkně oblečeného člověka, si řeklo: „Jak mohu k němu přijít v takovém stavu?“ A za-

šlo za známými požádat o zapůjčení šatů, aby mohlo předstoupit před pána, jako by předstupovalo před krále. Šaty se našly, dítě se převléklo a šlo k malíři.

„Kdo jsi?“ zeptal se ho umělec.

„No já jsem přece ten, kdo měl k vám dnes přijít.“

„Tak to zas běž! Kdybych chtěl takto ustrojeného, mohu jich mít tisíce. Potřeboval jsem tě takového, jaký jsi byl tehdy.“

I my, když nás Nebe zve k práci, se chceme převléknout. Ale naše síla není v našich šatech, čepicích, rukavicích, střevicích ani v límečcích, vázankách nebo hodinkách – v tom opravdu ne. Síla je v našem rozumu, srdci, v ušlechtilých pohnutkách a snaze konat dobro. Tyto věci když máme, ostatní přijde samo, a v pravý čas. Nebo si snad bereme šaty s sebou, když opouštíme tento svět? Když nás Hospodin k Sobě volá, svléká nás z našich šatů, protože naše cáry nechce. Říká: „Přineste ho tak, jak je.“ Když někdo umře, každý se od zemřelého odvrátí, dokonce i ten, kdo ho miloval. Lidé říkají: „Odneste ho rychle pryč!“ Kam se poděla jejich láska? Ale Hospodin se neodvrací. Řekne: „Přineste ho. Potřebuji ho takového, jaký je.“ A co dělá Hospodin, když nás lidé uloží do hrobu a opustí? Začne s námi hovořit. Ne tak, jak si někdo myslí, že jsou zemřelí vysvobozováni. Ptá se nás: “Poslyš, pochopil jsi život? Pochopil jsi, jaký smysl má život, který jsem ti dal?” A právě tímto rozhovorem Hospodin maluje Svůj veliký obraz. Lidé, kteří se s člověkem loučí, počnou naříkat a vyzdvihovat jeho dobré vlastnosti. Začali vidět Božský obraz, jenž je z těchto vlastností vytvořen.

Je třeba přemocť utrpení, které je na nás sesíláno, a vzít si z něho poučení. Ježíš nám chtěl dát svým pozemským utrpením příklad, že je třeba se podřídít tomuto Božskému procesu. Na jednom místě říká: „Cožpak nemám moc požádat Svého Otce, aby poslal tisíce andělů a ti mě zachránili? Ale když nesplním to, kvůli čemu jsem přišel, jak se mohou lidé pozvednout?“ I On sám se chtěl pozvednout. Teď jste na Zemi. Ale přijde den, kdy i vás dostihnou bouře, těžkosti, možná i stejný úděl. Když najdete ten čas, ani v nejmenším ho nepokládejte za nešťestí. Protože tam, kde není utrpení, není ani zbohatnutí; tam, kde je smutek, je i radost; kde je smrt, je i vzkříšení. Kdo nechce být účasten utrpení lidstva, ničeho nedosáhne. Co je utrpení? Následek chyb způsobených někdy naší nešikovností. Právě tyto chyby se napravují procesem utrpení. Proces utrpení je metoda, s jejíž pomocí si navykáme na stále vyšší frekvence, které nás čekají v Nebi. Je třeba snést sto zármutků, aby přinesly jednu Božskou radost. Jedině tehdy oceníme tuto radost tak, jak si zaslouží, a přijmeme ji. Proto Hospodin použije utrpení, aby nás zakalil (jako kovář zakaluje železo a připravuje ho pro práci) a abychom vydrželi radost, která následuje.

Každý z nás je potřebný, velmi potřebný pro Hospodina. Pro svět možná neznamenáte nic, pro Boha jste důležitý jedinec. Pouze Hospodin, Který vás poslal na svět, dokáže ocenit vaše utrpení. Proto není třeba se znepokojovat obavou, co si o vás svět pomyslí. Ten, Který vás poslal, na vás myslí a máte pro Něj cenu. Pro vás je důležité, abyste měli Boží souhlas. Je-li Hospodin s vámi, budete

krásní – a svět miluje krásné; je-li s vámi, budete bohatí, silní, dobří – a dobro je vždy chováno v úctě.

Nyní promluvím o Bohu. Ale ne jako o bytosti, o níž hovoří filozofové – abstraktní, rozptýlené v prostoru, o Níž nevíte, kde je. O tom Hospodinu, Který na nás myslí, Který sleduje naše kroky, spravuje, napravuje, zlepšuje, obléká, svléká – vede nás, abychom se rodili a umírali. Co je to umírání? Hospodin provádí operaci – vidí, že byste hodně ztratili, a tak zkracuje proces vašeho života: „Aby nenadělal ještě více dluhů, vezměte mu kapitál, který jsem mu dal. Doba teď není příznivá, zachovejte ho pro jinou dobu a přiveďte ke Mně“. V tomto procesu si myslíme, že svět na nás zapomněl. Ale i kdyby na nás svět zapomněl, Hospodin na nás myslí. A svět na nás rozhodně musí zapomenout! Děvče se nikdy nevdá, jestliže miluje všechny chlapce. Musí si vybrat jednoho a říct: „Toto je můj svět.“ Platí to i v životě – musíte mít jen jednoho Hospodina. Na světě je mnoho bohů, kteří vás budou chtít získat. Vy ale musíte najít svého Boha a s Ním žít, rozvíjet se a bohatnout.

Písmo říká: „Bůh není jen na Nebi, On žije v srdcích pokorných.“ Čili první vlastnost, kterou je třeba získat, aby On mohl ve vás žít, je pokora. Ale tato pokora není pokorou ovce, aby – když vás sbijí nebo zlomí nohu – jste si řekli: „Nedá se nic dělat!“ Není to pokora, když si necháte vzít všechno bohatství a řeknete: „Stal jsem se pokorný.“ Pokora je, když máte všechno bohatství, sílu, vědění, dobro, uvědomíte si je a řeknete: „Hospodine, všechno, co mám, Ti dávám k dispozici!“ Nyní kdekdo hlásá Evan-

gelium a opravuje svět, ale sotva se Hospodin dotkne jeho přeplněné peněženky, vykřikne: „Ne, tam ne! Polovinu bych snad mohl dát, ale všechno ne.“ Když dojde na sílu, řekne: „Nemůžeš disponovat všechnou mojí silou.“ Ale když se ocitneme v nouzi, žadoníme, aby nás řídil a pomohl. Tento způsob lidského chápání života převládá ve všech filozofiích už po tisíce let. Naše neštěstí vychází právě z tohoto našeho způsobu chápání. Ježíš nám chce Svým životem ukázat cestu.

Mnoho křesťanů se domnívá, že stát se křesťanem znamená opustit svět. Dokážete se zříct domu, bohatství, ženy, dětí, a přitom na ně nemyslet? Odejděte do odlehlého kláštera, a stejně na ně budete myslet: „Co je asi s mou ženou, co je asi s mými dětmi, co je asi s mým domem?“ To znamená, že jste se jich nezřekli, že nejste svobodní. Zříct se neznamená zapomenout, ale ponechat svobodu – nechat ženu dělat, jak se ona rozhodne, nechat syna, aby dělal, co uzná za vhodné. Zříct se světa znamená ho opustit, abychom mu nepřekáželi – nechat ho jít svou cestou. Můžeme snad zastavit říční proud? Ať si teče svou cestou. Můžeme udělat jen jedno – využít vodu řeky. Tak nemůžeme zastavit ani Život, ale můžeme využít dobrodiní, které s sebou přináší. Ježíš nám jasně a jednoznačně říká: „... podle toho, jak Mě milujete.“ Je třeba Ho milovat. Hospodin ale nikdy neříká: „Běda vám, jestli Mě nebudete milovat!“ Ne! On si na nás oběti nevynucuje.

Lidé se ptají: „Proč Hospodin, když je všemocný, neopraví svět?“ Jak ho má ale opravit? „Ať tomu, kdo lže, uschne jazyk; ať tomu, kdo krade, upadne ruka!“ To by-

chom chtěli žít ve světě samých němých a bezrukých? Co myslíte, byl by nám příjemný svět ze samých lidí s tělesnými vadami? Hospodin však nabízí jiné řešení. Jde v protisměru a říká: „Kdo chce být pánem, musí umět být i sluhou.“ Je to postaveno na principu, že silní lidé obvykle chtějí, aby se všechny řeky vlévaly do jejich řeky. Ale v dobru je proces přesně opačný. Hospodin se rozlévá do malých říček a místo, aby je řídil, nechává je, aby se řídily samy.

Můžete doma udělat malý pokus. Zřekněte se myšlenky, že řídíte vy. Přijměte myšlenku, že se stanete sluhou – že se stanete sluhou kvůli Hospodinu. Tím sestoupíte na místo Hospodina. Hledáte Hospodina na nebi, ale tam On není. Je ve vás, když sotva popadáte dech a zoufáte si. I na tom, co lidé nazývají růstem, pokrokem, i na tomto procesu se účastní Hospodin. Je to nejlepší pracovník.

Někdo si nařiká: „Proč Bůh nevidí naše strádání?“ Ale On vám odpovídá: „Nemám čas. Jsem natolik zaměstnán pracemi pro vás, vašimi podstatně důležitějšími záležitostmi, že teprve až zbude čas, budu se zabývat vašimi marginálními vnějšími nedorozuměními.“

To není alegorie, to je realita. Ve Svatém Písmu je verš, v němž Hospodin říká: „Byl jsem v Izraeli jako plně naložený vozík, na který lidé nakládají všechno možné.“ Avšak utrpení, která zakoušíme, jsou utrpení Hospodinova. On ve vás trpí a pláče. Říkáme: „Pláču, smutná je moje duše“. Kdybychom radši řekli: „Hospodine, odpusť! Způsobil jsem Ti tolik utrpení svými nečistými myšlenkami a skutky.“ Dostali bychom se na tu pravou cestu, na niž by-

chom se zbavili současného zla. Koneckonců je třeba nechat Hospodina, aby v nás zakotvil. Svázali jsme Ho provazy a přikovali. Uložme Ho do hrobu a ponechejme Ho tam v klidu. Ožije a osvobodí nás. A buďte ubezpečeni, že těmi, kdo Ho brzdí na Jeho cestě, jsme my, lidé; ďáblové nebrzdí cestu Hospodinovu. Hospodin vytvořil zákon Svobody a nechce, ani nemůže ho změnit. Dokud nedojdeme k tomuto přesvědčení – dobrovolně se podřídít, nemůže nás ničeho zbavit. Hluboko do nás musí proniknout vědomí, že Mu máme být podobní. Pak své bohatství, sílu, ctnosti použijeme k pozvednutí. Koho? Našich bližních. Každý z vás musí hledat a vážit si duší svých bratrů a sester, ne tedy milovat jejich těla.

A mohu vám říct, že Ježíš od časů, kdy sem přišel, ještě neopustil Zemi. On mezi lidmi žije, pracuje a je načase, aby v nás také vstal z mrtvých. Mějme Víru; ale ne víru a strach, které měli Židé – „Nemáme jiného panovníka než cara“. No a když potom po čase týž car pobořil Jeruzalém a zbořil jim chrám, zřekli se ho. I teď může člověk říct: „Car je můj panovník.“ Ale následky budou stejné.

Vraťme se. Nejdříve je třeba žít v tomto světě, abychom se připravili. Nemůžeme žít v Nebi, protože tam jsou teplo a světlo velmi ostré. Když zahradník přesazuje borovici, snese ji z nějakého vyššího místa a nejdříve ji různě přesazuje, aby se aklimatizovala. Ani Nebeský Otec nás nemůže přenést odtud přímo do Rajské zahrady. Náš školní systém je uspořádán v podobném duchu: nejdříve musíme absolvovat první třídu, druhou, střední školu, univerzitu – a konečně vstupujeme do světa. To všech-

no jsou metody kultury, kterým se musí přizpůsobit ten, kdo chce pokračovat.

Křesťan, tak jak ho chápu, nemůže být hloupý člověk, který by říkal: „Jak Bůh dá.“ Když jste zorali pole, zasejte pšenici. Protože když ji nezasejete, co vám dá Hospodin? Plevel a trny. Obhospodařte vinici, vysaďte révu a dá vám plody. Jakou révu na ní vysadíte, takové plody vám dá. Jestli na ni vysadíte nekvalitní sazenice, plody budou plané. Hospodin dal vašemu dítěti dobrý rozum, ale co jste do jeho rozumu zasadili? Zdalipak sazeničky, které dávají dobré plody?

Chceme být ctnostní, silní, bohatí. Můžeme mít jak Ctnost, tak Sílu, tak bohatství. A je potřeba, abychom je měli. Jaké jsou podmínky, za kterých se jim daří a mohou se rozvíjet? Božský zárodek, Božský zákon a Božská rovnováha. Rovnováha – to je Ctnost; zákon – to je Vědění; podmínky – to je Síla; zárodek – to je bohatství. Ptáte se mě: „Jak najdeme Hospodina?“ Velmi snadno.

Kdosi si chtěl udělat legraci z přítele, jenž mu řekl: „Jsme v zahradě, ve které jsou velmi dobrá jablka.“ „Ale já nic nevidím“, odpověděl mu dotyčný a zakryl si oči. Přítel mu vlepil políček, a ten hned prohlédl a viděl. Tak i Hospodin nám někdy vlepí políček, a my vidíme. Ti z vás, kdo mají zavřené oči, je musí otevřít. Svět dnes argumentuje slovy: „Kde je Hospodin? Je ve stromech, v kamenech a v půdě.“ Avšak navštíví-li nás neštěstí, každý se hned obrací vzhůru a vidí – On je tam! A volá: „Hospodine!“ Proto jsou neštěstí – jsou políčkem, který nám vyšije Hospodin se slovy: „Stvořil jsem vás, abyste viděli, a ne stáli

se zavřenýma očima.“ A my, abychom se pozvedli, musíme dosáhnout stavu dětí – hledat a být vnímaví.

Ted' něco jiného. Jaká je to metoda, se kterou máme pracovat? Odted' napořád musíme být spojeni rozumem i srdcem se všemi lidmi na Zemi. Protože naše spása je v našich společných modlitbách. „V sjednocení je síla.“ Když se rozum a srdce lidí spojí, nastane Království Boží na Zemi. V příteli, kterého opravdu milujeme, nebudeme hledat nedostatky. On, stejně jako my, je má. Nedostatky jsou vnější šat, do něhož je člověk oblečen. Ale lidská duše je čistá, tu není možné zničit ani pošpinit. Vaši Božskou duši nelze pošpinit. Může se ušpinit zvenčí, ale vnitřně zůstane čistá, protože uvnitř ji obývá Bůh. A je nemožné, aby bylo poškozeno něco, co chrání Bůh. Můžeme se světu podřídit, jak o tom svědčí rozmluva Ježíše a Piláta, když Mu Pilát řekl: „Mám moc tě nechat ukřižovat.“ Ježíš mu odpověděl: „Podřizuji se tomu, kdo ti dal moc, ale Moje duše je svobodná.“ Musíme se podřídit dočasným okolnostem. Nedokážeme je pochopit, ale až zemřeme a vstaneme z mrtvých, pochopíme, proč k nim došlo.

Dosud se všichni trápili stresy a strachy života. Ale to není Život. Život je, když je člověk naplněn ušlechtilými city. Šťastný je ten, kdo se raduje, že mohl nezištně vykonat dobro. Někdo vás urazil, a vy proto před ním nesundáte klobouk ani mu nepodáte ruku. Třeba si i podáte, ale nepotřesete si jí. Možná před ním sundáte klobouk, ale nebude to z úcty. Obvykle sundáváme klobouk před výše postaveným, jako kdybychom mu říkali: „Můžeš mě povýšit?“ V moři existuje ryba – šprýmař, která když někoho

potká, vždy ho pozdraví. I člověk chytá druhého za ruku. Proč? Ty šprýmařské prsty lidské ruky vypovídají o mnohém. Malíček říká: „Můžeš mě založit? Chci začít s obchodem, mám nějaké ztráty, byl jsem okraden, můžeš mi pomoci?“ Prsteníček: „Přeji si uměleckou slávu a vědění!“ Prostředník: „Žádám o svá práva a privilegia!“ Ukazováček: „Vyžaduji úctu a vážnost!“ Palec: „Chci sílu a důvtip.“ Ten, komu byl pozdrav určen, pakliže může a chce, mu dá, oč je požádán. A jdou dva, přidá se třetí a vytvoří kliku. Ale nenacházejí, co hledají.

Nakonec přijde Ježíš a řekne: „To, co hledáte – bohatství, Sílu, Vědění, Dobrotu – mohu vám dát Já. Není nikdo mezi vámi, kdo by pro Mě opustil otce a matku, a nepřijal stonásobně budoucí život.“ Hle, Člověk, Který si s námi může podat ruku, Který nám může dát bohatství, Sílu, Vědění i Dobrotu. Ale lidé křičí: „Chopte se Ho a ukřižujte Ho!“ Načež Pilát upozorní: „Vy Ho ale ztratíte...“ Ježíš i dnes sedí před vámi a já vám říkám: „Hle, Člověk, Kterého hledáte, Člověk, Který jediný může vnést pokoj do vašich srdcí, dát vám rozum, zdraví, společenské postavení, pozvednout vás, ukázat vám cestu, aby se projasnila vaše mysl.“ Ale vy se svými pochybami říkáte: „Ukaž nám Ho, ať Ho vidíme!“

Dám vám příklad. Objeví se večer v dálce člověk s malou svíčkou a já vám říkám: „Hle, člověk, který vám přináší světlo.“ Vy však vidíte svíci, a nevidíte člověka. Kdy ho uvidíte? Až vyjde slunce. Hleďte sami to Světlo, jež přináší Člověk. Pomůže vám najít Cestu, po které máte jít. Tak je třeba se dívat na otázku.

Povím vám ještě jedno, srozumitelnější přirovnání. Dejme tomu, že vás uvedu do bohatého, ale temného pokoje a řeknu: „Toto je pokoj s úžasným zdobením, s obrovským bohatstvím, tam v tom koutě je to a ve druhém – ono.“ „To je možné, ale my nic nevidíme“, namítnete. Přinesu-li malou svíčku, vynoří se blízké předměty. Přinesu-li ještě jednu, předměty se vynoří více. Oč více světla, o to více je v pokoji vidět. Když rozsvítíme lustr, předměty spatříme jasně a když se rozední, je vidět všechno. Svět je jako ten pokoj a každý z nás se musí stát světlo-nošem. Když vstoupíme každý se svou svíčkou a postavíme je jednu vedle druhé, světlo zmohutní tak, že uvidíme mnohé. Vaše myslí jsou svíce. Nemám v lásce lidi, kteří nosí zhasnuté svíce, jen ty, kteří nosí zapálené svíce jak na Velký pátek. Každý z nás musí být zapálenou svící. Oddaný, milující, dobrý člověk je taková zapálená svíce. Je velký hřích být člověkem se svící, která je zhasnutá.

Ptáte se: Co máme dělat?“ Musíte se modlit jeden za druhého, abyste ke svým přátelům vysílali dobré myšlenky, modlit se za ně, přát si, aby jim bylo požehnáno, a Hospodin, když jim bude žehnat, požehná i vám. Proč se máme modlit?

V létě 1899 nastalo v Novopazarsku velké sucho. Turci z třiceti devíti okolních vesnic se sešli a modlili se za déšť. A déšť se spustil. Bulhaři si řekli: „Když Bůh seslal déšť jim, sešle i nám.“ Ale jejich vesnice déšť nez kropil a dobytek jim uhynul hlady. Když se lidé modlí, modli se i ty – i ty si musíš podat žádost. Hospodin nebude pro tebe držet zvláštní rubriku, když tvoji žádost neobdrží. Modlitba

má velkou sílu a lidé dneška se musí stát lidmi modlitby. S modlitbou připravíme svou mysl i srdce. Ale nemodlete se za sebe, to je egoismus.

Nechci se zabývat rozumem lidí, chci se zabývat jejich srdci, neboť všechno zlo se skrývá v srdcích. I sám Hospodin říká: „Můj Synu, vlož do toho srdce.“ Je třeba, abychom začali s čištěním jako před Velikonocemi – otevřít okna, umýt podlahu. Všichni vzdycháme pod břemenem, všude vládne disharmonie. Muž a žena se nemohou dohodnout – dům je rozděluje, peníze je rozdělují, žena je nespokojená, že muž na nich sedí. Ať už na nich sedí muž nebo žena, je jedno. Dohodněte se, kdo bude pokladník. Hádají se, kdo má doma dostat první místo ve zpěvu – jestli slepice, nebo kohout. Co se slepicemi a kohouty? To není důležité. Řekl jsem vám, že v životě jsou důležitější věci!

Ježíš přišel a pracuje. Když Světlo přichází, přichází pozvolna, tiše a nehlučně. On nepřijde s hromy a blesky, jak někteří očekávají. I to se může stát, ale v tom případě nepřichází Ježíš. Když prorok Eliáš odešel na poušť a tam se oddal půstu a modlitbě a přišla bouře a oheň, Eliáš si zakryl oči. Bůh ale nebyl v bouři a ohni, nýbrž v tichém hlase, který k němu promlouval.

Hospodin není ve vašem trápení, ve vaší síle, ve vašem vědění. Kde je? V lásce. Když milujete, On je ve vás. Nemilujete-li, není ve vás. A vy potřebujete milovat – takový je Zákon. Nemilujeme, a čekáme, až nás budou lidé milovat! To je stejné, jako když se posadíme před kamny a čekáme, až nám někdo donese dřevo, abychom si zato-

pili. Jedině my sami se musíme postarat o palivo a budou mít z něho užitek i druzí.

My, kteří následujeme Ježíše, Který nám dal dostatek sil, Mu konečně musíme umožnit, aby do nás vstoupil. Nyní vám tu toho Člověka nechám. Přijmete Ho, nebo ukřižujete, vpustíte Ho, nebo řeknete „Nechceme Ho“ – to je otázka, kterou si musíte vyřešit. Jestli řeknete: „Pustte Ho, On je náš Hospodin“, vyřešili jste otázku a přijde požehnání. Tehdy se naplní slova Písma: „Já a Můj Otec přijdeme a zhotovíme si ve vás příbytek.“ Pak v nás bude Světlo a my všichni dojdeme smíření.

Редактор: Стела Рускова
Перевод: Галина Левина, Михаил Левин
Translation by Ernestina Staleva
Traduction: Ekaterina Alexandrova - Pascal
Aus dem Bulgarischen Lektorat Klaudia Wittich-Harz
Traduccion: Emilia Ianeva
Traduzione: Alex Ivanov
Tradução em Português: Maria Dinis, Zdravko Stoimenov
Tłumaczenie: Kirył Kiryłow, Lidia Świerczek
Překlad: Jan Grossmann, Zdounky

Графичен дизайн и предпечат: Илиана Попова

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“

София, кв. Изгрев, ул. "Щерю Атанасов" № 2,
мел.: 02/ 41 80 110, 0897 847647

Publisher "BIALO BRATSTVO"

2 General Shteryu Atanasov Str., "Izgrev", Sofia
02/ 41 80 110, 0897 847647

www.bialobratstvo.info; www.beinsadouno.org